

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

CEMİL TOKPINAR
ARİF ERGUN
NESRİN ÇAYLI

 NESİL

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Proje Sorumlusu
Cemil Tokpınar

Ressam
Arif Ergun

Yazar
Nesrin Çaylı

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Yayın Yönetmeni: Dr. Veli Sırım
Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu
Yazar: Nesrin Çaylı
Editör: Cemil Tokpınar
Ressam: Arif Ergun
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Eray Hacıosmanoğlu
Tashih: Mehmet Nebioğlu
ISBN: 978-975-269-809-3
Baskı Tarihi: Eylül 2010
Baskı: **İmak Ofset**

Cilt: **Acar Basım**
Acar Beymer San. Sit. Birlik Cad. No: 26
Haramidere - Avcılar / İSTANBUL
Tel: 0 212 422 18 34

Sanayi Cad. Bilge Sok. No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: 0212 551 32 25
Faks: 0212 551 26 59

www.nesilyayinlari.com
nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
anlaşmalı olarak Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Nesil olmasaydı birşeyler hep eksik kalacaktı...

EL HAMD...

Ne vakit sevinsem şükür için vardığım,
ne vakit ürksem umut ile sığındığım,
ne vakit üzülsem tesellice gidiverdiğim,
göz yaşlarımı bir orada aşikâr kılıp ele verdiğim secdeleri ik-
ram edene hamd olsun!

Bu kitapta yer alan hikâyelerimin ilk okumalarını yaptığım babacığma “İnşallah müstefidi çok olsun!” diyerek duaya durduğu için, severken, sevinirken bile gözleri hep ıslak olan aneciğime çalışmamı desteklediği için, eşime “Allah senden razı olsun deyişinin peşindeyim!” diyerek anlayış ve yardımlarını esirgemediği için, bu projenin hikâyelerini yazma teklifinde bulunan Cemil Tokpınar Hocamıza bana güvendiği için kalbî teşekkürlerimi sunuyorum...

Nesrin Çaylı

Ağustos 2010 İstanbul

Cemil Tokpınar

www.cemiltokpinar.com • cemiltokpinar@gmail.com

Cemil Tokpınar, 1962 yılında Afyon'un Bolvadin ilçesinde doğdu. Burada imam hatip lisesini bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine girdi ve 1985'de mezun oldu.

Aynı yıl Yeni Nesil gazetesinde çalışmaya başlayan Tokpınar, 15 yıl boyunca muhabirlik, köşe yazarlığı ve idarecilik yaptı.

Çok çeşitli alanlarda yazan Tokpınar, özellikle gençlik ve aile sorunları, dinî hayatta pratik çözümler konusunda yoğunlaşıyor. Cevşen, Tesbihat ve Büyük Cevşen tercümeleri bulunan yazarın Peygamberimizin Diliyle Gençlik isimli kitabı 1996 yılında yayınlandı.

Aile, gençlik ve namazla ilgili yurt içi ve yurt dışında birçok konferanslar verdi, radyo, televizyon programlarına katıldı. Namazın ülke gündemine gelmesi için çok kapsamlı projeler uygulayan Tokpınar, Namaz Gönüllüleri Platformunun da kurucu ve aktif üyelerindendir.

Tokpınar, Cuma günleri Dost TV'de saat 20.00'da, Çarşamba günleri saat 19.30'da Moral FM'de "Mü'minin Miracı Namaz" isimli programı hazırlayıp sunuyor.

Yazar evli ve üç çocuk babası.

YAYINLANMIŞ KİTAPLARI: Ömür Boyu Aşk, Gençlik ve Aşk, Peygamberimizin Diliyle Gençlik, Risale-i Nur'u Okuma ve Anlama Teknikleri, Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?, İnanç ve Aksiyon, Namaz Kahramanları

Nesrin Çaylı

e-posta: nesrin.cayli@hotmail.com

Babasının memuriyeti nedeniyle ilk ve orta eğitimini farklı illerde tamamladı. Pendik İmam Hatip Lisesi mezunu olup, Kur'an Kurslarında, hafızlık çalışmalarıyla birlikte hocalık yaptı.

Etiler Maya grup Atölyesinde 1993-2005 yılları arasında klasik ve modern resim derslerine devam etti.

Bilim Sanat Felsefe Akademisinde Gazetecilik eğitimi aldı.

1992 ila 1996 yılları arasında Özel Coşkun Kolejlerinde Bilgi İşlem Şefliği yaptı. 1996 ila 2001 yılları arasında Özel Amerikan Koleji ve Özel Bayramlar Kolejlerinde bu görevine devam etti.

Bu dönemde Samanyolu Televizyonunda, "Kadının Dünyası" isimli programın sunuculuğunu ve 'metin yazarlığını yaptı.

2006 yılında sanat ve yazı çalışmalarına daha fazla odaklanabilmek için mesai çalışmaya hayatına son verdi.

İlk şiir çalışmaları 11 yaşındayken Can Kardeş Çocuk Dergisinde, Yeni Asya

Arif Ergun

www.arifergun.com.tr • ressam@arifergun.com.tr

1954 yılında Konya'nın Hadim ilçesinde doğdu. İlkokulu kendi köyü Kaplanlı'da, ortaokulu Hadim'de, liseyi Bursa Erkek Lisesinde ve Konya Gazi Lisesinde okudu. İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Dekoratif Sanatlar Bölümünden 1977 yılında mezun oldu.

Resime karşı merakı daha ilkokula gitmeden kuzu ve at resimleri çizerek başladı. Okul döneminde de öğretmenlerin teşvikiyle devam etti.

Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümünü bitirdikten sonra 21 yıl kumaş desenleri ve kumaş baskı işleriyle meşgul oldu. Bu sırada vakit buldukça resim yapmaya devam etti. Son yıllarda Kutlu Doğum Haftası programlarına paralel olarak çok farklı gül resimleri yaptı.

Namaz Gönüllüleri Platformunda bulunan Arif Ergun, 2009 yılında, Birlik Vakfında, 42 yağlı boya resimden oluşan "Namaz Resimleri Sergisi"yle yedinci kişisel sergisini açtı. Büyük ilgi gören bu sergideki resimler hakkında şunları söylüyor:

"Resimlerin yapılışında genellikle klasik tarz uyguladım. Konu namazın her türlü şartlarda kılınmasının resimle anlatımı olduğu için yediden yetmişe herkesin anlayacağı tarzda olması gerektiğini düşündüm. Bu itibarla soyut ve modern anlatım yerine somut tarzda çalıştım. Sanattan çok ifadeye önem verdim."

Evli ve üç çocuk babası olan Arif Ergun, resim çalışmalarını sürdürüyor.

Gazetesinde ve okul gazetelerinde yer aldı. 2008 yılında Akabe Kültür Vakfının Usta Şairler ödülüne layık görüldü.

Uzun yıllardır öykü yazarımızın çalışmaları, Dergâh, Ay Vakti, Mor Taka, Kırkikindi, Renkli Haftalık Gazetesi, Dil ve Edebiyat dergilerinde yayınlandı. 2008 yılında Ömer Seyfettin Öykü Yarışmasında üçüncülük ödülü aldı.

Yeni Şafak Pazar Gazetesinde röportajları, portre çalışmaları ve sanat haberleri yayınlandı. Çalışma hayatıyla eşzamanlı olarak birçok karma sergide resimleri yer aldı. İlk kişisel sergisini 2004 yılında açtı. Bu sergisi Fatih Üniversitesi Resim Kulübünden davet alarak üniversite bünyesinde ağırlandı. Bu güne kadar 6 kişisel sergi gerçekleştirdi. Bağımsız Sanat Derneğinin kurucu üyelerindendir.

Halen, "Nesrin Çaylı Sanat ve Okuma Evi" adlı atölyesinde öğrenciler yetiştirmektedir. Aynı atölyede gençlere; kitap okuma ve paylaşma toplantıları ve şiir yorumlama etütleri düzenlemekte, hanımlara sanat dersleri vermektedir.

www.haberayna.com sitesinde köşe yazıları yayınlanan yazarımız evli ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

İÇİNDEKİLER

1. Kum! (Kalk!) Çok İşimiz Var!

14

2. Bedir'in Pırlantaları!

26

3. Ötelere Verilen Selam

34

4. Sümbül Hanımın Hayat Müjdesi

44

5. Erguvan Rengi Namaz

52

6. Toprağın Oğulları ve İnkişaf!

64

7. Ölümün Eşiğinde Vuslat

74

8. Okyanusun Hiddeti midir, Yoksa...

84

İÇİNDEKİLER

9. Ya Şehit Ya Şahit

92

10. Yağacak İlk Yağmuru Bekliyorum

100

11. Zihin Saati Namaza Kurulu

108

12. "Kefen Beyazında Secde Şuurunda Bir Kahraman" 116

13. Secdede Şefkat Busesi!

124

14. Seyahat Vizesi: Tekbir!

134

15. Mahsur Kalınca...

140

16. Secdemde; "Yazısız, Pulsuz Dilekçem."

152

İÇİNDEKİLER

17. Haydi, Canı Canana Teslim Edelim

162

18. Mümkün(mü)dür?

168

19. Aç Açına Balık Yenir mi?

176

20. Şeytan Pes Edince

184

21. Namaz Sandalın Olsun! Aheste Çek Kürekleri

190

22. Üç Ok Yarısı

198

23. Hani Bunun İlk Sahibi?

206

24. Gök Alev, Yer Ateş ve Secde

212

İÇİNDEKİLER

25. Ezanı Duyuyor musun? 220

26. Zirveden Önce Secde 228

27. Kulsun, Kul Kalasın! 238

28. İki Sözleşme 244

29. Seküler Eleştiriye Ünlem! 254

30. Diriliş! 262

31. Karda Uyanış 274

32. Sel, Papatya ve Şükür 284

33. Başaklar Rükûa Varınca... 292

NAMAZ, ENGEL TANIMAZ!

Yıllar önceydi. Almanya'nın Duisburg şehrinde düzenlenen bir kitap fuarındaki programı bitirmiş, Frankfurt'taki programa yetişmek için yola çıkmıştık. Ocak ayındaydık ve her taraf bembeyaz karlarla kaplıydı. Öğleyi kılmış, ikindiye de Frankfurt'ta kılarız diye düşünmüştük, ama yoğun kar yağışı yüzünden yavaş gitmek zorunda olduğumuzdan bir namaz molası verdik.

Abdest almak ve kibleyi bulmak zor olmadı. Fakat oradaki mola verilen tesislerde mescit olmadığı için tek seçenek, karlar üzerinde namaz kılmaktı. Birlikte olduğumuz Engin Noyan Ağabey seccadesini, ben de kabanımı sererek namazımızı cemaatle eda ettik.

Dünyada ilk kez açılan "Namaz Resimleri Sergisi"ndeki, "kar üstünde namaz" tablolarını görünce yıllar önce kar üstünde kıldığımız namaz gözlerimin önüne geldi. Tabii bu olay ve daha niceleri...

Belki de, "Namaz resimleri ve hikâyeleri nereden çıktı?" diyeceksiniz.

* Böyle sormakta haklısınız. Çünkü daha dün kadar namaz sadece ilmi-hallerde ve "namaz hocası" ismi verilen kitaplarda yer aldı.

Çocuklarımız ve gençlerimiz başta olmak üzere namazı öğrenmek, yaşamak ve aşkla kılmak isteyen herkesin bu iki kaynaktan başka yararlanacağı bir seçenek hemen hemen yoktu.

Ne yazık ki namaz eğitimini, iletişimin ve sanatın bütün dallarıyla anlatamadık. Hâlbuki insanlar her gün yazılı, sesli ve görüntülü binlerce mesajın hedefi oluyor. Bir bakıma namazdan alıko-

yan unsurlar en güçlü ve en yaygın iken, namaza çağıran mesajlar çok zayıf ve çok yetersiz kalıyor.

Yıllardır namaza teşvik için çırpınırken hep bu korkunç eksikliğimizi gördüm. Namazın elinden tutanlar çok az ve çok zayıftı. Her zaman Allah'ın ve Resulüllahın (s.a.v.) gündeminde olan namaz, maalesef Müslümanların gündeminde değildi. Namaz öksüz ve garipti.

Dindarların yayınladığı bir gazetede gördüğüm bir haber, benimde şimşekler çakmasına sebep olmuştu. Bir ressam yaptığı kedi resimlerinden bir sergi açmıştı. Dikkat çekici olan, konuyla ilgili röportaj ve yazının da bulunmasıydı.

Peki, namazla ilgili resimler yapılabilir miydi? Sayfalarca anlatılan bir namaz olayı, bir resim tablosunda yer alabilir miydi?

İşte bu düşüncelerle katıldığım bir Kutlu Doğum programında tanışmıştım ressam Arif Ergun'la. Konuşmalar bitmiş, misafirler dağılıyordu. "Medine'nin Gülü"nü (s.a.v.) anmak için çok farklı tarzda ve renkte gül tabloları yapmıştı. Resimleri incelerken bazılarının farklı olduğunu gördüm.

Bazı hadisleri resimle anlatıyordu. Meselâ, ordu geçerken yavru rularını emziren bir köpek rahatsız olmasın diye, Peygamberimizin (s.a.v.) emriyle sahabeden birisinin cübbesini açarak perde görevi üstlenmesi, bir resim tablosu olarak sunulmuştu.

Zihnimde namaz için yeni ufuklar açılmıştı. Acaba, her biri birbirinden güzel namaz hikâyeleri bu şekilde resimleştirilemez miydi? Urve bin Zübeyir'in, Abbad bin Bîşr'in, Bayezid-i Bestamî'nin, Bediüzzaman Said Nursî'nin ve günümüzdeki nice namaz kahramanının muhteşem namazları, resim sanatıyla anlatılabilirdi. Her türlü bitki ve hayvanın konu edildiği resim sergileri açılıp gazetelerin kültür sanat sayfalarında yer alırken, namaz gibi önemli bir konuya resimle dikkat çekilemez miydi?

Fikrimi ressam Arif Ergun'a açtım. Memnuniyetle karşıladı. Hangi namaz hikâyelerinin resimle anlatılabileceğini konuştuk. İki yılda

tamamlanan proje sürecinde defalarca görüşme yaptık. Hamdolsun 2009'un Kutlu Doğum'unda, Namaz Gönüllüleri Platformu'nun desteğiyle, Birlik Vakti'nde, 42 yağlı boya tablodan oluşan dünyanın ilk namaz resimleri sergisini açtık.

Namazın her zaman ve her zeminde engel tanımayan yüceliğini gösteren resimleri izleyenler, Asr-ı Saadet'ten günümüze kadar yaşanan örnek namazları tefekkür edip ibret almak imkânına kavuştular. Namaz kılmayanlar namaza karşı bir istek, bazen kazaya bırakanlar engelleri aşmak için bir azim, düzenli kılanlar huşûu keşfetmek için bir gayret hissettiler.

Sergi her kesimden ve her yaştan insanlar tarafından gezildi ve büyük ilgi gördü. Tabloların dekor olduğu televizyon programlarında namaz resimlerinin hikâyelerini konuştuk.

Sergiye gezenler hem sözlü, hem yazılı olarak olumlu görüşlerini dile getirdiler. Sergideki ziyaretçi defterine yazılanlar arasında şu tür cümleler sıkça yer aldı:

- Bu serginin adı namazla devr-i âlem olmalı.
- Kitap haline getirilmesi iyi olur.
- Resim sanatının böyle hayırlı işlere vesile olabileceğini göstermişsiniz.
- Tekerlekli sandalyede namaz kılan insanı görüp daha çok secdeye varmalıyız.
- Resimleri gezerken hemen namaz kılmak istedim.
- Bir resim bazen bir kitap kadar çok şey anlatır. Namazın önemini benliğime kazıdınız.
- 53 yaşındayım, yeni emekli oldum, hâlâ namaz kılmıyorum. Resimlerden çok etkilendim. Rabbime söz verdim namazlarımı ve geçmiş kaza namazlarımı kılacağım.
- Yeni bir çığır, yeni bir ufuk. Sanatla yeni ufuklar yakalayıp açmak önemli gelişmelerin müjdesini bağrında besler.
- 10-15 dakikada koca bir kitap okumuş kadar oldum.

— Kaçırduğım namazlar için şimdi daha çok utandım.

— Ben 12 yaşındayım. Bu sergiyi gezmeden önce namazla ilgili tereddütlerim vardı, ama şu anda hiçbir tereddüdüm kalmadı.

— Altı yaşındayım, ben de namaz kılmak istiyorum.

— Ben namaz kılmayan bir insan olarak bu halimden utandım. İnşallah namaza başlayacağım.

Bu güzel yankılar sergilenen tabloların kitaplaştırılması düşüncemizi daha da güçlendirdi. Başlangıçta resimlerin kısa hikâyelerini yazıp kitaplaştırmayı düşünüyordum. Ancak namaz hizmetinin başından beri uygulamaya çalıştığımız, “bu davayı sevdasını çekenlerle birlikte omuzlamak” şeklinde bir hedefimiz vardı. Tam da o günlerde Namaz Gönüllüleri Platformundaki hocalarımıza bir mail gönderen Nesrin Çaylı, namaz hizmetlerini tebrik ettikten sonra, “Bu huzurlu ve huşûlu seferberlikte ben ne yapabilirim? Uygun görürseniz, aktif bir gönüllü olarak, bu ulvî hizmetin bir parçası olmayı diliyorum” demişti.

Nesrin Hanım, başta resim, şiir ve hikâye olmak üzere birçok sanat dalında eserler verdiğine göre, namaz resimlerinin hikâyelerini pekâlâ yazabilirdi. Kendisine teklif ettiğimde sevinç ve heyecanla karşıladi. Aylarca okudu, araştırdı ve bu kitapta yer alan 33 hikâyeyi tamamladı.

Hem ressam Arif Ergun, hem hikâyeleri yazan Nesrin Çaylı’nın şahsî hayatlarında da namazı çok önemsediklerini görünce daha çok sevindim. Bilhassa resimlerdeki ve hikâyelerdeki ulvî ve tesirli mesajları, feyizli ve duygulu yönlendirmeleri incelediğimde, bu projeyi gerçekleştiren kişilerin tesbitinde beni yanıltmayan Rabbime şükrettim.

Özetle, bu çalışma sanat ve edebiyatın namaza hizmetini gösteren, belki de dünyadaki ilk projedir. Cenab-ı Hak hayırlı hizmetlere vesile eylesin.

Cemil Tokpınar

Nisan 2010

1. HİKÂYE

BABA-OĞULUN NAMAZI
KUM! (KALK!)
ÇOK İŞİMİZ VAR!

*O titrek fısıltı hâlinde bir sesle kulağıma:
“Benim... benim, bir imamın arkasından
çok bir babanın arkasında namaz kılmaya
ihtiyacım var” diyor.*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

“Namaz Resimleri” sergisindeyim. Sergi koridorunda, sağım solum secdeye varmış güzel insanların efsaneleşmiş hikâyelerinin aktarıldığı tuvallerle dolu. Ressamın fırçasında, birçok efsanevî namaz öyküsü yeni bir dille soluk alıyor. Kimisi asırlar önce yaşanmış olmasına rağmen, kitap satırlarından aşınası olduğum hikâyeler, ressamın fırçası ve renklerin dili ile baharda açılan bir meyve ağacı gibi yeniden hayat bulmuş, çiçeğe durmuş; izliyorum.

Çocuklar kadar şenim. İçimde heyecan. Niyedir, diye sormayın bana; bu bir iştiağ.

Ben her bir tuval önünde ayrı ayrı savrulurken, baba-oğulun yan yana secdeye varmış hâllerinin resmedildiği tuval önünde çocukluğuma çekiliyorum. Sanki tuvalin içinden bir pencere açılıyor ve ben birçok fotoğraf karesine şahit oluyorum. Yüzümde inanmış bir gülümseme.

Yanımda beliren bir hanımın sesi, beni çocukluğumdan, gençliğimden, aslında ailemle kıldığım namazların hatıralarından bir anda koparıp alıyor.

– Dikkatimi çekti. Epeydir izliyorum sizi. Bu resmi diğerlerinden çok beğendiniz sanırım.

– Ah, evet! Ne de güzel!

KUM! (KALK!) ÇOK İŞİMİZ VAR!

– *Nesi güzel?* Bana, diğer resimlerin manevî ve tarihî konularının yanında çok basit geldi. İlmihâl kitaplarından alınmış gibi.

Himm. Duralıyorum. Bana güzel gelen bu tuval, o hanımda ifade bulmuyor anlaşılan. Sorusu çok net olmasına rağmen, cevabım onun sorusu kadar net olmayacağından, cevap vermek yerine bir soru soruyorum:

– Çocukluğunuzda babanızın arkasında, annenizin yanında hiç namaz kıldınız mı?

– Hayır. Ne yazık ki çocukluğumda evimizde namaz kılınılmıyordu. Evlendikten sonra eşimin isteğiyle örtündüm ve namaz kılmaya başladım.

– Peki, çocuklarınız var mı?

– Evet, bir oğlum, bir kızım var. Oğlum 15, kızım 13 yaşında.

– Allah bağışlasın. Çocuklarınızla, siz ya da eşiniz böyle yan yana namaz kılar mısınız?

Sorumu sorarken, henüz ismini bilmediğim hanımın göz bebeklerinin ta içine mıhlıyorum bakışlarımı. Cevap alma beklentimden çok, hanımın “*Nesi güzel?*” sorusuna bir cevap verme gayretindeyim.

– Eşim, namaz kılmamızın ne kadar önemli olduğunu ve gerekliliğini sık sık hatırlatıyor, ama hiç birlikte namaz kılmışlığımız yoktur, derken, hanımın gözlerini okumaya çalışıyorum.

– “*Nesi güzel?*” sorunuza cevap vermek için, şu tuvaldeki gibi çocuklarınızla namaz kılmalısınız ya da benim babacığım kıldığım namazların öyküsünü dinlemelisiniz ki sorunuz doğru cevabı bulabilsin. Bu tuvale baktığımda, babasıyla yan yana durmuş bir erkek çocuğu değil, arkasına tespih tanesi gibi dizilmiş bir anne ve dört kardeş arasında kendimi görüyorum. Ama tuvaldeki maksat benim hatıralarımdaki amaçla aynı olunca, ressamın çok önemli bir temaya dikkat çekmiş olması beni gerçekten çok etkiledi doğrusu.

– Sanırım sizi şimdi bir parça anladım. Bir şey daha anladım ki,

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

yoksulu olduğum bir şeyden söz ediyorsunuz. Ve sizin yaşadığınız her ne ise ondan habersizim...

İçimdeki çocuk zıplıyor: *“Yaşasın! Hiç de zor olmadan anlaşıldı, halim tavrım ve karşımdaki tuvalin bana anlattıkları...”* Gülüm-
süyorum.

– Bu pratiği hayata geçirmem zaman alabilir, ama sizi dinlemem hemen şimdi mümkün. Eğer sizin de zamanınız varsa...

– Tabii, ailemle namaz hatıralarımı paylaşabilirim sizinle. Ah, bir de, babamın arkasında her sabah ve her akşam kıldığım namazla-
rın özlemini...

Çemberlitaş'ta, sergi salonuna yakın, tramvayın belli aralıklarla geçtiği, ana caddeye bakan bir pastanenin cam kenarına oturuyo-
ruz. Cadde, insanların telâşlı koşuşturmalarıyla dalgalanıyor. Ne ka-
dar meşgul ve ne kadar zamansız duruyorlar! Aylardan nisan olması
nedeniyle, bahar ile kış arası renklere bürünmüş insanlar akıyor,
her biri bir diğerine yabancı. Birbirini henüz görmüş ve tanışma-
nın ilk adımını atmış iki kadın, karşılıklı kısa bilgiler vererek konu-
şuyoruz. Yaşit olmasak da aynı dönemleri soluduğumuzu öğrenip
öğrencilik yıllarımızda, artık epey geride kalmış, geçmişte gazete-
lere manşet olmuş ortak birkaç tarihî olaydan dem vuruyoruz. Va-
nilya ve fındığın hoş kokusuyla zenginleştirilmiş kahvelerimiz ge-
liyor. Seviyorum bu kokuyu. Keyfim yerinde.

Yeni arkadaşımın ismi Selma. Selma Hanım benim önerimle ilk
kez tattığı kahvesinden bir yudum alıyor. Yüzünde memnun bir ifa-
deyle:

– *“Çeşm-i ibret ile bak dünya misafirhanedir.*

Bir mukim âdem bulunmaz ne acip kâşânedir

Bir kefendir akıbet sermayesi şah u geda

Pes buna mağrur olan mecnun değil ya nedir?”

KUM! (KALK!) ÇOK İŞİMİZ VAR!

diyor. Sakin ve dikkate davet eden sesiyle tane tane okuyor bu dört dizeyi.

Caddeye bakıyorum yeniden:

– Ne kadar güzel özetlediniz caddenin ve insanların hâlini! Kimindir bu dizeler?

– Lâedrî, Bilinmiyor kime ait olduğu. Bazen ben de bu koşuşturmaca içinde kaybediyorum işte mecnun gibi kendimi. Ama bugün şanslıyım, bir sürpriz gibi çıkıverdiniz karşıma.

– Birbirimizin karşısına çıkarılmış olmalıyız. Benim için de sizle tanışmak sürpriz oldu. Bu dizelerden kim bilir sizde ne kadar çok vardır! Ve yerli yerinde dilinizden akıverecektir. Ben memnunum sizinle paylaştığım bu zamandan, Rabbim de sizden memnun olsun.

– Âmin! Hiçbir şey tesadüf değil, biliyorsunuz. Allah hep bir uygunluk içinde halk ediyor her şeyi. Biz anlayabilmeyi, anladığımızı doğru tasarruf edebilmeyi başarabilirsek ne âlâ. Karşılaşmamız da bir tesadüf değil, bir tevafuktur, eminim.

– Çok doğru.

– Ne gördünüz o tuvalde? Başka neler söylüyordu size baba-oğulun namazı?

Sabırsızlıkla tuvale dönüşüyle, Selma Hanım'la tanışmamızdan ve gözlerinde gördüğüm samimiyetten duyduğum memnuniyeti

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

içimde sessizce değerlendirmeye nokta koyuyorum ve başlıyorum anlatmaya:

8-9 yaşlarındayım. Kardeşimle aynı odayı paylaşıyoruz. O henüz dört yaşında. Ah, bir de Akide var tabii. Akide, kırmızı yünden saçları, mavi düğmeden gözleri, pamukla doldurulmuş kolları ve bacakları olan tombul bez bebeğim. Annemin bana kendi elle-riyle diktiği, dudaklarını ve kirpiklerini iğne ardıyla işlediği şirin mi şirin bir bez bebek. Gece yoldaşım...

Odamın kapısı önce iki kere tıklatılırdı. Ardından yumuşak, fakat hayli gür babamın sesi duyulurdu:

• - *Kum bi iznillah! (Allah'ın izniyle kalk!)*

Gözlerim açılır, hemen yanımda Akide'yi arardım el yordamıyla. Her defasında uyku göz kapaklarıma çöreklenirdi sanki bir ton ağırlığında. Yeniden tıklatılırdı kapım. Bu defa üç kere ve yine duyulurdu babamın gür sesi:

- *Esselâtü hayrûn minennevm. Kum bi iznillah! (Namaz uykudan hayırlıdır, Allahın izniyle kalk!)*

(Babamın gür sesini taklit ederek anlattığımın hiç farkında değ-

KUM! (KALK!) ÇOK İŞİMİZ VAR!

lim. Selma Hanım gülümsüyor.)

– Hakikaten gürmüş babanızın sesi.

– Asker adamdır babam. Hem komutan hem baba, diyorum gülümseyerek.

– Sonra?

– Sonra, eğer kapımın üçüncü kere tıklatılmasından sonra babam içerden ses alamazsa, sesinin bir perde daha yükseleceğini bildiğimden sesleniyorum:

“Uyandım babacığım.”

Akide’yi kolundan tutup banyonun yolunu tutuyorum. Anneciğim, yüzünde şefkatin en güzel hâliyle abdest taburemi çekiyor lavabonun önüne. Uyku sersemi düşmeyeyim diye bekliyor her sabah ben abdestimi alıncaya kadar. Kardeşimin niye kaldırılmadığı sorusuna:

“*O daha küçük, büyüyünce o da kalkacak*, cevabını alıyorum.”

İşte böyle her sabah namaza uyandırıldım. Ve el birliğiyle ya an-neme yaslanarak ya yarı uyuyarak kıldım namazlarımı ve tabî diğer namazlarımı da. Çoğu zaman Akide bile bu cemaatin bir parçası olurdu. Bilirlerdi, yaslandığımı ve uyuduğumu sabah namazını kılarken. Ama bu hiç mi hiç mevzu olmazdı. Babam namaz bittikten sonra her birimizin alnından öper:

“*Rabbim namazlarınızı kabul, dualarınızı makbul eylesin. Sizin namazlarınız ve dualarınız olmasa bu ev bu kadar bereketli olmaz*,” derdi.

İşte o tuvale bakınca yeniden hatırladım ve yeniden bildim ki, annemin ve babamın bu gayreti, bize namazı bir yük değil, yemek yemek gibi, su içmek gibi doğal olduğunu, yemek masasında eşlik etmek kadar birlikte yapılması gerektiğini öğretmek içindi. Sadece bunu değil, nefsimize yenik düşmemek için, ibadetlerin önce alışkanlık, sonra idrak ile yapılacağını da benimsetmişlerdi. Ve bitmedi, alnımıza konan o busenin değerini ben size nasıl izah edebilirim

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

ki? Bugün, o tuval karşısında beni gülümseten güvenin, sevginin, ibadetlerimizdeki huzuru paylaşmanın kıymetini ben size nasıl anlatabilirim? Ah, yaşanmalı Selma Hanım, yaşanmalı! İşte önce uykudan uyanma, sonra abdest alma ve daha sonra da bir disiplin içinde namaz kılma pratiği verilmişti bana. Bugün hiç zorlanmadan gözlerim ezanla birlikte açılıveriyorsa, o emeğin eseridir. Gülümsemem ise bir şükran. Sonra namazlarımızda kimin huzuruna çıktığımızın ve nasıl çıkmamız gerektiğinin idrakine dair dersler başlamıştı. Hiç unutmam annemin:

“Kıyamıyorum uykudan sizleri uyandırmaya, ama şefkatime yenisik düşüp sizin yarın mahşerde mahcup olmanıza izin vermeyeceğim. Allah’ın huzuruna bu dünyada varmazsanız, yarın ahirette mağdur, mahcup ve muhtaç olmanızdan korkuyorum,” dediğini.

İşte böyle... Sonra büyüdükçe, bile isteye, ne yaptığımızın farkında ola ola dizilirdik dört kardeş ve annemiz, babamızın arkasına. Tesbihat yapardık birlikte. Koro hâlinde ve hoş bir ritimle “Lâ ilâhe illallah” çekerdik 33 kere. Gündüz, namazlarımızı annemizle yan yana kıldardık. Sabah, akşam ve yatsı namazları mutlaka babamızın arkasında cemaatle kılınırdı. Pek nadir, okul varsa, her birimiz başka yerlerdeyse bir başımıza yönelirdik kibleye. Aklımızın bir köşesinde:

“Annem, kardeşlerim namazlarını kılabilmiş midir,” sorusu olurdu. Tıpkı, yemek yiyebilmiş midir, aç mıdır, tok mudur, sorularını sorar gibi.

Zamanın süflî meşguliyetleri, kıskanmış olmalı bizden bunu. Pek yoğun, pek meşgul oluverdik her birimiz. Ve pek nadir cemaatle tüm aile namaz kılabiliriz şimdi. O tuval, önemli bir ibadetin idraki, pratiği ve bir çocuğun hafızasına kazınacak ruh hâlinin, öz güvenin, ibadette devamlılık şuurunun, birlikteliğin, aile bağlarının resmiydi bana göre. Bu yüzden çok çok güzeldi ve çok önemliydi.

Hatıralarımın burasında binlerce şükürle birlikte bir hüznün çö-

KUM! (KALK!) ÇOK İŞİMİZ VAR!

küveriyor içime.

– Hüzünlendiniz! Sizi üzen nedir böyle?

– Özlem... Hem çok şükrediyorum, hem özlüyorum. Düşünsenize, kardeşlerinize, anne-babanızla Allah'ın huzuruna çıkmak, bir başınıza çıkmakla aynı mıdır? Her bir kardeş evlendi. Eşlerimiz ailemize eklendi, ama az önce okuduğunuz dizelerdeki gibi, koşuşturmacalar bizi bu sahte dünyayla mağrur etti, bir araya çok sık gelemez olduk.

– Anne-babanız yaşıyor mu?

– Elhamdülillâh, yaşıyorlar.

– Rabbim uzun ömürler versin. Ben anne babamı yitireli neredeyse on yıl oldu.

– Rabbim rahmet buyursun!

Kahvelerimizin son yudumlarını içimizdeki özlemlerin burukluğuyla içiyoruz. İkinci namazı için sağımızda ve solumuzdaki camilerden, davudî bir sesle ezanlar okunuyor. İlâhî huzura daveti suskun bir huzurla dinliyoruz. Ezan, hüzünlerimize şifa oluyor. Selma Hanım dingin bir sesle, mırıltı hâlinde:

“Allahümme Rabbe hazihi'd-dâveti't-tâmmeh...” diye başlayarak ezan duasını okuyor. Kendimi zenginleşmiş hissediyorum onun duasına “âmin” derken.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Evlerimiz aksi istikametlerde. Yakınıımızdaki camide ikinci namazını eda edip yola koyulmalı. Atık Ali Paşa Camii'nde, yeni tanışıklığın ve birbirimize hemen ısınmanın heyecanıyla namazımızı *“Uydum hazır olan imama!”* niyetiyle eda ediyoruz. Çıktığımızda Selma Hanım:

– Çok şanslısınız. Benim için babanızın ve annenizin ellerinden, hürmetle öper misiniz?

– Elbette öperim.

– Sizi tanıdığımı çok sevindim!

– Ben de öyle Selma Hanım, ben de öyle...

– Şimdi kalkmalı, babanızın dediği gibi *“Kum bi-iznillah Selma! Yapılacak, ailenle birlikte hayata geçirilecek çok önemli işlerin var.”*

Gözlerinde sabırsız bir titreşimle:

– Kızım, oğlum ve eşimle o tuvaldeki hâli, sizin ibret dolu paylaşımınızla hayata geçirmek için hem sabırsızlık hem heyecan duyuyorum. Sizinle tekrar görüşmeyi arzu ediyorum, diyor.

Telefon numaralarımızı yazıp birbirimize veriyoruz. Yeni bir tanışıklığın, yeni bir keşfin keyfiyle gülümseyerek son veda cümlelerini kuruyoruz.

KUM! (KALK!) ÇOK İŞİMİZ VAR!

Ressamın tuvali ve namazın aramızda kurduğu bağıın büyüsyyle Selma Hanım Bayrampaşa'ya, ben Anadolu yakasına gitmek üzere cami avlusundan çıkıyoruz. Her ikimiz de kendi yaşanmışlıklarımıza bıraktığımız yerden devam etmek üzere birbirimize arkamızı dönüyoruz. İki adım atmışken Selma Hanım'ın telâşlı sesini duyuyorum:

– Acaba bir gün ailenizi ziyaret edebilir miyim? Belki babanızın arkasında namaz kılma mutluluğunu yaşayabilirim. Mümkün müdür?

– Elbette. Ama cemaatle namaz kılma mutluluğunu az önce yaşadığımız gibi ailenizle birlikte, camilerde yaşamamız çok mümkün, diyorum.

Gözlerinde çırpınan yaşa hükmetmek için gerilmiş yüz hatlarını görüyorum. Ağlamamak için azamî güç harcayarak sesini kontrol etmeye çalışıyor ve şöyle diyor:

– Ben, ben... Çocuklarımla elbette camide, cemaatle namaz kılmaya gideceğim. Çocuklarımıza, anne-babalarıyla namaz kılma mutluluğunu da ikram edebilirim. Ama ben...

Susuveriyor. Gözlerindeki yaş firar ediyor. Başını öne eğmesiyle gözyaşı, göğsüne yumuşak kıvrımlarla yığılmış, açık mavi eşarbının üzerine damlıyor koyu ve derin bir ıslaklık bırakarak. Verdiği bu büyük ipucunu görüverince eliyle eşarbını örtmeye yelteniyor. Sonra durduramadığı gözyaşlarının bir değil, birkaç damla daha iz bırakmasıyla, bu gayretten bir çocuk mahcubiyetiyle vazgeçiyor. Başını kaldırıp ıslak yüzü ve gözleriyle bakarken elini uzatıyor. Tutuyorum. Az önce tokalaşarak, mesafeli ayrılışımızdan utanıyor, öpmek için gözyaşlarına gark olmuş yanaklarına uzanıyorum. Söyleyecek sözüm yok, kelimelerimin azlığından susuyorum. O titrete fısıltı hâlinde bir sesle kulağıma:

– Benim... benim, bir imamın arkasından çok bir babanın arkasında namaz kılmaya ihtiyacım var, diyor.

Bu resim Bedir Savaşını anlatmak için çizilmemiştir. Çünkü, Peygamberimizin (s.a.v.) resmini yapmak uygun görülmemiştir.

Bu tablo, başta Bedir olmak üzere tarih boyunca Müslümanların savaşlarda nöbetleşe kıldıkları "korku namazları"nı anlatmak için çizilen temsili bir resimdir.

2. HİKÂYE

SAVAŞTA BİLE NAMAZ
BEDİR'İN
PIRLANTALARI!

*“Allah!” nidalarının yankısını kalplerinde
duyarak cepbede, savaş alanının içinde,
bir rüzgârın önünde eğilip bükülen, beyaz
zambaklar misali nazla, huşuyla namaza
duruyordu pirlantalar.*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Medine'den 313 pırlanta düşüyordu yollara. Her birinin ölçüsü hadsiz karat. Ki aralarında Şah-ı Rûsûl, Habib-i Kibriya, kâinatın ve yaratılmış her şeyin efendisi Hz. Muhammed Mustafa da (s.a.v.) var. Bedir'in pırlantaları onun etrafında birer mücevher gibi ışılda-
yarak, inançla, imanla yol alıyorlardı.

Onlar, âlemlerin Rabbine, arşın ve arzın sahibine âşık!

Onlar, aşkın, sonsuzluğun timsali!

Her biri, Allah'a ve Resûlullah'a (s.a.v.) ebedî bağlılığın simgesi!

Onlar, Bedir'e ıslıl ıslıl, pırıl pırıl bir su gibi akarken, güneşin göz-
leri kamaşıyordu.

Kureyş'in, Evs'in, Hazrec'in, Neccaroğulları'nın İslâm nuruyla ıslıl-
dayan pırlantalarıydı onlar!

Kalpplerindeki iman şavkı, o günden bugüne bütün mü'minleri ay-
dınlatacak kadar gür fıskırıyordu ve dahi kıyamete kadar, bitimsiz!

Bedir'in kumları gülümsüyordu her bir pırlantanın ayakları altında.
Onlar sadece 313 kişiydiler. 3 at, 70 deve vardı yanlarında.

Olsun, ne gam! Yok kalplerinde korkudan yana, umutsuzluktan
yana bir sızı. Çünkü onlar, Kâinatın Efendisi'yle yan yana.

Öl dese ölmeye hazır, kal dese kalmaya...

Nitekim Sa'd bin Muaz (r.a.) hiç tereddütsüz şöyle diyordu:

BEDİR'İN PIRLANTALARI!

“Ya Resûlallah! Biz sana inandık. Allah tarafından getirdiklerinin hak olduğunu tasdik ettik. Artık siz ne dilerseniz emrediniz. Seni gönderen Allah hakkı için, artık denize girersen seninle beraber biz de gireriz. Hiçbirimiz geri kalmayız. Biz düşmana karşı durmaktan çekinmeyiz. Muharebeden geri dönmeyiz. Sabrederiz ve sadakatten ayrılmayız. Bizden memnun kalacağın işler nasip etmesini Allah'tan dilerim. Hemen Allah'ın bereketini dileyerek istediğiniz tarafa yürüyünüz.”

Çünkü bekledikleri izin çıkmıştı.

Gördükleri her işkenceye, her zulme, suskunca, sabırlıca tahammül etmiş, bu izni beklemişlerdi. Yurtlarından edilmişler, taşlanmışlar, malları tarumar edilmişti de, savaş izni olmayınca tâbi olmuşlardı Şah-ı Rüsûl'e.

Değil mi ki İlâhî vahiy gelmişti: *“Kendilerine savaş açılan Müslümanlara, zulme uğramaları sebebiyle cihad için izin verildi. Şüphe yok ki Allah'ın onlara yardım etmeye gücü yeter!”* durmak niyeydi?¹

Bedir'in altın rengi kumdan libasına kara lekeler düşüyordu. Düşüyor, üşüşüyordu. Dışları kara, içleri kara lekeler, şirk ehli müşrikler!... Kalpleri, yüzleri, zihinleri kömür karasına bulanmış, kapkara lekeler hâlinde Bedir Kuyuları'na doğru, bastıkları her yere kara izler bırakarak ilerliyorlardı.

Mekke'de Ebu Süfyan, mal hesabı, mülk kavgası, iktidar hırsıyla kervan peşine düşerken, Ebu Cehil savaş için ordu kurmuş, asker toplamıştı. Eli silâh tutan kim varsa katılmıştı orduya. Hattâ elleri “kuruyasica” Ebu Leheb, hasta olduğu için katılamadığı savaşa ücretli asker tedarik etmişti, etmişti de “kuruyan elleri” âyet olup kıyamete kadar kayıt düşülmüştü.²

Müşrikler ihtirasla, kinle, nefretle dökülmüşlerdi yollara. Sayıları bine yaklaşmış bu kalabalık şirk ordusu, İslâm ordusunun

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

üç katıydı. Sağlam zırhları ve 700 develeri vardı.

Ne çare ki, yanlarında Rableri yoktu!

Karşılarında, İslâm'ın nuruyla ışıldayan 313 pırlanta vardı. Ve dahi Rabbin sevgilisi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)!

Güneş henüz yükseliyorken, Bedir'in bağırı deşiliyordu.

Toz duman, kan revan...

Tarihe miras kalacak ibretler manzumesi yazılıyordu Bedir'de.

Kılıçlar, zalim ile mazlum elinde, savaşın kanlı dilini konuşuyordu.

Bir tarafta ashabın kıymetli pırlantalarından Hz. Ebu Bekir (r.a.), Hz. Ali (r.a.), Hz. Huzeyfe (r.a.); karşı tarafta bir oğul Abdurrahman, bir kardeş Âkil, bir amca Abbas, bir damat Ebu'l As...

Ölüm kol geziyordu. Hz. Hamza baştan ayağa iman! Duruşuyla öldürüyordu.

Kalkanlara çarpan kılıçların seslerine "Allah!" nidaları ekleniyordu.

Ebu Cehil, ordusundan emin, gururlu. *"Müslümanları öldürmeye bile lüzum yoktur. Ellerini bağlayıp onları tekrar Mekke'ye götürECEĞİZ ve böylece İslâm da bitecek."* diyordu.

Allah Resûlü, *"(Ey Muhammed!) Cephede sen de onların (mü'minlerin) arasında bulunup da onlara namaz kıldırдың vakit, içlerinden bir kısmı seninle beraber namaza dursun. Silâhlarını da yanlarına alsınlar. Bunlar secdeye vardıklarında (bir rekât kıldıklarında) arkana (düşman karşısına) geçsinler. Sonra o namaz kılmamış olan diğer kısım gelsin, seninle beraber kılsınlar ve ihtiyatlı bulunsunlar, silâhlarını yanlarına alsınlar. Şüphesiz Allah, inkârcılara alçaltıcı bir azap hazırlamıştır."*³ emrine binaen pırlantalarla saf tutup nöbetleşe namazlarını kıldırıyordu Bedir'in kucağında.

Rabsiz ölen müşriklerin çığlıklarını, kılıçlardan çıkan kıvılcımları arkalarında bırakıp "Allah!" nidalarının yankısını kalplerinde duyarak cephede, savaş alanının içinde, bir rüzgârın önünde eğilip bükülen,

BEDİR'İN PIRLANTALARI!

beyaz zambaklar misali nazla, huşuyla namaza duruyordu pırlantalar.

Müşriklerin şaşkın, anlamaktan, idrakten uzak bakışları arasında, bedenleri Bedir'de, ruhları ötelere açık, başlarında beyaz sarık, öylece Allah'ın huzuruna varıyorlardı. Her şeye rağmen, her mazerete inat, secde ediyorlardı.

Onlar secdeye vardıkça alınlarına Bedir'in kumlarıyla dünya mü'minlerinin yazgısı yazılıyor ve etraflarına pırlantadan "âmin"ler saçılıyordu.

Şah-ı Rüsûl, namazdan sonra Rabbine yakarıyordu: *"Allah'ım, vaat ettiğin yardımını bugün lütfet. Ya Rab, bu bir avuç mücahit yok olursa, bu muvahhitler bugün telef olursa, yeryüzünde sana ibadet eden kalmayacak!"*

İlk müjdeyi getiriyordu Cebrael (a.s.): *"Hani sen mü'minlere: 'Rabbinizin, indirilmiş üç bin meleklerle yardım etmesi size yetmez mi?' diyordun. Evet, sabrettiğiniz ve Allah'a karşı gelmekten sakındığınız takdirde, onlar ansızın üzerinize gelseler bile Rabbiniz nişanlı (işaretli) beş bin meleklerle size yardım eder. Allah, bunu size sırf bir müjde olsun ve kalpleriniz bununla yatışsın diye yaptı. Yardım ve zafer ancak mutlak güç sahibi, hüküm ve hikmet sahibi Allah katındadır!"* ⁴

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Gökten saf saf melekler iniveriyordu. Her pırlanta bir melek kanadında, uçarcasına savaşıyordu!

Gün ikindiye döndüğünde Bedir Gazvesi son bulmuş, esirler alınmıştı. Zafer inananların olmuştu. Muhacir'den 6, Ensar'dan 8 pırlanta, Rabbin katında tarihî kayıtlara şehit olarak yazıldı ve gökyüzüne yıldız olarak takıldı!

Yine Bedir'de 70 kara leke yeryüzünden silinmiş, 70'i de esir edilmişti. Ebu Cehil ise bugün bile kendisini hatırlatacak kara ve kirli izini bırakarak sadece ölebilmmişti!

Pırlantalar, canlarını hiçe sayıp, "Canlar Cananına" secdeye durmuşlardı vecd ile...

Bedir'in çetelesini gören ashab, kalbiyle, yüzüyle gülümsüyordu. Allah Resûlü (s.a.v.) gelmeden önce, karbon madeni gibiydi hem kendileri, hem şirk ehli. Resûlullah'a (s.a.v.) tâbi olmasalardı, müşrikler gibi kapkara bir kömür olarak kalacaktı kalpleri. Hâlbuki her vahiy ve Peygamberin her hâliyle şekillenmiş, ısıldamış, baştan ayağa nur kesilmiş birer pırlanta olmuşlardı. Dillerinde, gönüllerinde tek tesbih vardı o dem: *"Âlemlerin Rabbine hamd olsun!"*

Ah ki, ne vakit ibretler manzumesi Bedir'i hatırlasam, sınırsız şükür dolar kalbime.

14 asır evvel, Şah-ı Rûsûlün (s.a.v.) ve ashabının kalplerinden taşan iman ateşi, alınlarından, korkudan azade damlayan ter ve Bedir'in kumu ile yoğrulan cama sanki aksim düşer.

Onlarla aramdaki mesafe büyür.

Hüzne bulanır kalbim, gölgedir artık hükmüm.

Azlığım büyür, çokluğum küçülür, hükmüm hiçe bürünür.

Bir dem, Bedir'de bir kum tanesi olup secdeye varan o mübarek alınlardan birine konmayı hayal ederim.

Bir dem, mülteci ruhum ebedî yurdunu özler.

BEDİR'İN PIRLANTALARI!

Bir dem, nakıs hâlimle seccademin şefkatli bağrında teselli bulur günahkâr bedenim.

Ve "Levlâke levlâk!" (Sen olmasaydın, olmasaydın...) diye inler kalbim. Ve sonra "Vemâ halaktü'-l eflâk!" der.

Sen olmasaydın, nice olacaktı hâlimiz?

Sen olmasaydın, Bedir'de arkanda pırlantalar saf tutmayacaktı!

Sen olmasaydın, her bir yıldıza asılı duran Bedir'in pırlantalarından, asırlardır gönüllerimize küçük parlak kırıntılar sıçramayacaktı! Aydınlanmayacaktı kalplerimiz!

Sen olmasaydın, dünyanın dört bir yanında olmayacaktı din kardeşlerimiz.

Sen olmasaydın, kalpleri yatıştıracak müjdeli âyetler gelmeyecek, gökten melekler inmeyecekti!

Sen olmasaydın, bilmeyecektik temizliğin imandan olduğunu. Olmayacaktı taharetimiz.

Sen olmasaydın, akletmenin kıymetini bilmeyecektik. Olmayacaktı setr-i avretimiz!

Sen olmasaydın, olur muydu bugün Kâbe kıblemiz?

Sen olmasaydın, olmayacaktı hayra niyetimiz, Bilal-i Habeş'imiz ve ezan vaktimiz!

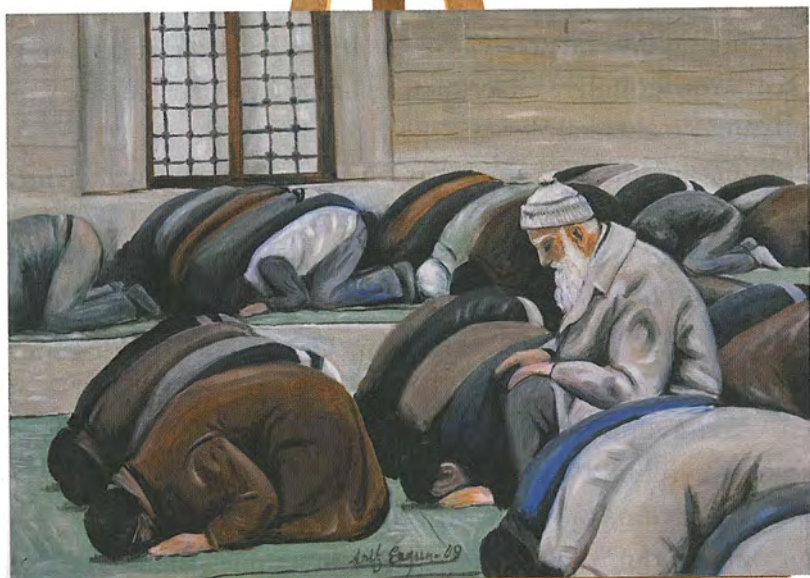
Sen olmasaydın, olmazdı tekbirimiz, tesbihimiz, tehlil ve tahmidimiz!

Sen olmasaydın, olmazdı Rabbin huzurunda kıyamımız, kıraatimiz, rükûmuz, secdemiz ve tahiyyatımız!

Sen olmasaydın, olmazdı karanlık gecelerden sonra neharımız!

Sen olmasaydın, olmasaydın sen ve Rabbimizden sana Miraç armağan edilmeseydi, olmazdı namaz bizim miracımız!

Sen olmasaydın, etmeseydin Bedir'de secdeye varıp o muhteşem duanı, yeryüzünde Rabbe ibadet eden, senin dualarına "âmin" diyen mü'minler olur muydu? Asırlar önce tarumar olurduk biz!

3. HİKÂYE

BİR ÖMÜR CEMAATLE NAMAZ

ÖTELERE VERİLEN SELÂM

*“Ah gafil çocuk, ben sana nasıl anlatayım,
Allah için dost olmanın, O’nun için, O’ndan
sebep yan yana durmanın, O’nun rızasını
gözeterek attığımız 40 yıllık cemaat dostluğunun
bereketi olduğunu?”*

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Yaşlısın, hastasın, kimsesizsin, diyorlar bana. Acıyan bakışların gölgesinde adımlıyorum kaldırımları yavaş yavaş, onlara acıyarak! Menzirim her vakit aynı. Mahalle camiine varıyorum etrafımdaki fısıltıları duya duaya. Ne onlar beni anlıyor ve biliyor, ne de ben onları.

– Yaşlısın be Azmi Baba! Evinde kıl, düşme beş vakit yollara.

– Sen gençsin evlât! Yaşlılık engelse, o zaman sen neden katılmazsın cemaate?

– İş güç be Azmi Baba! Kim bakacak mağazaya?

Mağaza ha? Rahmetli dostum Tahir'in manifaturacı dükkânı, olmuş mefruşat mağazası. Tahir'e de baba yadigârıydı bu dükkân. Vefat edince şu karşıma geçmiş, "Yaşlısın, nene gerek cemaat!" diyen hayta oğlu Fevzi geçti tezgâha. Hele hele üç top perdelik kumaş, cicili bicili fistolar koyunca vitrine, eski dükkân olmuş şimdi mağaza. İyi, olsun bakalım!

Kapının önünde kaza geçirmiş bir araba, Fevzi'nin kolunda alçı, alnında derin bir yara...

– Geçmiş olsun Fevzi, kaza geçirmişsin! Allah korumuş seni.

– Sağlam bir manevrayla yırttım be Baba! Ama araba oldu haşat! Sigortası yoktu, yaptıramadık. İşler de kesat bu aralar; malum, kriz...

ÖTELERE VERİLEN SELÂM

– Demek sağlam bir manevra ha?

“*Rahmetli baban Tahir, üç erkek evlât evlendirsın bu dükkândan, semtin yoksulunu yedirsın, giydirsın, hâli vakti olmayanların çocuklarını okutsun, senin mağaza, kazalı arabayı tamir ettiremsin; bak sen şu işe! Yapıver sağlam bir manevra daha...*” diye düşünsem de söylemiyorum. Anlamaz bu züppe benim ettiğim imayı da, seviniyorum sanır!

– Cemaate katıl Fevzi, uyuma sabahları rızkın dağıtıldığı vakitlerde. Baban bir vakit bile cemaatsiz namaz kılmazdı, bilmez misin? Aç gözlerini, al hakkını. Beş vakit kapatırdı dükkânı. Cuma günü de tatil yapardı. Kriz falan hak getire.

– Ooo, o zamanlar geride kaldı be Azmi Baba! Şimdi her şey dolara, avroya bağlı.

– Sen beni dinle! Bak Asrın Bedii: *“Eyvah, aldandık, şu hayat-ı dünyevîyeyi sabit zannettik, o zan sebebiyle bütün bütün zayı ettik.”*⁵ der. Dinle beni de, hem bu dünyada hem öte dünyada ziyan edenlerden olmayasın. Melâike bekler dükkânını, telâş etme. Sen hele bir gel de, bir gör.

– Bakarız, bakarız!...

Bakıyor Fevzi; ben ne vakit geçsem o kaldırımdan, mağazasının kapısı önünde, öylece yığılmış bir tabureye, müşteri beklerken bakıyor. Nafile arayıp duruyor gözlerim onu cemaat saflarında. Aslında efendidir, iyidir bu genç adam. Gel gör ki biraz şatafatçı. Seviyor dünyanın tuzaklarına düşmeyi. Bir züppeliktir gidiyor işte. Hâlbuki iyi de bir babanın evlâdıdır. Rahmetli babası Tahir kardeşim, cemaatten bir vakit ayrı düşse, “Azmi be, ya öne geç, ya arkaya; kılalım şu vakti cemaatle!” der, ne yapar eder, cemaatle namaz kılma prensibini bozmazdı. Babasının âni vefatı bu oğlanı hayta yaptı.

– Azmi Baba, gel bir çayımı iç.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Yoktur çok vaktim. Müezzinin eli kulağına vardı varacak, dönüştü uğrarım.

– Eee, anca gidersin ağırlı ayaklarınla. Eziyet ediyorsun kendine böyle. Dinde kendine eziyet etmek var mıdır?

– Hadi oradan! Kim demiş eziyet ediyorum diye? Daha 60'ına gelmeden kireçlenenlere bak, bir de bana bak; 86 yaşındayım!

– Azmi Baba, kızma da, 200 metrelik yolu 1 saatte zor gidiyorsun. Kıyamadığımdan diyorum. Kıl evinde mis gibi namazını.

– Hadi, hadi, sen kendi işine bak, eyleme beni.

– Gelesin ama dönüştü!

Elhamdülillâh, kılmışım ikinci namazımı, davete icabet etmenin sünnet olduğunu bilip, sonra varmışım Fevzi'nin yanına. Olmasa rahmetli Tahir kardeşimin hatırı, uğraşmayacağım şu genç adamla. Dostumun vefatından bu yana bir yıldır uğramışlığım yoktu zaten bu dükkâna. Eee, 40 yıl cemaatte omuz omuza, Allah'ın huzuruna birlikte durduğum, canıma dost olan, sohbetiyle, ilmiyle gönlümü, zihnimi besleyen olmayınca varmadı ayaklarım hiç buraya, atmadım eşikten adımımı. Bir yanım eksik, geçiverdim dükkânın önünden hep.

“Esselâmu aleykum ya Tahir!” diyorum içimden sessizce, varınca Fevzi'nin mağazasının kapısına. Bir alışkanlık mıdır, içimi rahatlatmak mıdır bilmem. Onun ruhunu yâd etmekten kendimi alamam. Cemaat arkadaşımı özlediğimdendir belki de... Yaş ilerleyince duygusallaşıverdim işte. Özlüyorum dostumu, yalan yok. *“Allah seni rahmetiyle ağırlasın be Tahir'im! Huzur içinde olasın inşallah.”* temennisiyle kapı önünde minderli tabureye çöküveriyorum.

Akşam namazına kadar sohbet ederim de, o yolu ikilememiş olurum böylece.

Fevzi limonlu çayımı söylüyor, çekiyor bir tabure çekmesine de, bir oturmaya olmuyor fırsatı. Maşallah dükkâna gelen giden müşteri gani. İki ara bir derede oturuyor yanıma, bana sataşmazsa etmez içi rahat.

ÖTELERE VERİLEN SELÂM

– Eee Azmi Baba, ayağın uğurlu geldi vallahi! Ne zamandır yoktu bir metre bir şey sattığım. Bakma kusuruma.

– Bak işine sen evlâdım. Ben Cevşen’imi okurum.

Bir ara soluklanınca etraf, iliştiriyor taburesine:

– Eee, anlat bakalım, evde kılınca namaz, niye için rahat etmez senin?

– Evlât, sen dönüp dolaşıp bunu sorarsın da dediklerim bir kulağından girer öbüründen seni terk eder! Almayacaksın ders, ne diye sorarsın ki?

– Sen anlat. Ne biliyorsun, bir gün dokunur bir ince tele, alırım dersimi!

– Hımm, doğru bir şey dedin. Tembellik etmeye hacet yok. Cemaatte bereket vardır evlât! Hem sonra, yanlışın, kusurun olursa, içimizden birinin düzgün namazı hürmetine Cenab-ı Hak bağışlar kusurlarımızı. Sen, geri dur camiden, cemaatten, dersin amma, de bakalım, şu her gün kirlenen, bozulan dünyada oradan daha temiz yer var mıdır ki beni alıkoymaya can atarsın?

– Bak çok güzel söyledin şimdi Azmi Baba, bunu sevdim meselâ!

– Dur hele! “Cem” kökünden gelir cemaat; topluluktur, yani ki çokluk... Bu yüzdendir ki bereket ihsan olur her kim cemaatle kılsa namaz.

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

– Azmi Baba, neden kızlarından birinin yanına taşınmazsın? Böyle kimsesiz zor olmuyor mu sana, ne yer ne içersin?

– Be hey gafil! Allah’a imanı olan, kimsesiz olur mu hiç? Sen ne diye benim ne yiyip içtiğimden gam duyarsın, ben onu bilmem. Çaldım mı kapını? Diledim mi bir gün senden bir yardım?...

– Yok be Azmi Baba, sinirlenme hemen! Ben sana kıyamıyorum, yeminle. Yoksa ne olacak?...

Kerata eğleniyor benimle! Yaşı gelmiş 40’a, o hâlâ şaklabanlık peşinde.

Ezan okundu okunacak, belimi zor doğrultup:

– Kalkmalı evlât, diyorum.

– Bahar geldi. O yolu gide gele yorma kendini. İki vakti kılsan, iki kere gitmemiş olursun. Cevşen’ini burada okursun. Arada bir lâflarız hem. Sen bana babamdan yadığarsın.

İyi niyetli bu çocuk, mayası güzel işte! Ama gençlik var serde, pek bilmiyor âdap erkân. Ne gelse diline söyleyiveriyor! Bir de şu ömrünün kıymetini bilse, namaza durup eğilip bükülse daha bir şekillenecek.

O gün “eh” deyip kalkıyorum Fevzi’nin dükkânından. Derman azalıyor artık, ama her gün öğleni kılıp çıkıyorum eve. Uyu-yup derman topluyorum kendime. Yine düşünüyorum ikindide yola.

ÖTELERE VERİLEN SELÂM

Eee, akşamı kılıp dönmek çok iyi oluyor, oturuyorum o keratayla iki vakit arası. Nisan, mayıs, haziran, Temmuz... Baharda, yaz mevsimi başında bu dükkân pek keyifliydi. Geleni gideni de az değil maşallah. Kriz falan diye ağlar bu züppe oğlan, ama öyle görünmüyor pek. Kapıda yasemen çiçeğinin kokusu, yeşil beyaz brandadan gölgeliğin altında Tahir dostumun hatıralarıyla demlenirken, limonlu çay, Cevşen, sohbet derken vakit doluyor da bana da iyi geliyor doğrusu.

Ağustos sıcakları bastırınca, bir haftadır inemez oldum camiye. Yüreğimde bir burukluk... Dilime bir dua doladım, hiç düşürmüyorum:

– Allah'ım, bendeki emanetini, cemaatin arasında secdelerde kabzet. Beni bu çöllerde, bir başıma mahvettirme. Beni makarr-ı saltanatına, namazda iken al!

Sağ olsun, hayta, zevzek falan, ama her gün uğruyor Fevzi. İstiyor ki, ineyim, bir mevsim boyunca yaptığımız gibi, lâflayalım, takılsın bana. Sıcaklar bastırdı; tansiyonum rahat, huzur vermiyor. Eee, bırakmamalı tedbiri elden. Serinler nasılsa hava. Verirse Allah ömür ve takat, yine giderim camiye inşallah!

Bu yedinci gündür ki Fevzi, Allah razı olsun, yine kapımda. Bir derdi var sanki. Yüzüne bir sıkıntılı hâl asılmış. İçeri geçiyor bu defa. Sedire rahatsızca ilişiyor. Soruyor akli başka yerde gibi:

– Nasıl oldun Azmi Baba? İnebilecek misin çarşıya?

– Hamdolsun oğlum. Sen nasılsın? İşlerin nasıl? Sıkıntılı gör-düm seni!

– Azmi Baba, bir haftadır, mağazaya ne gelen var, ne giden. Yüklüce de mal almıştım, ödemeler geldi gelecek.

– Dur bakalım, telâş iyi değildir. Havalara alışıncı insanlar doluşurlar dükkânına yine.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– Yok be baba! Çarşı iğne atsan yere düşmez, bize uğrayan yok. Fevzi kıvranıyor.

– Bana bir diyeceğin mi var Fevzi?

– Azmi Baba, senin ayağın bir haftadır kesildi ya, müşteri de kesildi. İyiysen indirsem seni mağazaya?

– İlâhi evlât! Benim ayağımdan değildir o iş, desem de ikna edemiyorum.

– Aşağıda araba. Hadi indirivereyim seni bizim mağazaya, açılırsın hem biraz.

– Eee, olur evlât, seni mi kıracağım, deyip, biraz beni zorlasa da şu tansiyonum, varıyoruz dükkânına.

“*Esselâmu aleykum ya Tahir!*” Oturuyorum tabureye. İçimden “*Nasılsın?*” diye sormak bile geçer boşluğa. Sanki Tahir, tezgâhın arkasından çıkıverecek gibi gelir bana. Alışamadım bir türlü yokluğuna. Böyle içimde özlemimle boğuşurken Fevzi:

– Biliyordum, vallahi biliyordum!... Keramet sende Azmi Baba! Bak hele, iki dakika oturamıyorum sen gelince mağazaya.

Latife yapıyor bu oğlan! Keramet kim, biz kim? Dalga geçiyor benim şu duygusallaşmış hâlimi teselli etmek için herhal. İçim özlemle dağlanmış, gözlerim dokunuyor dükkânın her köşesine. Ah, dükkânın açık kapısından görünen karşı tezgâhın arkasında, boylu poslu, Osmanlı yapılı dostum Tahir gülümsüyor sanki. İçim bir hoş oluyor. “*Çağır be dostum beni de, çağır ki geleyim yanına! Tıpkı cemaatteki gibi durayım yanına. Hep dilediğimiz gibi buluşalım Allah’ın sahici huzurunda.*” temennimi geçiriyorum içimden, dilekçe olup makamını bulsun diye.

Fevzi nasıl ağırlasın, ne yapsın bilemez oluyor. “*Biliyordum, sende bu bereket!*” diye diye dolanıyor onca müşteriden fırsat buldukça. Ah gafil çocuk, ben sana nasıl anlatayım, Allah için dost olmanın, O’nun için, O’ndan sebep yan yana durmanın, O’nun rızasını gözeterek attığımız 40 yıllık cemaat dostluğunun bereketi ol-

ÖTELERE VERİLEN SELÂM

duğunu? Verdiğim selâmla Tahir'in ruhu gözlüyordur buraları belki de... Tâ ötelerden, yaşarken vardığı secdelerin gölgesi düşer de, Rab bereket verir, himmet eyler sana belki de, kim bilir?

Sonra bilir benim can dostum Tahir, selâm vermek sünnettir, almak farz. Belki de verdiğim selâmlarıma cevaptır bu hâl, diye düşünsem de, açık edemiyorum.

– Eee, evlât, eğilip kalkıp bana teşekkür edeceğine, artık bana eşlik et de şükürünü gerçek sahibine yap. Hadi, gir koluma, akşam ezanı okundu okunacak. Dünya gözüyle bir saf tutayım, Tahir dostumun yadigârıyla. Hem belki o mübarek de gözler bizi.

Fevzi mahzunca yere indiriyor gözlerini. Bir özlem rüzgârı geçiyor, bir farkındalık ışığı yanıp sönüyor yüzünde. Bu defa “*Bakarız, bakarız!*” demiyor.

– Derhâl Azmi Baba, derhâl, deyip, abdest için kollarını sıvayarak arkaya geçiyor.

4. HİKÂYE

YERYÜZÜ MESCİD
SÜMBÜL HANIM'IN
HAYAT MÜJDESİ

*“Sath-ı arz bir mescid, Mekke bir mihrap, Medine
bir mimber, o burhan-ı bahir olan Peygamberimiz
(S.A.V.) bütün ehl-i imana imam, bütün insanlara
hatip, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid,
bütün evliya ve enbiyadan mürekkep bir halka-i
zikrin serzakiri...”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Etrafındaki her şey yeniden hayat buluyordu. Penceresinin müdavimi şeftali ağacı pespembe çiçeğe bürünmüştü. Nar ağacı, scarlet kırmızısı tomurcuklarla donanmış, erik ağacı ise neredeyse beyaz bir gelinlik giymişti. Bürkem, bahçeli evlerinin dört bir yanı rengârenk hayat soluyorken, içindeki mahzenin loşluğundan kendini sıyıramıyor, etrafındaki tazelenişi, hayat müjdeslerini, yeniden ve yine yeşerebilmenin ibretini göremiyordu. Annesi sabah odasına gelip pürneşe perdeleri ve pencereyi açarken:

– Uykucu, kalk bakalım! Kahvaltıya misafirimiz var, diyordu.

– Kapat anne şu perdeleri! Misafir yanına çıkacak hâlde değilim. Rahat bırak beni!

– Yoo, rahat bırakamam, misafirime ayıp olur. Hem gücenirim bak!

Bürkem neredeyse kendini ittire kaktıra çıkarmıştı yataktan. Annesinin şen sesi bile onu rahatsız ediyordu. Ne gereksiz bir hâldi böyle! Söyleniyordu:

– Bu evde insan rahatça bunalıma bile giremez! Kırımı verebileceğim bir iş bulayım, ayrılacağım bu evden.

O ne vakit böyle dese, anneciğinin yüreğine iner, yanlış bir şey yapmamak için temkinle susardı. Kızı Bürkem uyuduğunda gece

SÜMBÜL HANIM'IN HAYAT MÜJDESİ

namazlarına kalkar, Rabbine yalvarır, secdelerde yakarırdı: *"Güzel Allah'ım, merhameti bol Allah'ım, kızıma da zatını bildir. Yoksa ziyan olup gidecek yavrucuğum!"* Gözyaşlarıyla ıslanmış secdesinden başka onu anlayacak bir mercii yoktu.

Bürkem, mutfak kapısında yüzüne kol düğmesi kılıklı bir gülücük kondurmuş, annesinin misafirine görünmek üzere mutfığa girmişti. Görünürde kimse yoktu. Yarı şımarık yarı pervasız ve bencil bir öfkeyle:

– Nerede misafirin? Niye beni yalan dolanla yataktan kaldırırsın ki?

– İşte bak burada. Bizim için yeşilin en güzel tonundan bir elbise giymiş, sonra paha biçilmez mor eşarbını bağlamış, bir de sarı pabuç giyince çok şık olmuş. Ah, misler gibi kokulara da bürünmüş bahçede benden davet bekliyordu. Ben de aldım içeriye.

Bürkem boş gözlerle, sapsarı seramik saksıdaki mor sümbüle bakıyordu. Mor sümbülün efsunlu kokusunu derin bir nefes alarak içine çekti:

– Bu çiçek çok güzel kokuyormuş gerçekten. Demek misafirimiz de senin gibi eşarp kullanıyor ha? Eee, adı neymiş?

– Adı sümbül.

Bürkem, annesinin rahat bir hâlde, mutlu bir eda ile yazıp oynadığı senaryosunu sevmişti. Hattâ çok sanatkârane bulmuştu annesinin misafir hikâyesini. Gülümsedi:

– Anne, vallahi çok âlemsin!

– Hangi şey kendi başına bir âlem değil ki yavrum?

Annesi kahvaltı boyunca narçiçeğinden, sardunyalardan, menekşelerin değişen toprağından söz edip durmuş, Bürkem, annesinin çiçek sevdasını gülümseyerek izlemişti.

Babasının âni ölümüyle koskocaman bir karanlık Bürkem'i sanki yutmuş ve o da bu karanlıktan çıkmak için gayretsiz kalmıştı.

Annesi kendi acısını bağrına gömmüş, kızının derdine düşmüştü.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Üniversitenin son sınıfında iken babasını kaybedince neşe dolu, kıpır kıpır Bürkem neredeyse bir korkuluk kadar sessizleşmiş, zayıflamış, yüzünün rengi solmuştu. İçi parçalanıyordu kızının bu hâlini gördükçe. Hırçınlıklarını hoş görüyor, onu sevgisiyle, şefkati ve duaları ile ağırlıyordu.

Annesi kahvaltıyı kaldırmış, birer fincan kahve yapmış:

– Sümbül hanıma kahve dokunuyormuş, diyordu saksıyı masanın tam orta yerine çekerken.

Bürkem, annesini sanki yeni görüyor, yeni biliyormuş gibi izliyordu. Bu “sümbül hanım” hikâyesi hoşuna gitmiş, içinde bir yere dokunmuştu.

Annesi kalınca kırmızı bir kitabı, burnunun üzerine yerleştirdiği yakın gözlükleriyle ve kahvesinin eşliğinde okuyor, Bürkem, sümbül hanımı baştan ayağa süzüyor, arada bir annesinin bir lûgati karıştırarak okuma yapışını izliyordu.

Sümbül hanımın zarafeti, annesinin gayreti, zihninde eski hâllerini tetiklemiş, içinde bir kıpırdanış, hayata dair yeni bir heves oluşmuştu. Son zamanlardaki tüm isteksizliğine inat:

– Kimin kitabıdır o?

– “*Biz muhabbet fedaileriyiz, husumete vaktimiz yok!*” diyen mütefekkir ve müfessir olan Said Nursî Hazretleri’nin kitabı.

– Hımm, güzel sloganmış!

– Slogan değil yavrum, bu kitapların düsturu bu.

– Şu an okuyacağın cümle nedir?

– “*Sath-ı arz bir mescid, Mekke bir mihrap, Medine bir minber, o burhan-ı bahir olan Peygamberimiz Aleyhisselâtu Vesselâm bütün ehl-i imana imam, bütün insanlara hatip, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid, bütün evliya ve enbiyadan mürekkep bir halka-i zikrin serzakiri.*”⁶

SÜMBÜL HANIM'IN HAYAT MÜJDESİ

– Ah, tamam, dur! Hiçbir şey anlamıyorum okuduklarımdan.

Bürkem'in annesi, bu evde, yanı başındaki yavrusunun, hakikatlerden uzaklığı bir yana, kelimelere bile hiçbir şey anlamayacak kadar yabancı kalışına şahit olmanın zehriyle kalbi yakarken, gözleri yavrusuna ulaşabilme arzusuyla şefkatle bakıyordu. Dili ürkek, sözü nakıs, dermanı kesildi kesilecek... O kahvaltı ânına kadar, bütün çabalarına rağmen bir türlü iletişim kurmayı başaramadığı, ama şimdi sümbül hanım sayesinde yakaladığı bu fırsatı doğru değerlendirebilme endişesiyle kıvrılırken lügati uzatıp:

– Gözlerim görmüyor. Yardım et bana, birlikte anlayalım, diyor.

Bürkem minnacık(!) hâliyle babasının ölümüne meydan okumak için ya yalnızlığına yahut deli dolu, gürültücü arkadaşlarına takıldığı pespaye hayatına veda edeceğinden habersiz, annesinin minnetle bakan gözlerine bakarak lügate uzanıyor.

– Yapma anne! Kelimeleri biliyorum. Ama neden Mekke mihrap?

– İlk ifadeyi neden atladın? O çok önemli. Yeryüzünün mescid kılınması, sadece bizim peygamberimize ve ümmetine mahsus bir hâldir. Diğer peygamberlere böyle kolaylık ve ikram gelmemiştir. Bu yüzdendir ki Hristiyanlar ve Yahudilerin, kilise ve havraları dışında ibadetleri yasak kılınmıştır. Son din İslâm'ın, Son Peygambere ve ona iman edenlere bir lütuftur bu.

– Çok hoş! Bilmiyordum bunu. Peki, neden Mekke mihrap?

– Yeryüzü mescid olunca, Mekke mihrap kabul edilmiştir. Ve Resûlullah (s.a.v.) kendisine ilk iman edenlere Mekke'de imamlık etmiş, bütün çileler bu şehirde yaşanmış ve Kâbe-i Muazzama'nın da Mekke'de olmasına dikkat çekiyor Üstad Hazretleri.

– Ya Medine'nin minber oluşu?...

– Yine Resûlullah'ın (s.a.v.) Medine'ye hicretinden sonra, İslâm'da Asr-ı Saadet dönemi yaşanmış, İslâmî esasların birçoğunu Medine'de mü'minlere ve diğer ülkelere heyetler göndererek duyurmuştur. Yani tüm insanlık İslâm hakikatlerine davet edilmiştir.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Bürkem, sorulan sorunun cevabını bilen çalışkan bir öğrenci edasıyla ve saklamaya gerek duymadığı heyecanıyla:

– Dur, diğerlerini ben izah edeyim. Bakalım ne kadar doğru? Peygamberimiz (s.a.v.) bütün peygamberlerin reisi, sadece bir kavme ve bir millete değil, tüm insanlığa imam, bütün Allah dostlarının seyyidi, yani soy başlangıcıdır. Vee her ikisinin oluşturduğu zikir halkasının başıdır, idarecisidir. Onların ilham kaynağıdır!

Annesi yerinden kalkmış, kızının alnına kondurduğu buseye takdir ve teşekkür yüklerken, Rabbine şükrünü de eda etmişti.

Bürkem, *iki yıldır gözlerini kapatıp, sadece kendine gece yaptığı hayatından* ilk kıpırdanışlarla, mahmur bir rehavetle uyanıyor. Bahçelerini çocukluğundan beri süsleyen sümbül hanımla, rahmetli babasının dilinden düşmeyen kelimelerle yeniden tanıyor o sabah. Hep duyduğu, ama gerçek manasını idrakte zorlandığı kelimelere lügatten tek tek bakıyor.

Annesi, aklının ve kalbinin bir yanı kızında olduğu hâlde, 19. Söz'ü okumaya devam ediyor.

Bürkem, sesinde—annesinin epeydir alışık olmadığı—çocuksu bir hayretle soruyor:

– Mihrabın anlamını biliyor musun anne?

– Camilerde imamın duracağı, bizlerin de yöneleceğimiz kibleyi belirleyen mimarî işaret değil mi?

– Ah, evet, bu doğru. Ama bugüne kadar hiç bilmediğim ne güzel anlamlar ihtiva ediyormuş meğerse! Baksana, bir anlamı “köşk” demekmiş. Çankaya'ya çıksam dizlerim titrer, ama oraya yönelmediğim gibi yöneldiğimde de içim titreyecek mi acaba? En şerefli, en yüksek yermiş meğer... O huzura çıkmamamın ya da gecikmemin nasıl bir mazereti olabilir ki? Çardakmış; huşu duyulacak, ke-yif alınıp sohbet edilecek yermiş meğer... Melik'in hususî maka-

SÜMBÜL HANIM'IN HAYAT MÜJDESİ

mıymış. Ahh! O makama beş vakit davet edildiğim hâlde nezaket bile göstermeyecek kadar kabaca reddedişlerimi nasıl açıklayacağım önce kendime, sonra Rabbime? En ilginç olanı da, savaş aleti imiş. Şeytan ve heveslerle savaşılacak yermiş. Islah olmak için çabucak varmalıyım oraya. Ah anneciğim, seni seviyorum! Beni her sabah hakikatle tanıştırmak için türlü çareler aradın. Bu sabah sümbül hanımla tanıştırdın ve sonra mihrapla...

Bürkem, anneciğine sarılmış, cümlesini tamamlayamadan, sevinç, mahcupluk ve minnetle akan gözyaşlarına boğulmuştu. Bütün bedeni titriyordu. Annesinin sinesinde sakinleşinceye kadar gözyaşları akmış, kokusundan, ellerinden akan şefkat pınarından teselli bulmuştu. Sonra yavaşça annesinin kolları arasından sıyrılmış, kucağına masanın üzerindeki "sümbül hanım"ı alarak odasına çekilmişti.

İlk namazını tarih kokulu, birçok ihlâslı alnın değdiği bir camide kılmak istiyordu. Odasından seslendi:

- Anneciğim, dışarı çıkalım mı?
- Olur gül yüzlüm, çıkalım.

Annesi Bürkem'i odasının kapısında görünce, kalbi ve yüzü bin şükre bedel bir tebessüme bürünüvermişti.

Bürkem mor bir eşarp, koyu yeşil uzun bir elbise ile gülümüyor:

- Vallahi, şimdilik dolabımda olanlar bunlar. Ama şıklıkta ve tezettürde misafirin "sümbül hanım"ı geride bırakacağım yakında, haberin olsun, diyordu.

5. HİKÂYE

HATEM-İ ES'AM'IN NAMAZI

ERGUVAN RENGİ NAMAZ

*“Sanki ayaklarım sırat köprüsü üzerinde,
Cennet sağımda, Cehennem solumda,
Ölüm Meleği arkamdaymış gibi kılacağım
namazın son namaz olduğunu hissediyorum.
Sonra Mevlâ'yı görür gibi tekbir getiriyorum.”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Epeydir görüşmüyorlardı. Aynı evi paylaşmışlar, aynı sıralarda yan yana oturmuş, aynı kantinde kimi zaman keyifli, kimi zaman dertli, çaylarını yudumlamışlardı. Rengârenk bahar çiçekleri gibiydiler, hayatlarının baharında. Asiye, mimoza gibi sarı ve naif; Selin, mor salkımlar gibi cömert ve coşkulu; Emine, yasemin gibi sade ve mağrur; Nilay, hanımeli gibi efsunlu ve sürmeli; Meral, ıhlamur dalı gibi narin ve kırılğan; Güzide ise erguvan gibi eflâtun ve mahcup... Altı bahar çiçeği birbirinin hayatına, öğrencilik yıllarında aynı evi paylaşarak girmişlerdi. Her biri birbirinden farklı özellikler barındırsalar da, başka başka şehirlerden gelmiş olsalar da ortak paydaları çoktu. Kendileri gibi rengârenk eşarpları vardı hepsinin.

Okulları bitmiş olmasına rağmen, başka şehirlerden gelenler İstanbul'un büyüğü güzelliğine sevdalanmış, imkânlarına bel bağlamış, kimi evlenmiş, kimi iş bulmuş, geldikleri şehirlere dönemişlerdi. Belli aralıklarla buluşup eskilerden dem vurur, varsa gelişmeleri paylaşırlardı. En son görüşmelerinin üzerinden yaklaşık 6 ay geçmişti.

İstanbul'un keyifli mekânlarından Fethi Paşa'da buluşmuştu altı arkadaş; Güzide, Selin, Emine, Asiye, Nilay, Meral... Aylardan mayıstı ve Fethi Paşa Korusu yeşilin en güzel tonlarıyla giyinmişti. Dal-

lar ve yapraklar arasından bir sürpriz gibi göz kırptıyorken Boğaz'ın suları, fincanlarındaki çayın kokusu sohbetlerini gıpta edilesi kılıyordu. Selin nihayet nişanlanmıştı! Sevinci onu daha da güzelleştirmiş, coşkuyla her detayı en ince ayrıntısına varıncaya kadar anlatıyordu.

Güzide, bu şen şakrak sohbetin pek kolay sonlanmayacağını tahmin ettiğinden hafif bir sesle izin istedi:

– Namazımı kılmalıyım. İzninizle arkadaşlar.

Masada bulunanlar arasında bir-iki kişi hariç kimse orali olmadı. Güzide'nin ayağa kalktığını ancak fark eden Selin biraz bozulmuştu:

– Kızım nereye? Bir şey anlatıyoruz şurada!

– Öğlen namazını kılmalıyım.

– E, ezan okundu mu ki?

– Evet, beş dakika oldu.

– Kızım, kaçıyor mu? Kılarsın, hele bir dur. Lâfımın ortasında fırlayacak ne vardı?

– Gecikmesin, dedim Selin. Siz devam edin.

– Bak kaçıracaksın, nişan alış verişini anlatacağım şimdi. Yalvarsan bir daha anlatmam.

– Kıyamazsın bana, anlatırsın.

– Bal gibi de kıyarım! Hadi otur da dinle tadıyla. Bozuluyorum bak!...

Ter içinde kalmıştı Güzide. Hem namazını geciktirmeden kılmak istiyor, hem Selin'i incitmekten sakınıyordu. Emine, Güzide'nin al basan yanaklarından anlamıştı onun sıkıntısını. Hem iyi bilirdi ki, Güzide namazında tertipti. Selin ona kıysın, nişan alış verişini anlatmasındı, ama kendisi namazına bu kadar hassas olan arkadaşına kıymayacaktı. İmdadına yetişmek için ayağa kalktı. Selin:

– Oooo, sen nereye? Namaza, deme! Ne bu dindarlık kardeşim, biz de namaz kılıyoruz. Tadını kaçırdınız valla! Anlatmam bak bir daha. Eee, bitirseydim de sözümü birlikte gitseydik...

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Kolay biteceğe benzemiyor Selin. Hep beraber kılalım, sonra anlat o zaman. Hadi hanımlar, siz de kalkın. Güzide haklı, namaz, arabalarınız gibi park etmiyor.

Emine, Güzide'ye nazaran daha rahat, daha kendisine güvenli idi. O doğma büyüme İstanbullu, Güzide ise on yıl önce Bayburt'tan İTÜ Makine Mühendisliği'ni kazanınca 17 yaşındayken gelmişti. O toy ve büyük şehre acemi hâliyle İstanbul onu çok korkutmuş, o gün bugündür üzerine bir ürkeklik yerleşmişti. Bayburt'tayken böyle ürkek, böyle çekinik değildi aslında Güzide. Bir başına Çoruh Nehri'nin izini sürer, nehrin doğup aktığı, şehrin il sınırları dışında, uzaklardan mor harelerle bezenmiş siluet gibi görünen Mescit Dağı'na doğru, yanında köpeği Berbat'la saatlerce yürürdü. Gecenin karsına aldırılmaz, yakın köylere gidilmesi gerektiğinde Güzide'nin eşlik etmesi beklenirdi. Ama burası Bayburt değildi. Geldiğinin ikinci haftası, çantasını kapkaççıya, örtüsünü YÖK'e kaptırmamak için boğuşmuştu. Bu şehri hem çok sevmiş, hem iğreti bir emanet gibi ilışivermişti bir köşesinden.

Fethi Paşa Korusu'nun küçük mescidi bomboştu. Güzide, mescide girince gözleri kapalı diz çöküp, yüzü kibleye dönük olduğu hâlde bir süre öylece kaldı. Emine öğle namazının ilk sünnetini bitirmiş, farza niyetlenecekken:

• – İyi misin?

Duymadı Güzide. Emine omzuna dokunup sorusunu tekrarladı:

– Güzide iyi misin?

İyiydi. Bir de ona dokunmasalardı daha iyi olacaktı. Başını hafifçe öne doğru salladı ve ayağa kalktı. Emine farza niyetlenmişti bile. Yeniden kapattı gözlerini Güzide. Bedenini, ruhunu, kalbini, zihnini hazırlıyordu namaz için. Tıpkı, Hâtem-i Asam Hazretleri gibi...

Güzide'nin elleri iki beyaz kelebek gibi çenesine yükselmiş, sonra

ERGUVAN RENGİ NAMAZ

göğsünün üstüne hafifçe üst üste konuvermişti. Artık namazdaydı.

Emine namazını bitirmiş, tesbihini çekip duasını yapmış, olağanüstü güzellikte bir ziynet, bir manzara görmüş gibi Güzide'ye bakıyordu. Güzide'nin kelebek elleri yüzünde hafifçe dolanırken, dilinden mırıltı hâlinde "âmin" ifadesi dökülmüş, gülümseyerek yan tarafında oturan Emine'nin şaşkın, hayran, ama bir o kadar meraklı gözleriyle karşılaşmıştı. Emine kilitlenmişti sanki. Bir şey söylemeden bakmaya devam ettiğini gören Güzide:

- Şimdi de sen iyi değilsin galiba? Neden öyle bakıyorsun?
- Boş ver beni, iyiyim ben. Ne yaptın sen öyle Allah aşkına?
- Nasıl ne yaptım?
- Nasıl namaz kılmaktı o öyle?
- Ah, seni anlamıyorum. Bir hata mı yaptım?
- Ne hatası? Ya, tarif etmesi zor, ama önce senden yana bir sıcaklık hissettim, sonra senin titrediğini sandım. Bana ulaşan tarifsiz bir enerji vardı sende. İçimde bir ürperti hissettim. Yemin ederim, abartmıyorum! Bedenin buradaydı, evet, ama sanki sen başkaca bir yerlerdeymiş gibiydin ve içinden dışına taşan bir şeyler vardı. His

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

işte, tarifi gerçekten zor... Ben senle daha önce de namaz kıldım yan yana, hiç böyle bir şey hissetmedim vallahi! Bu neydi böyle? Güzide, Allah aşkına varsa bir cevabı ver bana!

– Şaka yapmıyorsun değil mi? Ciddî misin bunları söylerken?

– Ne şakası, bak gözlerime, şaka yapar gibiler mi?

– Ah, sanırım oluyor. Buna sevinmeli miyim hiç bilmiyorum, ama içimde tarifsiz bir sevinç oluştu. Elhamdülillâh!

– Güzide, çatlatma beni! Ne oluyor, neye seviniyorsun, neye hamd ediyorsun bir bilsem... Aslında bunlardan önce etrafına yayılan o enerji midir, yoksa başka bir şey midir, onun nasıl olduğunu bir anlatsan daha çok memnun olacağım. Haydi!

– Aslında biliyorsun, yıllar önce birlikteydik; Sultanahmet Camii'nin yakınlarında bir çay bahçesinde, çaycı Mustafa amca anlatmıştı.

– Ay bayılacağım Güzide! Ne alâkası var şimdi yaşananlarla çaycı Mustafa amcanın?

– Çok alâkası var. Hatırlasana: Oraya her gittiğimizde bize Allah dostlarının, Peygamberimizin, ashabın nasıl namaz kıldıklarından bahseder, kıssalar anlatırdı.

– Hatırladım, tamam. Eee?...

– Hah işte, o kıssalardan biri Hâtem-i Es'am Hazretleri'nin namazıydı. Hatırlıyor musun?

Tam bu sırada Selin ile Asiye mescide gelmişti. Karşılıklı oturmuş, Emine ve Güzide'yi sohbet ederken görünce, Selin:

• – Eee, pes doğrusu! Bunlar burada kaynatıyorlar, biz onları bekliyoruz... Ben hatırlıyorum o dediğin kıssayı, ne olmuş peki?

Emine, zihnini taramış ve kıssayı hatırlayamamış, hemen bir çözüm üretivermişti:

– Siz de kılın namazlarınızı, dışarıda devam edelim. Dalmış gitmişiz. Sen kıssayı anlatırsın. Sonra Güzide'nin anlatacaklarını birlikte dinlemeliyiz. Acayip bir şey oldu kızlar. Siz de ben de neler olduğunu birlikte öğrenmiş oluruz.

ERGUVAN RENGİ NAMAZ

– Nasıl ya? Hem acayip bir şey oluyor, hem sen de bizimle öğreneceksin. Var bir yanlış, ama...

Güzide'nin pembe, beyaz yüzü yine kızarmıştı. Hiç istemiyordu bu konuda konuşmayı. Hem ne anlatacaktı? Elle tutulur, gözle görülür bir şey yoktu ki. Sadece Emine'nin hissettiği bir enerji... Emine, mescitten çıkınca masaya giderken hatırlamıştı kıssayı ve Güzide'yi, *"Hâtem-i Es'am Hazretleri anlatmasaydı biz şimdi nereden bilecektik. Ne var bunda? O saklamamış, sen ne diye saklayasın ki? Sana bir şeyler olmuş. Yemin ederim, yanında hissettiklerimin tarifi yok, ama çok etkilendim. Hem anlatırsan biz de istifade edebiliriz belki."* diye ikna etmişti.

Masaya döndüklerinde, Selin ve Asiye gelinceye kadar çaylarını tazelemişler, onlar da aralarına katılınca Emine, mescitte hissettiklerini, Güzide'nin büyüleyici bir huşuyla namaz kıldığını, kendisini işitmediğini, bir enerji yaydığını, metafizikî bir şeylerin yaşandığını, hayretini, merakını aktarmış, sözü Selin'e bırakmıştı. Selin'in inanılmaz bir hafızası vardı ve bununla övünürdü. Hoşuna giderek anlatmaya başlamıştı bile:

Bir gün Hâtem-i Es'am Hazretleri, Asım İbn-i Yusuf Hazretleri'nin yanına geldiğinde, Asım (k.s.) ona sormuş:

"Ey Hâtem, namazını güzel kılıyor musun?" O da:

"Evet" deyince, Asım (k.s.):

"Peki nasıl kılıyorsun?" diye sormuş bu defa. Hâtem-i Es'am Hazretleri başlamış anlatmaya:

"Namaz vakti yaklaştığında abdestimi sünnet üzere alıyorum ve namaz kılacağım yere dikiliyorum. Tâ ki her uzvum yerleşiyor. Sonra Kâbe'yi iki kaşımın arasında, Makam-i İbrahim'i göğsümün hizasında, Allah'ı (c.c.) mekândan münezzeh olduğu hâlde başımda hazır ve kalbimdeki her şeyi bilir hâlde görüyorum. Sanki

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

ayaklarım sırat köprüsü üzerinde, Cennet sağımda, Cehennem solumda, Ölüm Meleği arkamdaymış gibi kılacağım namazın son namaz olduğunu hissediyorum. Sonra Mevlâ'yı görür gibi tekbir getiriyor, tefekkürle okuyup tevazuyla rûkûa eğiliyorum. Tazar-ruyla secdeye kapantıyorum. Ümitte teşehhütte bulunuyor, sünnet üzere selâm veriyorum. Sonra korku ile ümit arasında kalıyorum ve her daim namazlarım böyleyken sabra da devam ediyorum.” demiş. Asım Hazretleri:

“Hep böyle midir namazın?” diye sorunca:

“Evet, 30 senedir böyledir.” cevabını vermiş. O zaman Asım Hazretleri ağlayarak demiş ki:

“Ben daha bu zamana kadar hiç böyle namaz kılmadım.”

– Nasıl? Önemli bir şey atlamadan anlatmışımdır inşallah...

– Atlamadın. Ne de güzel anlattın, diline sağlık, dedi Güzide ve devam etti:

– İşte Hâtem-i Es'am (ks) gibi namaz kılmaya çalışıyorum. Bütün yaptığım bu. Tabîî, ne kadar başardığımı bilmiyorum.

Masada bir sessizlik oluşmuştu. Ya hepsi çok şey anlamış yahut kimse bir şey anlamamıştı. Nilay sessizliği bozdu:

– Bizlerin ilgisi ahir zamanda öyle çok şeyle bölük pörçük oluyor ki... Hem bizler ilim ve irfan sahibi insanların maneviyatlarıyla yarışamayız, deyiverdi. Güzide:

– Yarış değil bu. Bu, imrenme, özenme. Zor, biliyorum; ama taklît edebiliriz. Ayrıca Peygamberimizin (s.a.v.) vefatından sonra yaşanan her vakit ahir zaman değil miydi? Onsuzluk en önemli eksikliğimiz değil mi? İlgilerimize gelince, onlara bile isteye yönelen biziz. Tercihlerimizi ve ilgileneyeğimiz şeyleri düzenlemek elimizde ki bu zor değil.

Emine:

– Peki, her namaza başlayışında bu kıssayı mı hatırlıyorsun? Hepimizin bildiği bu kıssa seni ne zaman, nasıl bu hale getirdi?

– Bundan beş ay kadar önce, namazımı çabuk çabuk kılmış, bilgisayarın başına oturmıştım. Zaman su gibi akıyordu. Ben siteden siteye geçiyor, e-postalarımı bakıyordum. Aklımda “Şunu da okuyayım, kalkayım. Yemek yapmalıyım, bulaşık makinesini boşaltmalıyım.” gibi işler dizilmesine rağmen iki saatim bilgisayar başında geçmişti bile. Tam kalkacakken “Görev mi, İbadet mi?” başlıklı bir e-posta ilişti gözüme. Onu da okuyup kalkacaktım. Ve okudum da... Hâtem-i Es'am Hazretleri'nin namazını anlatıyordu. Ama kalkamadım yerimden! Günde üç kere yemek yiyordum, keyifle, yavaş yavaş. Saatlerce bilgisayar başında kalıyordum. Ama namaza ne de az zaman ayırıyordum! Aslında benim meselemin zaman azlığı değil, zamanı doğru kullanamamak olduğunu düşündüm önce. İçimde inanılmaz bir gıpta, bir imrenme oluşmuştu. Böyle kılınan bir tek namazımın olmadığını fark edince... Ve işte o gün başladım taklit etmeye o büyük zatın namazını.

Selin:

– Nasıl?

– Kendi elimde ne varsa onlarla başladım. Kibleye dönüp önce oturdum. Kimin huzurunda ne için bulunduğumu düşünüyordum. Hem görevimi ifa etmeliydim, hem de ibadet hükmüne geçmesi için çaba sarf etmeliydim. Hız her şeyin tadını söküp alıyor. Bu nedenle önce yavaşlamalıydim.

Kibleye yönelişimi izahlandırmak için: *“Her nereden çıkarsan namazda yüzünü Mescid-i Haram yönüne çevir. (Siz de) Her nerede olursanız yüzünüzü onun yönüne çevirin. Öyle ki, onlardan zulmedenlerin dışında insanların size karşı bir delilleri olmasın. Onlardan korkmayın, Benden korkun, üzerinizdeki nimetimi tamamlayayım. Umulur ki, hidayete erersiniz.”*⁷ âyet-i kerimesini Rabbimden hidayeti dileyerek hatırlıyorum.

Sonra, öyle ya da böyle öleceğim; bu, kaçınılmaz gerçeğim. *“De ki: ‘Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm muhakkak sizi bulacak-*

tır. Sonra da hem gizliyi hem de aşikârı bilen Allah'a döndürüleceksiniz.”⁸ Bu âyeti hatırladığımda her şey emanetleşiveriyor ve etrafımdaki her şeyin fâni oluşunun idrakine varıyorum. Zaten benim değil bu sahip olduklarım; birer emanet ve hepsi ölümümle burada kalacak. Ben ise Rabbin huzuruna nasıl çıkacağım, nasıl bir akıbet bekliyor beni? Ben nasıl bir akıbet hazırlarsam öyle bir akıbetim olacağını adım kadar emin biliyorum. İçimde bir telâşla birlikte, hâlâ şansımın olduğunu, her bir namazın akıbetime bir tuğla koyacağını düşünüp gayrete geliyorum.

Sonra bir Cennet düşü kuruyorum. *“Allah mü’min erkeklere ve mü’min kadınlara, altlarından ırmaklar akan Cennetler vaad buyurdu. Orada ebedî kalacaklardır. Hem de Adn Cennetlerinde hoş meskenler vaad etmiştir. Allah’ın rızası ise hepsinden büyüktür. İşte asıl büyük kurtuluş da budur.”⁹* Bu İlâhî vaadle içimde bir huzur beliriveriyor. Ölümün gerçekliğinden ürkmem kadar, Cennetin varlığı bana huzur ikram ediyor. Tabîî, hayalimdeki bu Cennet eksik ve benim hayal hacmim kadar bir tahayyül. Kim bilir aslı nasıl güzeldir! Buna rağmen hayalimdeki Cenneti seviyorum. Kalbimin sağ köşesinde düşlediğim Cenneti ve yüzüme yansıyan gülümsemeyi yerleştiriyorum. Ümitliyim.

Duhan Sûresi’ni okuyunca içim ürperiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Tüm bedenim korkuya bürünüyor... *“Doğrusu, o zakkum ağacı, günahkâr olanın yemeğidir. Erimiş bakır gibi, karınlarda kaynar durur; kaynar suyun kaynaması gibi...”* *“Onu tutun da Cehennem’in orta yerine sürükleyin!”* *“Sonra kaynar suyun azabından başının üstüne dökün!”¹⁰* Hepiniz bilirsiniz, midemde ülser var. Beni nasıl kıvrandırdığına şahit olurdunuz yıllar önce. İşte bu âyetle birlikte midemde bir yanma, bir kasılma hissediyorum. O kıvranişın, o can acısının, tahammül edilmesi zor ağrının şiddetini hatırlıyorum yeniden. Çay doldururken bir damla sıcak suyun damladığı yerde hâlâ izi var. Yanmaktan çok korkuyorum! Sığına-

cak yerimin, kimsemin olmadığı o yerde olmak dehşete düşürüyor beni! Düşünsenize, şu âyetleri bir hissetsenize içinizde: “Onu tutun da Cehennemin orta yerine sürükleyin!” Ah, ödüm patlıyor korkudan, işte tam burada!... Kalbimin sol yanına Cehennemi ve tüm bedenimi titreten, dehşet veren endişe yerleşiyor, korkuyorum! O anda öylece ölüm beni bulsa —ki korkudan ölmek an meselesi gibi— ne yaparım ben? Arkamdan Azrail’in nefesi, örtümü titretiyor sanki! “(Ey Resûlüm, onlara) de ki: ‘Sizin canınızı almaya ve-
kil kılınan ölüm meleği (Azrail), canınızı alacak...’”¹¹ Ya şimdi alırsa? Soluğum kesiliyor! “O zalimleri, yoldaşlarıyla ve Allah’tan başka taptıklarıyla beraber toplayıp Cehennemin yoluna sürün! Onları tevkif edin; çünkü hesaba çekileceklerdir.”¹² Ayaklarımın altında sanki seccade kayıyor; ya hapsolanlardan olursam? Ah, tüm hücrelerim ürperiyor!

Tam burada şu âyeti hatırlıyorum hemen: “Sapıtmışlardan başka kim Rabbinin rahmetinden ümit keser?”¹³ Ah, yo, sapık değilim, inkârcı değilim, diyorum. Çok zaman tesellim olan şu ifade dilimden dökülüyor: “La yuhliful miad-O, vaadinden dönmez.” Teslim olup namaza böyle duruyorum işte.

– Allah senden razı olsun Güzide! Taklidin, tatbikin sana yakışmış, içinden dışına yansımış. Çok imrendim sana! Ben de bundan böyle namazlarımı ezbere değil, farkında olarak kılmaya özen göstereceğim. Senin formülünü deneyeceğim önce. Belki sonra kendi cebimde ne varsa onlarla kendi formülümü oluşturabilirim.

– Hepimiz bunu denemeliyiz, diyor Emine.

Hepsinin yüzünde sabırsız bir imreniş, ellerini masanın ortasında üst üste koyup, öğrenci oldukları yıllardaki gibi coşkuyla:

– Evet! Görev gibi değil, ibadet gibi, diyorlar hep bir ağızdan.

6. HİKÂYE

UZAYDA NAMAZ
TOPRAĞIN OĞULLARI
VE İNKİŞAF!

*Bu ülke, uzayda namaz kılmanın yollarını
ararken, o, farkındasız yaptığı birkaç secdenin
ve bastığı topraktan bihaber yaşadığı yılların
ıstırabını çekiyordu.*

Halûk Bey, Kuala Lumpur Havaalanı'na iner inmez, tahminlerinin üzerinde bir mimarî ve düzenle karşılaşmanın şaşkınlığına bürünmüştü. Basından çokça duyduğu, her fırsatta İslâmî konularda terazinin bir kefesine Türkiye'nin, diğer kefesine Malezya'nın konduğu ülke-

deydi. Hayran bakışlarla ilk gözlemlerini ediniyorken, havaalanının ortasındaki ormanlık alanın mimarî yapı içindeki ilginçliği hayranlığını bir kez daha artırmıştı. Belki de vitrindi. Hele bir Fahir'le buluşsun, başkenti şöyle bir gözden geçirsin, ondan sonra kanaatinin değişip değişmeyeceğine bakacaktı.

Gözleriyle, kendisini karşılamaya gelecek Malezyalı Fahir'i arıyordu.

Fahir bir Malay'dı. Esmer yüzünde sımsıcak bir tebessümle kendisine doğru geliyordu. Halûk tokalaşmak için elini uzatmıştı ki, Fahir uzatılan eli avuçları arasına almış, gözlerinin içine gülümseyen bakışlarla bakarak:

- Esselâmu aleykum, derken Haluk Bey'i kuçaklamıştı.
 - Aleykum selâm! Seni hemen bulduğuma sevindim!
 - Erkenden geldim, beklemeyesiniz diye. Türkiye'den gelen dostlarımız, bizim için önemlidir.
 - Teşekkür ederim!
 - Allah teşekkürünüzü şükür kabul eylesin!
- İkinci bir şaşkınlık evresindeydi Halûk Bey. İş adamlarının ka-

TOPRAĞIN OĞULLARI VE İNKİŞAF

tılacağı bir konferansa ve ilgili fuara gelmişti. Küçük bir aksilikle uçağı kaçırdığı için Malezya'ya 60 kişilik ekipten bir gün sonra ayrı gelmek zorunda kalmış, kendisine ismi telefonla bildirilen Fahir'in elindeki tabelada adını görünce ona doğru yönelmişti. Doğrusu bu kadar samimî bir karşılama beklemiyordu.

– Ülkeniz, bu alan kadar ilginç ve güzel mi?

– Göreceksiniz. Sancıları var elbette. Çok kültürlü, çok dinli bir ülkedir Malezya. Fakat bugün ilginç bir olaya şahit olma fırsatınız var.

– Nedir o olay?

– Az sonra, Kuala Lumpur meydanında, uzaya giden astronotumuzun naklen yayınları izlenecek. Çok heyecanlıyız!

– Gerçekten ilginçmiş.

– Evet, Dr. Muzaffer Şükür, uzaya giden 9. Müslüman astronot. Ama Ramazan ayında uzaya giden ilk Müslüman ve ilk Malezyalı! Birlikte izleriz değil mi?

Övgü, gurur ve mutluluk ile söylemişti Fahir bu sözleri. Yüzünde eksilmeyen, karşısındakini şartsız kualsız samimiyete davet eden o gülümsemesiyle...

Palmiye ağaçlarının arasından geçen bir yola koyulmuşlardı. 40-45 dakikalık bir yolculuktan sonra başkente varmışlar, Halûk Bey yol boyu gördüğü binaların farklı mimarîdeki yapılarını, hele hele şehre girmeden görkemiyle dikkat çeken Petronas Twin Towers'i umduğunun ötesinde bir hâlde izlemişti. Camilerin mimarîsi, yüksek binaları, kraliyet ve bakanlık binaları son derece görkemli ve şıktı doğrusu.

Kuala Lumpur Kongre binasına varmışlardı. Dev bir ekrandan, uzay gemisinin fırlatılışını ve uluslararası uzay istasyonu kenetlenmesini izleyeceklerdi. Bu heyecanı paylaşmak için toplanan halk dualar ediyordu. “Ne kadar garip!” diye düşündü Halûk Bey. “Bunca

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

modern bina ve dua!" Daha az gelişmiş bir ülke bulacağını sanıyordu. Malûm, İslâm toplumlarına mâl edilen bu idi. Gelişmişlik, modernlik, Batı ülkelerinin harcı olarak takdim ediliyordu. Ve kendisi de bu takdimden nasibini almıştı ki bu kadar şaşkındı. Fahir, Malay aksanlı İngilizcesi ve sesinde hissedilir heyecanı ile anlatıyordu:

– Bu olay çok önemli, Malezya için. Toprağın Oğulları (Bumiputra) Dünya tarihine bir imza atacak. Malezya kraliyeti, vahyin ışığında hazırladığı "Uzayda İslâm ve Hayat" isimli rehberle tarihte önemli bir ilke imza atmış olacak. İslâm âlemine ve gelecek zamanlara Malezya 18 sayfalık bu rehberle bir armağan bırakacak. Uzayda abdest nasıl alınır, namaz nasıl kılınır, orucun hükmü, niyet, kible gibi birçok ibadet konusu bu rehberde İslâm âlimleri tarafından istişare edilerek hazırlandı. İman ettiğimiz din ile hem dünyamıza ve dahi hem de ukbamıza yatırım yapabilmektir bu. Nasıl, muhteşem bir şey değil mi?

Halûk Bey şaşkınlığa bulaşmış, Fahir'in yüzündeki itiraz tanımayan tebessümün etkisiyle gayri ihtiyarî gülümsemişti:

– Evet öyle! Bekleliyordum doğrusu bu kadar modern bir şehir görmeyi ve bu uzay olayını.

Fahir birden, işaret parmağını dudaklarına götürmüş, diğer eliyle dinlemeleri gerektiğini anlatmak istercesine kulağını işaret ediyordu. Güzel sesli okuyucu Arapça bir şeyler okuyor, Halûk Bey tek kelimesini anlamıyordu. Malay halkı uzay mekiğinin hareket edişini kutlamıyor, sanki dinî bir ritüel içinde bir ibadet eder gibi davranıyordu. Okuma başlar başlamaz uğultu bıçak gibi kesilmiş, kalabalık susuvermişti. Okuma bitince Fahir şöyle demişti:

– Vahiy ne güzel haber vermiş. Onun ışığında yürümek, yeri de göğü de ulaşılabilir kılıyor insana. İş ki ondan uzaklaşılmasın! Bu arada, Kur'an-ı Kerim okumak sünnet, dinlemek farzdır. Bu nedenle sessizliğe uygunsuz biçimde davet ettim sizi, kusura bakmayın!

– Yo, estağfirullah...

– Okunan, İnşikak Sûresi'ydi. Mealini biliyorsunuzdur. Ooo,

TOPRAĞIN OĞULLARI VE İNKİŞAF

Türkiye’den geldiğiniz için, sormaya bile gerek görmedim. Sormalıydım. Dininiz İslâm mıdır? Yoksa?

– Müslümanım, evet. Arapça bilmediğimden okunanları anlayamadım.

– Elhamdülillâh! Öyle olmalı, diye düşünmüştüm zaten. Benim de Arapçam çok iyi değildir, Malayca meal okurum sık sık.

Bir mahcubiyet yerleşmişti Halûk Bey’in yüzüne. Abuk sabuk ne çok şey okuduğunu hatırladı. Masasına bırakılan magazin gazetelerine harcadığı zamanı hesaplayamazdı bile. Bir kere İlâhî kitabın kapağını kaldırmayı akıl edememişti. Dininin gereklerini ailede ninesinden başkasını yaşarken, yaparken görmemişti. Ama Müslüman’dı! Kendiyle hesaplaşırken, Fahir kapkara gözlerinde yıldız gibi ışıldayan heyecan pırıltıları, yüzünde karşı konulmaz tebessümüyle Halûk Bey’in yüzüne bakmıştı. O böyle bakınca, elinde olmadan gülümseyiveriyordu Halûk Bey.

– Ne diyor İnşikak Sûresi’nde?

Bir parça utanç, bir parça eziklik ve baskın bir merak ile soruvermişti bu soruyu. Fahir, bir âyeti önce Arapça, sonra İngilizce mealini vererek yeniden okumaya başlamıştı. İnceden bir titreşim yayılıyordu dinlerken Halûk Bey’in önce kalbinde, sonra tüm bedeninde. Tarifini kendine yapamadığı ve izah bulamadığı bir akışla dinliyordu Fahir’i. Ve okunan âyet-i kerimeler, içinde kontrolü dışında bir şeylere, bir yerlerle dokunuyordu:

– “*Yemin ederim şafağa,*

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

*Geceye ve içinde topladıklarına,
Dolunay hâlindeki aya ki,
Şüphesiz siz tabakadan taba-
kaya bineceksiniz.*

*Böyleyken onlara ne oluyor da
iman etmiyorlar,*

*Onlara Kur'an okunduğu za-
man secde etmiyorlar.¹⁴*

Daha doğrusu inkâr edenler (Kur'an'ı) yalanlıyorlar.

Hâlbuki Allah, içlerinde ne sakladıklarını çok iyi bilir!

Öyleyse sen onlara elem dolu bir azabı müjdele!

*Ancak iman edip de salih ameller işleyenler başka. Onlar için,
bitmez tükenmez bir mükâfat vardır.¹⁵*

Fahir, açıklamaları bitirir bitirmez, Halûk Bey'i kolundan çekiştirerek bir yere götürmeye çalışıyordu:

– Şimdi nereye gidiyoruz?

– Secde âyeti okundu. Hükmü vaciptir. Secdeye varmalıyız!

* Fahir, bir çocuk kadar, dürüst, samimî ve hareketli hâliyle:

– Abdestiniz var mı? Uzay gemisinin kalkışına yetişiriz. Yakında bir mescid var.

– Abdestim yok. Sonra yapsam?

– Alırsınız orada. Korkmayın, yetişiriz izlemek için. Secdeye varmakta acele etmek güzeldir. Bizi inkârcılardan ayıran yegâne özellik secdedir! Çünkü namaz, imanın görünen yüzüdür! Benim için çok önemli. Siz de geciktirmeyin!

TOPRAĞIN OĞULLARI VE İNKİŞAF

Renkli kıyafetler, sürmeli gözler ve farklı dillerin arasından Halûk Bey'in elinden tutarak sıyrırvermişti Fahir. Halûk Bey yeni geldiği bu ülkede, aya dikkat çeken âyetlerden hareket eden dualarla gayet bilimsel bir olayı kutlayan Malay halkını izlemenin şaşkın etkisiyle ve içinde devir daim yapan ılık bir heyecana neden kapıldığını anlayamadan Fahir'in peşinden sürükleniyordu. Öte yandan *"Maça gittiğim zaman da böyle oluyorum. Galiba ben kalabalıkların hissedişlerinden etkileniyorum. Yoksa bilmediğim bir hâle mi dönüyorum?"* diye düşünüyordu.

Halûk Bey ilk kez yapacağı tilâvet secdesinin tarifini dinlerken, içinde kanat çırpın onlarca kuşu durduramıyordu. Hissettirmemeye çalışmıştı. Fakat Fahir, o sımsıcak tebessümüyle:

– Kelime-i şehadet getirip iman tazelemek güzeldir, deyince, içinde tonlarca ağırlıkta bir kaya kopup yuvarlanmıştı sanki. Saçlarına ak düşmüş Halûk Bey, karşısında samimî bir heyecanla hâl okuması yapan, kendisinin yarı yaşında genç bir delikanlı olan Fahir'den mi, yoksa Mevlâ'dan mı utandığının ayırımına varamadı! Gözlerini kapattı. Yuvarlanan kayaya, içindeki kanat çırpın kuşlar galebe çalmıştı sanki. Kelime-i şehadet getirdi. Sonra dizlerindeki titremeleri hissedince çocukluğunda hata yaptığı zamanlar geldi aklına. Kendine yakalanan bir adamdı. Ve bedenî hareketlerinin tarif edilebildiği, ama hissettireceği heyecanın, umudun, korkunun, mahcubiyetin, huzurun tariflendiremeyeceği secdeye vardı.

Bir çocuk kadar ürkek, bir çocuk kadar acemi ve bir çocuk kadar masumlaşarak yapmıştı bu secdeyi. Secdeye varan bedenini, sanki görünmez bir el şefkatle okşuyordu. Hıçkırıkların ketum düğümü çözülmüş, secdesinden "aman" dilercesine taşıyordu.

Bir şefkat kucağından yere iner gibi kaldırmıştı başını secdeden. Bir saat öncesindeki utancı masum bir mahcubiyete dönüşmüştü.

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

50 yaşının külfetini omuzlarında hissederken, kalbinde yemyeşil ve taptaze bir fidan yeşeriyordu sanki.

Meydana dönmüşler, coşkulu kalabalığın içine karışmışlardı. Uzun mekiği, “Bismillâhirrahmanirrahîm!”, “Allahu ekber” nidalarıyla ve dualarla uğurlanıyordu. Kraliyetten mesajlar veriliyordu. Bütün hücreleri uyanmış, bedeninde tatlı bir titreşim kol gezer olmuştu. Halûk Bey tuhaf buluyordu, tarif edilemez bu hâli hissediyor oluşunu.

Bu şehir bir kalp gibi, doğu ile batı arasında atıyordu sanki. Ve büyük bir inkişafa gebe hâliyle kendi sancılarını sessiz çılgınlıklarıyla çekiyordu. Bu şehrin kalbinden yükselen azim, samimiyet ve huzur kendi kalbine yol bulmuş akıyor, aslî ve kadim kaynakların bir ülke üzerinde yeniden soluk alarak hayat buluşunu ve tezahürünü yakinen görmenin, algılamının eşliğinde savruluyordu.

Hâlini tespit etmek için zihniyle, kalbiyle boğuşuyordu. Bu ülke uzayda namaz kılmanın yollarını ararken, o farkındasız yaptığı birkaç secdenin ve bastığı topraktan bihaber yaşadığı yılların ıstırabını çekiyordu. Aynı anda taptaze bir ümit ve müjdenin kalbinde aynı azimle harmanlandığını hissettiğini fark etmişti.

Halûk Bey’e, katıldığı konferanslarda, gezdiği fuar alanında Fahir, bir ev sahibi samimiyetiyle kendisine eşlik etmiş, havaalanında uğurlarken, altın yaldızlı bir Kur’an-ı Kerim’i armağan olarak vermişti.

Yol boyu, Kuala Lumpur’un sinesinde, her şeye rağmen coşkuyla, sevgiyle atan kalbin kaynağının “vahiy” olduğu gerçeğini düşündü. Ninesinin İstanbul’un fethini anlatırken, “Akşemseddin’siz fetih olmazdı!” deyişini hatırlamıştı! Vahiyden uzaklaşıp manevî dinamiklerimizden imtina ederek kasıtlı bir unutkanlığa meylettikçe, ülkesinin başka ülkelerin ürettiklerini anlatmakla, aparmakla vakit kaybedeceğini düşündü.

TOPRAĞIN OĞULLARI VE İNKİŞAF

Batının enjektörünü, nebiler, enbiya ve evliyalar yurdu ülkesinin damarlarına saplayarak, imanla akan sağlıklı kanı emip dinsizliği zerk ettiğini şimdi daha iyi kavıyordu. Bu gidişle ülkesinde, insanın ruhunu aç bırakan seküler anlayışla gelecek nesillerin hayvanî bir haz tutkusunun peşi sıra avlanma psikolojisiyle koşup durarak hayatı soluyacaklarını ve kendi hazzının elemünde boğulacaklarını düşündükçe, çaresizlik ile çare arasında zihni mekik dokuyordu.

İthal edilmiş seküler hayat dayatmalarına alkış tutmakla ülkesinin dünyevî-uhrevî ağır kefaretlere ödemeye mahkûm olacağı gerçeğiyle içi burkuldu!

Halûk Bey, İstanbul havaalanında, elinde fuardan aldığı kataloglarla dolu bir bavul, alnında tazelenmiş imanı ile yapılmış bir secdenin izini taşıyordu.

7. HİKÂYE

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ'NİN NAMAZI

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE VUSLAT!

“İyyâkena'büdü.” (Yalnız sana ibadet ederiz.) hitabıyla alnını secdeye sunacaktır. Vuslat heyecanıyla bir veda busesi alacaktır yeryüzündeki son secdesinden.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Hazin gelirdi ona Volga Nehri'nin şırıltısı. Geceler kopkoyuydu ve bir o kadar uzun. Zifirî bir kimsesizlikti kalbini acıtan, gurbette. Onmaz bir çibandı hürriyetsizliği; dostlarını ansa kanayan, vatanı yâd etse sancıyan... Ah ki, kanı kendi içine akan...

Istrabın devr-i daiminde bir çarktı esaret. İhtiyar olmuş hissederdi kendini. Hâlbuki daha yaşı 40. Ağırdu tutsaklık, sanki yüreğinde tonlarca demir külçe asılı. Sadece rüzgâr aşına gelirdi ona, yüzüne firkati hatırlatarak dokunsa da. Yağmurun rikkatli damlalarına karışırdı hüznü.

Dili başka, dini başka bir diyarda garipti o. Esirdi, esareti ezaydı. Ezası, hizmetten mahrumiyetiydi; yoksa ne gam!

Savaşın soğuk nefesini fildişi kulesinden, esinti zannıyla izleyen bir mütefekkir değildi o. Ne vakit dönerim diyerek, silâh kuşanmış bir asker hiç değildi. İlmî, irfanî nasıl kuşandıysa öyle kuşanmıştı silâhı ve aynı iş-tiyakla at sürmüştü savaş alanında, vatan düşmanlarına karşı. Ve değil mi ki savaşın tam göbeğindeydi, esaret bir talihsizlik olsa da uzak ihtimal görünmüyordu. Öylesine sahiciydi onun hem nifak, hem şirk ve dahi vatan düşmanı ile savaşı. O sadece içinde bulunduğu zamanda, vatanı ve insanlık için değil, gelecek zamanların kaygısını da derinden hisseden ve bu kaygıya çözüm önerileri üreten, gönlü vatanı ve gelecek yeni nesillerin tekâmülü için acılar çeken bir mütefekkir, Rabbin rızasına gönül vermiş bir askerdî. Ömrünü adamıştı ilim ve irfanıyla hizmete.

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE VUSLAT!

Nasıl düşmüştü Rus ellerinde bu esir kampına?

Kahramanca bir serüvendi onu buraya vardırıran ve pek tabii ki ilâhî tecelliydi. İbret ve hayretle kaydolacaktı Rus ordusunun başkumandanı Nikola Nikolaviç'in hafızasına. Ve tarih şahit olacaktı, Allah'a duyulan aşkın, ölümün eşğinde bile namazda vuslat buluşuna!

Dilinde tespih, kalbinde hürriyetten yana dualarıyla, nur saçan gözleri Volga Nehri'ne dokundu defalarca. Volga, o günden bu güne, kıyısını şereflendirmiş bu güzel insanı anlattı rüzgâra; esaretinden söz ederken asaletine hayran ola ola. Rüzgâr da, Volga'ya o güzel insanın geçmişinden, ilminden, irfanından söz etti, Anadolu'dan, İstanbul'dan getirdiği haberlerle. Sahici şahitleri "Tarihçe-i Hayat"ı kaleme alırken, Volga ile rüzgâr onu her daim yâd etti. Hazin bir eda ile fısıldadılar onun kim olduğunu, nasıl esir düştüğünü. Ah, en çok fısıltıyla paylaştıkları ise, akli zorlayacak bir hâlde iken, vakur bir tavırla, ölümün gölgesinde namazını eda etmek istemesiydi.

Volga Nehri o gün bugündür hiç unutmaz ölümün buz tutturran soğuk nefesini Allah aşkı, namaz sevdasıyla eriten o mübarek zatın hikâyesini. Rüzgâra, imrenerek köpük köpük coşarak anlatır her fırsatta. Rüzgâr, Volga'dan bu hikâyeyi her duyusunda, köşe bucak ulaşsın diye haykırarak eser. Rüzgârın sesini dünyanın dört bir yanına dağılmış talebeleri işitir de, işitmeyenlere ulaştırırlar yıllardır.

Savaşın hoyrat elleri kol geziyordu. Rus istilâsı, Van'ın Vastan kasabasına varmıştı. O meş'um istilâ ki, bu kasabaya varmazdan önce, binlerce askeri kana boğmayı başaramamış, kara boğmuştu. 90 bin asker, göğsünde inanç, gözlerinde azimle Kafkas Cephesi'nde (Sarıkamış) şehadeti tatmıştı. Van ahalisi çoluk çocuklarıyla, vali ve kaymakamın aldığı tedbire binaen Bitlis'e çe-

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

kilirken, Kazak süvarileri Vastan'a (Gevaş) hücum edince, 40 kadar asker orada kalakalmıştı. İçlerinden biri ki onun gözlerinin karasında, gecenin karasını ısıtan bitimsiz bir nur, kalbinde — hürriyetsiz ne İslâm'a, ne Kur'an'a ve dahi ne de devlete hizmetin olmayacağı kanaatiyle— tarifsiz bir cesaret hâkimdi. Meydan okumuştı Kazak süvarilerine. *Adı: Said Mirza.*

"Molla Said" diyorlardı ona. Kafkas Cephesi'nde, hem fahrî kaymakam hem gönüllü süvari olan Said Mirza'nın takdire şayan hizmetleri bilinirdi. Ama şimdi dar zamandı. Yanında can dostları ve diğer askerlerle ne yapılacaksa ona göre davranılmalıydı. Davrandı da... Zekiydi Said Mirza, çok zeki. Geceleri düşmana yakın yüksek bir tepeye hücum edecek gibi çıkıp yardım kuvveti gelmiş zannı oluşturarak Kazak süvarilerini yıldırma'yı başarmıştı. Bir avuç askerle Vastan ona borçluydu istilâdan kurtuluşunu.

Civanmert, gönüllü bir neferdi o; düşmanı yakan, kalplere ilham veren bakışların sahibiydi. Hem cevval ve cesur, hem lâtif ve munis bakabilen, ilmiyle irfanıyla bir fener olup aydınlık saçan, hem vatanına asker, hem Rabbine neferdi.

Said Mirza, daha 16'sındayken tefsir, hadis, fıkıh, kelâm, sarf, nahiv, mantık, kimya ilimlerini hıfz eylemiş, genç yaşına rağmen zamanın birçok ulemasıyla müzakerelerde bulunup onların hürmet ve muhabbetini kazanmıştı. O bir mütefekkir, bir müfessir ve Risale-i Nur'un müellifiydi. Ve ona bir değil, birçok unvan verilmişti, gencecik yaşındayken. Ona Asrın Bedii (Bediüzzaman), zamanın sahibi (Sahibüzzaman), devrin iftiharî (Fahrüddevrân), asrın dâhisi (Fatînülasır) demişlerdi.

O vakit bir yandan elinde tüfek, ayağında kara çizmesiyle vatanına gönüllü asker iken, diğer yandan zihninden diline akan, "İşaratü'l-İ'caz" isimli tefsirin telifiyle meşgul olabilecek kadar irşat gönüllüsüydü o.

Güllelerin patladığı savaş alanında, gönüllülere cesaret vermek için at sırtında dolaşırdı. Onca hengâmede sağa sola koşuşturur-

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE VUSLAT!

ken nefsiyle hesaplaşıp:

“Şu anda şehit olsam, bu vaziyetim, yani en ilerde göze çarpan şu hâlim, sakın şehadet mertebesinin bir esası olan ihlâsıma zarar vermesin, kendini beğenmişlik anlamına gelmesin!” diyerek birden atını döndürür ve arkadaşlarının yanına gelirdi. İşte sipere geldiği vakitlerde, kıymetli talebesi Molla Habib’le “İşaratü'l-İ'caz” telif edilirdi.

Ayazın koynunda, silâhların can alıcı şavkında, birbirini kovalayan zor günleri soluyordu Asrın Bedii. Dilinde ne bir şekva, gönlünde ne bir gam... Hem ki talebesi, kâtibi Molla Habib’in şehit düşüşünü gıptayla görmüşken...

Ve derken Bitlis’e, doğduğu topraklara sıçramıştı istilâ. Bir başka acıymış, vücut bulduğu, ilk İlâhî ikramların sunulduğu baba ocağının düşman çizmeleriyle çiğnenmesine şahit olmak.

Derken Bitlis Valisi ve kumandan, gönüllüler ve askerler çekilir. Ahali kurtulmuştur. Ancak Bitlis’te kalmış biçareleri yok saymak Said Mirza için ne mümkün? Arkasını dönüp kaçsa esir düşmeyecek ve tarih şahit olamayacaktır bir Müslüman’ın vakarına. Hani ki, *“Hakikî imanı elde eden adam kâinata meydan okuyabilir!”* diyen kendisiyken, bu meydan okumayı ibret-i âlem için bizatihi derc edecektir.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Hayatta kalan üç talebesiyle sığınacak bir yer aramaktadırlar. Altı suyla dolu derme çatma bir hanenin alt kısmına girerler. 33 saat su ve çamur içinde kalırlar burada. Üstelik Molla Said'in ayağı kırıktır! Ellerinde tüfekleri, akıllara durgunluk verecek bir hâldedirler. Üzerlerindeki odada Rus askerlerini gördükleri hâlde ve o askerler dahi onları aradıkları hâlde, durumlarına hayıflanmak yerine ahalinin kurtulmuş olmasının sevincindedir onlar.

Buna rağmen Bediüzzaman kıyamaz yanı başında kalmış üç talebesine:

"Arkadaşlar! Durmayınız... Sizlere hakkımı helâl ettim, beni bırakınız, siz kendinizi kurtarınız." der.

Talebeleri:

"Sizi bu hâlde bırakıp gidemeyiz; şehit olursak yine hizmetinizde olsun." diyerek kalırlar.

İşte sonraki zamanlarda, zaaf ve acziyetine şefaathçi kabul edeceği esaretin geldiği andır o vakit. Meş'um savaşın ve karakışın bağına, yiğitliğin şanına yakışır izler bırakarak gelmiştir bu noktaya Molla Said.

Züldür idrakine esaret. Hele ki, kendi Rabbinden bihaber düşmanın süngüsü önünde bir meçhule doğru yola koyulmak...

Ezan sesi duyulmaz, seccade bulunmaz diyarlarda garip kalmak, dokunur içine. Tek bir derdi vardır şimdi: Namazlarını her zamanki huzur ve huşu ile kılabilecek midir? Rabbinin huzuruna huzurla çıkabilecek midir?

Hiç hâlel gelmemiştir ibadetine, çünkü izin vermemiştir. Cür'et edeni hayrete düşürecek bir vakarla sadece kendi şanını değil, bütün Müslümanların şanını yüceltecek muhteşem bir ibret tablosunun baş aktörü olmuştur. Onu tanıma şerefine erişen talebeleri nakleder o esaret hâlinde namaza yakışan, namazı yücelten, inananları şerefleştiren hikâyesini. *"Tarihçe-i Hayat"*'ta nakledilen bu hikâyeyi bana bir İlâhi ritmiyle fısıldar rüzgâr, Volga dilinden hiç düşürmüyor, yeniden anlattı bana, diyerek...

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE VUSLAT!

Said Mirza, Rus Üsera Kampındadır. Bedenindeki her hücre esarete itirazlı. Sessiz ve kırılğan bir çığlık kopmaktadır Bediüzzaman'ın içinde. Çünkü yapacak çok işi vardır. Bir üniversite kurmayı dilemektedir Van gölü kıyılarında. Adı: “Medresetü’z-Zehra” olacaktır. Kelimeler ona mutidir; hizmet-i Kur’aniye ve hizmet-i İslâmiye için döküleceklerdir dilinden ve Nur Külliyyatı tamam olacaktır. Fakat yeise düşmüş de değildir. Rabbinden gelene amade oluşun teslimiyetindedir öte yandan.

İşte Asrın Bedii tutsaklığında, sıkıştırılmış billur gibi yumuşacık, ama bir o kadar bendini aşmak için çırpınan su gibiyken, Rus ordusunun başkumandanı, kampa esirleri teftişe gelmiştir. Bediüzzaman yerinden kalkmaz ve kumandana selâm vermez. Nikola Nikoloviç şaşkındır ve pek tabîî kızgın! Belki tanımamıştır, der ve yeniden geçer Bediüzzaman'ın önünden. Görür ki ne kalkan var, ne selâm veren! Tercüman aracılığıyla şu konuşma geçer aralarında:

– Beni herhâlde tanımadılar?

– Tanıyorum. Nikola Nikolaviç'tir.

– Şu hâlde Rus ordusuna, Rus çarına hakaret ediyorlar!

– Hakaret etmedim. Ben bir Müslüman âlimiyim. İmanlı bir kimse, Cenab-ı Hakk'ı tanımayan bir adamdan üstündür. Binaenaleyh ben sana kıyam etmem!

Divan-ı harbe verilir Bediüzzaman. Hakkında verilen karar idamdır! Zabıt arkadaşları özür dilemesini ve bu korkunç neticeden kurtulmasını önerse de, o başı dik, kalbi mutmain, bedeninde vakur bir edayla:

– Bunların idam kararı, benim ebedî âleme seyahat etmem için bir pasaport hükmündedir, deyip, büyük bir izzet ve muhteşem bir cesaretle hiç önemsemez.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

İdam kararı verilmiştir. Hüküm infaz edilecektir. Rus infaz askerleri silâhlarını kuşanmıştır. Kar bir kefen gibi arzın üzerine serilmişken, Bediüzzaman'ın kefeni zaten boynundadır!

Onun idrakinde ölüm bir visal kapısıdır. Rabbine kavuşma ânının eşiğindedir. Bir veda değil, bir vuslat arzusuyla gidecektir secdeye. Dünyada miracı olan namazla son bir kez huzura çıkacaktır. Ve her "Allahu ekber"le belki de son kez o basamakları kat edecektir. Ve son namazını eda edecekken, sessizce: *"Güya her bir 'Allahu ekber!' miraç katına yükselen basamaklara işarettir. İşte şu hakikî namazın manen, niyeten, tasavvuren veya hayalen bir gölgesine, bir parıltısına mazhar olmak dahi ne büyük saadettir!"* diye mırıldanacaktır.

İşte o saadetin belki son demidir ve son hissedilişidir, deyip, infazdan önce izin isteyerek, dinî vazifesini ifa etmek diler. Namazıyla Rabbinin huzurunda "İyyekena'büdü." (Yalnız sana ibadet ederiz.) hitabıyla alnını secdeye sunacaktır. Vuslat heyecanıyla bir veda buresi alacaktır yeryüzündeki son secdesinden.

Başının üstünde temsili bir darağacı gölgesi, kalbinde bir iştiyak, bir heyecan vardır. Zabitlerin bakışları, hiçbir izah ve tarif ile yetinemeyecek kadar şaşkınlığa bürünmüştür. Komutanları önünde dimdik ve cür'etkâr olan bu zat, şimdi iki büklüm yerdedir. Volga Nehri mutî bir dinginlikle onun secdesine imrenmekte, rüzgâr onunla rükûa varmaktadır. Dağların heybetini aşmıştır Bediüzzaman'ın kıyamdaki hâli.

Bu nasıl bir şeydir böyle? Onlara göre şu hâli izah edecek her açıklama inanılmaz ve kifayetsizdir. "Bu adam ya deli, ya divane, ya olağanüstü biri olmalı" demekten kendilerini alamamış, anlama çabası içinde, ellerindeki silâhı artık bir oyuncak gibi tutar olmuşlardır.

Şu hâlde bulunan birine silâh ne yapabilirdi ki?

O ki hâlimden gayet memnun... Yüzünde asude bir gülümseme,

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE VUSLAT!

bedeninde olabildiğince itaatkâr bir hâl. Kurşuna dizilecekmiş, ölecekmiş ne gam? Huşuyla eğiliyor rükûa, muhabbetle gidiyor secdeye ve boynu hiç umulmadık biçimde mahzun duruyor kıyamda ve tahiyyatta.

(Rûzgâr: Volga hâlâ o duruşu hatırladıkça kabına sığmaz oluyor, coşkuyla yâd ederken o muhteşem ânı, bembeyaz köpüklere bürünüyor, diyor.)

O (güya) “*Sizlere müjde! Mevt idam değil, hiçlik değil, fena değil, inkıraz değil, sönmek değil... âlem-i berzaha bir visal kapısıdır.*” dediğini hatırlayarak mütebessim bir iman üzeredir. Böyle demiştir Asrın Bedii ve öyledir işte! Ah ki, zabitlerin düştükleri şu hayret, ileride onlar için ikram edilmiş bir ibrettir aslında. Şahit olunması bile müstesna bir ibret hâli.

Yüzünde gıpta edilesi bir tebessümle tahiyyattadır Zamanın Sahibi Molla Said. Orada görünen bedeni, aşınası olduğu miracını dünya gözüyle son kez yaşamaktadır aslında. Boynundaki kefenin beyazı ile diz çöktüğü arzı örten karın beyazı buluşma heyecanı ile titrektir.

İşte o anda Nikola Nikoloviç geliverir ve:

– O hareketinizin, mukaddesatınıza olan bağlılıktan ileri geldiğine kanaat getirdim. Rica ederim beni affediniz, diyerek idam hükmünü geri alır.

Volga Nehri neşeyle akar, rûzgâr idam mangasındaki askerlerin içini ürpertir. Dağlar hürmetle kıyam eder, zaman kendisine bedi ve sahip kılar Bediüzzaman, Sahibüzzaman Said Mirza (Nursî)’yi...¹⁶

O, baharı müjdeleyen mart ayında gelir dünyaya. Her nefesini, uhrevî bir bahar için alıp verir, her adımını bir zihne, bir kalbe ışık olmak için atar. Yine bir mart ayında, ışığını eserlerine nakşedererek gider bu dünyadan. Rabbine olan aşkı ölümle vuslat bulmuştur gayri...

8. HİKÂYE

OKYANUSTA SANDALDA NAMAZ

OKYANUSUN HİDDETİ MİDİR, YOKSA?...

*Yusuf namaz kılmak için zamansızlığa,
imkânsızlığa, bütün mazeretlere, kıyamıyla,
rükûu ve secdesi ile lâtif bir meydan
okuyuşun tablosu oluyordu.*

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

– Yuusuuffff!

Zahide sesleniyor. Yo, hayır, seslenmiyor, canhıraş bir feryatla bağırıyor!

Dev dalgalar yürüyor üzerime. Dehşet verici bir gümbürtü kopuyor aynı anda. Yine işitiyorum ismini. Bu defa silik, kısık, uzak ve umutsuz Zahide'nin sesi:

– Yuusuuufff...

Ben okyanustan koşarak, coşarak, öfkeyle kabararak gelen, heybeti ürküntü veren dev bir dalganın kucağında kayboluyorum. “Zahide'm adımı söyledi, işittim, Yuusuuufff!” dedi. “Demedi, feryat etti.” diye diye kayboluyorum. Göge doğru yükselen bir anafor içine çekiliyorum; önüm arkam, sağım solum su!

Bir meçhule savruluyorum.

* Gündüz müdür? (“Güneşin dürüldüğü zaman.”¹⁷)

Yoksa gece midir? (“Yıldızların dökülüp saçıldığı zaman.”¹⁸)

Beni sıcak koynuna alıp ıslak sinesine saran nedir? (Yoksa “Denizler kaynatılıp birbirine karıştırıldığı zaman.”¹⁹ mıdır?)

Tuhaftır, adımı söylüyorum: Yusuf!

İsmimin bahtı mıdır bu?

Yusuf (a.s.)'ın adı kuyuyla, benim adım azgın sularla mı yan yana yazılacaktı?

OKYANUSUN HİDDETİ MİDİR, YOKSA?...

Yusuf ismi suyla mı yazılır, suya mı yazılır?

Su, Yusuf'ların yazgısı mıdır?

Zahide'min ismimi söylerkenki niyeti, hayreti suyla kalbimize kazımak mıdır?

Şimşek hızıyla geçiyor zihnimi yırtan sorular. Aklıma önce bir Yemen türküsü düşüyor. Hemen üstüne bir âyet, dökülmek üzere dudaklarıma gelip dayanıyor. Farsça bir beyit dolanıyor dilime. Bildiklerimi unutuyorum. Ah! Zahide'min kalbimin köşesinde asılı kalmış feryadı çınlıyor kulaklarımda. Sonra yavrularım Ziya ve Nur kollarımdan kayıyor. Sarhoşluk hâli sanki bütün bu olanlar.

Soru içinde sorularla, zaman beni prangaya vuruyor. Ölçüsüz, miktarsız, tahminsiz sürükleniyorum.

Hâlbuki hiç adımı söylemezdi. On yıldır aynı yastığa baş koyduğum, çocuklarımin anası, kıymetli sevdam, Zahide'm!

– Bir kere, hadi bari bir kere söyle adımı... Yusuf'um, de!

Desem, esmer yanaklarında güller açardı, mahcupça çekilirdi gözleri gözlerimden, yere bakardı utangaç gece karası gözleri.

Anam sorardı:

– Bilmez mi bu gelin senin adını? Ne zaman senden söz edecek olsa “*kendisi*” diyor arkandan. Duymadım hiç dilinden “Yusuf” diyesiye. Eri değil misin, öğretiver adını!

O ıslak ve sıcak anafurun kucağından delicesine fırlatılıyorum. Bir dakika mı, bin dakika mı, meçhul! Her şey gibi zaman dahi hükümsüz. Dehşete düşüren gürültüye gark olmuş şu an ve öncesi, zaman mihenginde anlamsız, ayarsız.

Köyümün yükseklerinden sahile evler, insanlar akıyor. Dalgalar ölüleri kusuyor. Önce içine çekiyor, çiğniyor ve tükürüyor sanki. Tarifi

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

olmayan bir hengâme, aklımı kemiriyor. Gördüklerim arasında başka bir kayboluş yaşıyorum. Neyi duysam çığlık, nereye baksam ölüm...

Artık ne sûre, ne âyet, ne türkû, ne beyit, ne Zahide, ne Nur, ne Ziya, ne gümbürtü, ne feryat... Yalnız ve yalnız havsalamı zorlayan, aşkın bir hayret!

Aklımın sükût ettiği bir dağdağa, bir keşmekeş...

Ayaklarımın altından sular çekiliyor. Gök üzerime eğiliyor sanki!

Bir ölüm tarlasında, parçalanmış evlerimizin, okyanusa akmış enkazı arasında yüzüyorum. Her hamlemde bir ölü bedene dokunuyorum. Dehşetle yitip giderken, aklımı yitiresiye...

Tanıdık bir sesle kendime geliyorum. Kutnu havlıyor. Kendi bembeyaz, gözleri yeşil, oğlum Ziya'nın sadık köpeği. O havladıkça ben:

– Adım Yusuf, diyorum.

– Adım Yusuf!

Nihayet dilim çözülüyor. İstiğfar, tesbih, tahmid, tehlil, tekbir dökülüyor dudaklarımdan:

– Estağfirullah! Subhanellahi velhamdülillâhi ve lâ ilâheillâllahu vallahü ekber!

Kutnu bitkin bir telâşla çekiştiriyor ıslak elbiselerimden, sonra yorgun bakışlarını gözlerime diyor. Sağımdan solumdan, tanıdık yüzlerin ölü bedenleri akıyor. Toprağı mesken tutan mezarlıklarımızı kıskanmış gibi okyanus! Bağrı kabristana dönmüş bir anda. Taşsız, isimsiz ölüleri dalgalarıyla ağırlıyor. Elimin erdiği her ölü beden nabsını, boynunu yokluyorum. Nafile, hiçbirinde hayat emaresi yok! Ölümün sessiz feriyadını bastırmak için olanca gücümle bağıryorum:

– Zahideeee, Ziyaaaa, Nuur!...

Öte yandan dalgalarla boğuşmaktan yorgun düşmüş Kutnu'nun peşindeyim. Birkaç kulaç ötemde, su üzerinde kabarmış mor bir şalvara doğru götürüyor beni. Zahide, sırtında Ziya, kucağında kızı-

OKYANUSUN HİDDETİ MİDİR, YOKSA?...

mız Nur, parçalanmış bir arabanın kapısına yaslı, ömrünce sadece bir kez seslendiği Yusuf'unu bekliyor; beni bekliyor.

Beni görüverince, yüzyıl ötelere gelmişim gibi, kesif bir özlemin tortusundan daha da koyulaşmış kara gözleriyle sarmalıyor. Kulağına, dilimin çözöldüğü andan itibaren zikrettiğim tesbihi söylüyorum. Gözlerini şükranla kapatıp açıyor. Dudakları kıpır kıpır.

Takatimiz kesilinceye kadar ölüm tarlasının ortasında kalıyoruz. Bizden daha zor, daha acılı olanlara yönlendiriyoruz gelen yardımları. Çıgıllıklar arasında birbirimizi kolluyor, birbirimizi yokluyoruz.

Omar:

- Yusuf! Gelin artık! Bu kadar ziyan yeter, sizi de yitireceğiz!
- Yaralıları alın kardeş, bizim bir şeyimiz yoktur.
- Yoruldunuz, hadi.
- Çocukları al Omar. Var biraz daha takat bizde.
- Kalmadı çıkarılacak sağ kalan kimse, toprağa bastırayım sizi, dönerim. Ölülerini toplayacağız.

Bulunduğum yerden, etrafıma bakıyorum. Taş, tahta, yatak, yorgan, lastik, direk ve insan ve insan ve insan... Darmadağınık çer çöp, enkaz arasında ölü insanlar sayılamayacak kadar çok, tanınmayacak kadar harap. Uzakta, güya kıyıda viran bir köy... Oraya buraya telâşla

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

koşuşturup duran çaresizliğin pençesinde insanlar. (*"O gün insanlar, ateşe çarpıp yere serilmiş pervanelere döner..."*²⁰)

Omar el veriyor, yorgun bedenlerimizi yüklüyoruz baba yadigârı kayığına. Soruyorum, şaşkınlığımın artık son safhasında:

- Sen, kayık... nasıl sağlam kaldınız?
- Açıktydım, savruldu, döndürüldüm, indirildim. Billâhi bilmiyorum kardeş!
- Rabbe şükürler olsun. Sen ve kayığın lâzımmışsınız demek ki...
- O'nun, her şeye hükmetmeye gücü yeter.
- Âmennâ ve saddaknâ!

Kalışımız bir sevinç midir, yoksa yeis midir, bilinmez. Şedit bir şaşkınlık yumruk gibi tıkanmışken boğazımıza, hayret, ibret ve dehşet gözlerimizi bürümüş olduğu hâlde dudaklarımızda dua, kalplerimizde korku ile ümidi harmanlayarak, hiçbir şey olmamışçasına salınan okyanusun açıklarından sağlam bir zemine, toprağa çıkmak için ilerliyoruz. Uzaktan görenlerin bir sandal sefası sanmasına ramak kala bir hâl belki de... Yüzümüzü yalayıp geçen rüzgârın tedirgin nefesine Omar'ın sesi karışıyor:

- Kıyamet gibiydi be Yusuf! Depremmiş.
- Gibiydi evet!
- Dünyanın her yerinde midir, yoksa sadece bizim için miydi?
- Bir bilebilsem Omar, ah bir bilebilsem! Bildiğim ne varsa bir anda hücum etti o anda aklıma. Sonra adım dâhil her şeyi unuta yazdım.
- * - Kıyamet âyetlerindeki tasvirler gibiydi Yusuf. Tıpkı o muhteşem ifadeler gibiydi. Saatlerce alt üst olduk zannettim, hâlbuki sadece bir dakika sürdü, diyorlar.
- Gibiydi evet! Demek bir dakika?

Omar'ın balıkçı kayığında bir parça soluklandıktan sonra, Lampuuk'u,²¹ köyümü izliyorum. Doğduğum, büyüdüğüm, âşık olduğum yer. Sevimli bir sahil köyü iken şimdi ölümler denizi içinde

OKYANUSUN HİDDETİ MİDİR, YOKSA?...

yitip gidiyor! Uzaktan bakıyorum olup bitenlere. İnanmak muhtemel değil. O dehşet veren görüntülerden sonra, Zahide'me, bağrına bastığı iki yavrumuza ve Kutnu'ya bakıyorum.

- Sınırsız şükürler olsun sana ya Rabbi, sınırsız şükürler olsun!
- Bir şey mi dedin Yusuf?
- Yok, saatin var mıdır?
- Yok kardeş.
- Ezan okunmuş olmalı.
- Ezan?

– Ne o Omar? Sarsıntı sonrası unutkanlığı mı bu?

– Yok da, bu hâlde namaz düşmedi doğrusu aklıma hiç. Bir önceki vakti de kaçırdım ne yalan söyleyeyim!

– Ah be Omar! Kıyametin ön sözünü okurken, bunca acziyetimize rağmen varmazsak Rabbin huzuruna, boyun büküp hâlimizi arz etmezsek, mahşerde kabul edilir miyiz sanırsın Yaradanın huzuruna?

Omar elindeki kara şemsiyenin altına saklanırken, Yusuf bir dakikada ne var ne yok her şeyi hallaç pamuğu gibi atıveren, denizlere gökyüzünü, gökyüzüne toprağı öptüren Rabbinin huzuruna çıkmak için niyet etti. Saçının telinden ayaklarına kadar her hücresinde hissederek, hem dili hem kalbiyle tekbir getirdi:

– Allahu ekber! (Allah en büyüktür!)

Arkasında kalmıştı tüm olanlar. Ruhı çırılçıplak, her kaygıdan, her kuşkudan, her endişeden soyunmuş olduğu hâlde durmuştu namaza. Birkaç saat önce 9 (richter) büyüklüğündeki deprem ve tsunaminin 5 (richter) şiddetinde artçı bir sarsıntısı, Lampuuk'u derinden, beşik gibi sallıyordu o sırada; ama Yusuf, huşu, huzur ve teslimiyet ile durduğu şükür namazında Rabbinin kudretine tazeden iman etmiş, kendi âcizliğini bir kez daha fark etmişti. Kendi içindeki manevî sarsılıştan hissetmedi bu sarsıntıyı.

Yusuf namaz kılmak için zamansızlığa, imkânsızlığa, bütün mazaretlere, kıyamıyla, rükûsu ve secdesi ile lâtif bir meydan okuyuşun tablosu oluyordu.

9. HİKÂYE

IRAK'TA SİLAH VE TANK
GÖLGESİNDE NAMAZ

YA ŞEHİT,
YA ŞÂHİT!

Yılışık kabkabalılar, küfreden diller, küstah ve vahşî bakışlar altında, silâhların gölgesinde durmuştu namaza. Ruhu esir kampından büyük, bedeni acz ve fakr ile küçücük kalmış olduğu hâlde varmıştı secdeye.

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Bu ülkede ölüm yakın, hayat ıraktı!

Özgürlük vaatlerinin haksız di-yeti-ydi yetim kalmış çocuklar.

Demokrasi, bahar yağmuruyla çi-çek çiçek değil, kurşun olup yağardı göklerden!

Bu ülkede zift karası postallarla çalınırdı kapılar. Şarjörü dolu, namlusu ev sahibine dönük silâhlardı gelen.

Bu ülkede taşa karşı top, sapana karşı uzun menzilli silâhlar kan kusardı da, özgürlük masalının işgalci kahramanları, barıştan, zen-ginlikten, demokrasiden dem vururlardı.

Yurdunu müdafaa eden mazlumları panzerler ezer, postallar tek-meler, insanlıktan uzak ihtiraslarıyla vahşî, ruhtan yoksun, etten ve kemikten canavarlar boğmak için kan kusarlardı.

Zulüm, “insan hakları” diye diye bayrak açardı.

Yarım milyon çocuk, uzak ülkenin vahşî işgali altında can verir, arkalarında tek servetleri olan bir küçük terlik, bir emzik bıraka-rak melâike olup göğe çıkarlardı.

Bir baba kollarında kaybettiği oğlunun matemini “Ya Hak!” der, göğ-e salardı. Salardı da, kuşların minik yüreği bu feryada taham-mülsüz, kanatlarını “âmin”lerle çırparak bu ülkenin yasa bürünmüş göklerini terk ederdi.

Bu ülkede mevt, mazluma şehadet, zalime firaktı!

Kaygı kesif, sevinç kısa bir andı.

YE ŞEHİT, YA ŞÂHİT!

Yuvalar yarım, binalar yarım, bedenler; elsiz, kolsuz, bacaksız, yarımdı!

Gelinlere toplu mezarlara girmek yakın, dünya evine girmek ıraktı. Gelinlik kefen, sevdalar hüsrandı.

Bu ülke dört bir yanında aynı kibleye dönen, aynı Rabbe yakan insanların yardımından ıraktı.

Bu ülkenin adı Irak'tı!

Yıl 2003.

Gülsüm'ün 14 yaşındaki minik bedenini hoyrat ve acımasız bir el savurduğu gün, elindeki ekmekle birlikte korkuyla savrulmuştu küçük kalbi. O gün, işte o gün, Abdullah yetişmişti de savrulan bedenini, kalbini, örtüsünü, ekmeğini toparlayıp onu korumuştı canı Amerikan askerinden. 19 yaşında civanmert bir delikanlıydı Abdullah. Gülsüm'ün küçük ve çelimsiz bedenine siper etmişti kendisini, onu koruyup kollayarak bir duvar arkasına saklayıncaya kadar. Omzunda derin bir yaradan fışkıran kana aldırmayarak:

– Korkma, demişti. Korkma! Allah en büyüktür!

Gülsüm'ün örtüsünü, dağılan saçlarını saklamak için başına ör-

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

terken, gözleri birbirine bir anlık değmişti de, küçük kalplerinde silâh seslerini yutan bir titreşimle bedenleri de titremiştii.

– Korkmuyorum, demişti Gülsüm. Korkmuyorum! Allah en büyüktür!

Aşk, ölümden güçlüydü. Ve aşk savaştan daha hızlı büyütürdü kalpleri. Çünkü her şeyin ırak olduğu Irak'ta, kalpleri bir Allah aşkı, bir de yâr aşkı duayla, umutla sarıp sarmalar, bedenleri dimdik tutabilirdi ayakta. O korkulu anda, Rabbin bir ikramıydı kalplerine inen, birbirine teselli olan sevgi. Ve her acı artık asıldı.

Yıl 2009.

* İki kere büyümüştü Gülsüm ve Abdullah. Onlar savaşın çocuklarıydı. Düğünlerinde gökten kurşun yağdıran uçakların şavkında aydınlanmışlardı. “Havaî fişek gibi...” diye tanımlıyordu o gece yapılan bombardımanı bir haber muhabiri televizyonda. Havaî fişek gibi!...

Gülsüm sade, beyaz gelinliği içinde, Abdullah beyaz uzun entariisiyle, nikâhlarının ilk gecesinde, vatanları gibi kalplerinin yarısında sevinç, yarısında kaygı ile durmuşlardı namaza. Düğünlerinin

YE ŞEHİT, YA ŞAHİT!

vuslat değil, firak olacağını tahmin ede ede, bembeyaz düğün giysilerinin kefen olacağını bile bile... Belkilerle duaya durmuşlardı. Belki zalimler uğramazdı onlara. Belki uğrayan zalimlerin zulmünden azat olurlardı. Belki onlara galebe çalarlar, haklarından gelirlerdi. Ah, bilinmezdi ki bu ülkede hayat ve ölüm, düğün ve savaş kol kola yaşırdı! Nicedir bilirlerdi ukbada saadet umudu yakın, dünyada mutluluk onlara ıraktı. Çünkü burası Irak'tı.

Henüz varmıştı alınları secdeye. Ve henüz durmuşlardı duaya. Her ikisinin de gönlünde izdivaçları bir ibadetti. Değil mi ki Kâinatın Efendisi Muhammed Mustafa (s.a.v.): *“Evləniniz, çoğalınız! Kıyamət gününde ümmetimin çokluğuyla iftihar edeceğim.”* diye buyurmuştu; o hâlde hayırlı evlâtlar dilemeliydiler Mevlâ'dan. Küfreden dillere cevaben tekbir getiren, hiçliğin içinde hiç için silâh kuşananlara inat, şehit olma sevdasını dileyen, ölümü “düğün gecesi” addeden evlâtları olsun istiyorlardı.

Gülsüm ve Abdullah en büyük köşke çıkmış, arzuhâllerini dualarıyla âlemlerin ve göklerin sahibine sunuyorken kopmuştu küçük kıyamet.

Kara maskeli, kara silâhlı, kara postallı Amerikan askerleri, kırıkları kapıyla, mahremiyetlerine tecavüzden çekinmeden duruyorlardı yanı başlarında. Gülsüm'ün secdedeki başına kan kokan eller uzandığında bir panter gibi saldırmıştı ölümüne bir hırçınlıkla. Teslim olmayacak, tecavüze uğramayacak, ölecekti. Bedenine onlarca özgürlük, demokrasi, refah, barış kurşunları yağmıştı!

Gelinliğinin dua gibi beyazı, aşk gibi kırmızıya boyanmıştı. Dudakları mecalsiz kıpırdanışlarda, kalbi sonsuzluğun mustusuyla:

– Allah en büyüktür, diyordu.

Gülsüm, gülmeye hasret yüzüne benzeri olmayan bir tebessüm yerleşerek ölmüştü.

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

Abdullah, başında bir çuval, elleri arkasına zulmün amansız düğümleriyle bağlanmış, kalbinde bedenindeki yaralardan büyük bir yara, yarım kalmış bir acıyla kendi kaderini paylaşanlarla birlikte bir kamyonu yüklenmiş, Irak-Bucca esir kampına getirilmişti. O, 8000 esir Iraklıdan biriydi. Dünyanın hak, adalet kavramlarından irak, bir esir Iraklıydı artık!

Uluyan, havlayan, kahkaha atan köpeklerle dolu, işkencenin eğlence olduğu bu kampta, ışığın umut veren huzmelerinin süzüldüğü “garip pencerecikler küçük, daracık, dünyaya kapalı, ama Allah’a açıktı.” Ha zindanda ha dışarıda, dünyaya Irak, hep ıraktı.

Düğün gecesi alınmıştı evinden masumca. Ve masumca tek bir isteği vardı Abdullah’ın: Soluk aldığı sürece namazlarını kılabilmek... Ne ekmek, ne su, ne bu zalimlerden merhamet dileği, ne kula yakarış... Varmak istediği sadece tek bir mercii vardı onun: Rabbin huzuru... Oraya vardığında, acılarına tahammülü artardı. Orada hasbihâl edemediğinde yanardı canı. Secdeye varıp iki hayırdan birini dileyemediğinde ölürdü, hem bedeni, hem ruhu. Madem soluk alıyordu ve madem dindirilecek yaraları ve ardında bıraktığı işgal altında yarım bir yurdu vardı, her şeye rağmen dönmeliydi kibleye ve varmalıydı secdeye.

Yılışık kahkahalar, küfreden diller, küstah ve vahşî bakışlar altında, silâhların gölgesinde durmuştu namaza. Ruhu esir kampından büyük, bedeni acz ve fakr ile küçücük kalmış olduğu hâlde varmıştı secdeye. Söyleyecek, anlatacak, havale edecek çok şeyi vardı. Önce hamd ile şükretti Mevlâ’sına:

– Allah’ım! Bana huzuruna varmayı nasip eylediğin için sana hamd olsun! Sensizlikten canavarlaşmış bu insanların merhametinden irak, sana yakın olduğum bu huzurdan ve secdelerden yaşadığım sürece beni mahrum kılma!

YE ŞEHİT, YA ŞÂHİT!

Sonra havale edeceği çok şey vardı:

– Yurdumuzu dünya menfaatleri için işgal eden bu zalimleri helâk eyle! Analarımızı, bacılarımızı, bu mel'un canilerin şerrinden muhafaza buyur! Bizleri Sana yakışan, Senin rızana uygun yaşamış kullardan eyle. Nefislerimizin, şeytanımızın şerrinden ve tuzaklarından bizleri koru! Şu emanet dünyaya aldananlardan değil, Senin vaat ettiğin ebedî hayatı arzulayanlardan eyle bizleri. Beni ve din kardeşlerimi emanetinde emin kıl! Ya Rabbi, Cennetini ikram buyur, Cennetinde Gülsüm'ümle güldür yüzümü. Bana, ya Rabbi bana, ya müdafaamla şehit olmayı yahut vatanımın kurtuluşuna şahit olmayı nasip eyle!

Abdullah'ın başı secdede iken duasına "âmin" diyen mırıltısı silâh seslerine karışmış, yaşı gencecik, yaşadıklarıyla yaşlı, bedenine yağdırılan kurşunlarla ruhu ebedî yolculuğuna çıkmıştı!

Dünyanın zulmü artık ona ıractı.

10. HİKÂYE

YAĞMURDA NAMAZ

YAĞACAK İLK YAĞMURU BEKLİYORUM

*“İmrendim, özendim, titredim, bıçleştım...
Yağmurla birlikte değışen çebrelerden biriydim.
Hocam, işte o anda ben, ‘yağmur sonrası toprak
kokusuna ve verdiği hayat müjdesine’ büründüm.”*

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Kış mevsimi hantal ve miskin bir edayla veda ederken, baharın ilk müjdesini veriyor bulutlar. Önce güneşin ölgün ışıklarıyla saklambaç oynuyorlar, solgun ve gamlı bir hava sarmalıyor etrafı; sonra dudaklarından sızan damlalar sabırsız bir edayla peş peşe süzülüyor yeryüzüne. Nisan yağmurları iniyor katre katre. Derken, toprağın bağına telâşla yağıyor yağmur. Yeniden yeşile giyinecek ağaçlar için, toprağın kara entarisine rengârenk düğmeler gibi dikilecek bahar çiçekleri için, yağıyor, yağıyor...

İşte bahar geliyor. Ben nicedir kutlayacak bir hâl yaşamadığımdan ve nicedir keyifle, gönülden bir armağan almadığımdan, baharı bekliyorum. Kucağında pembe erguvanlarla, sarı mimozalarla, mor salkımlarla, beyaz filbahrilerle, lâleler, sümbüller, leylâklarla gelecek, bana mis gibi kokular armağan edecek baharı bekliyorum.

Bir mahzunlukla başlıyorum güne. Olmasa içimde bahara dair bir telâş, beklemesem ondan gelecek renkleri armağan olarak, açmayacağım pencereimin perdelerini ve pencereimin pervazına yasladığım alnıma bahar tadında bir yazgı yazılmasını dilemeyeceğim.

Pek nadir uğrar böylesi bir mahzunluk bana ve bilirim ardından benim yolunu yordamını kestiremediğim, adresini bilmediğim bir yerlerden yüzüme, gönlüme tebessümler konduracak bir haber gelir.

YAĞACAK İLK YAĞMURU BEKLİYORUM

Bir hafta oldu, neden hâlâ çıkıp gelmez o haber? Neden çalmaz kapımın zili?

E hadi ama!...

Telefonumu ikinci çalışında bir çırpıda açıyorum. Arayan, resim atölyesinde Güzel Sanatlar'a hazırlanan öğrencim Tarık. 18 yaşının tüm heyecanıyla kâh anlatıyor, kâh soruyor:

– Hocam, Abant'a gidelim, diyoruz dershaneden Onur ve Tufan'la. Birkaç gün kafamızı dinleriz, iyi gelir bize. Bu hafta sonu derse katılamayacağız; izniniz olur mu?

– Olur tabii Tarıkçığım!

– Bu sınav baskısı bizi hepten cenderesine aldı. Çok bunaldım. Sanki İstanbul dışına çıksam rahatlayacağım. Ne var ne yok her şeyden kaçmak istiyorum. Hele annemin her fırsatta *“Çalış! Bak bu yıl da kazanamayacaksın!”* demelerini duymamak için Fizan'a bile gitsem yeridir! Hocam, galiba ben gitmiyorum, kaçıyorum. Gerçi Onur ve Tufan'la olmam annemlerin pek hoşuna gitmeyecek...

– Neden?

– Annem, *“O sofularla ne işin var senin?”* diye hesap soracak, eminim. Babam da huyumun değiştiğinden, başına iş açmamam gerektiğinden dem vuracak, ama aldırmayacağım! Son zamanlarda içimde daima bir sıkıntıyı, bir ağırlığı taşıyorum.

– Tebdil-i mekânda ferahlık vardır Tarıkçığım. İyi gelecektir inşallah. Keyfiniz bol olsun. Kendinize dikkat edin!

– Ederiz hocam. Bir isteğiniz var mı?

– Teşekkür ederim Tarık. Benim için, göle seccadesini serip üzerinde huşuyla süzülen nilüferleri izle. Yağmur yağarsa eğer, sonrasındaki toprak kokusunu ve hayat müjdesini getir bana.

– Anlamadım hocam?

– Aldırma Tarıkçığım. Bugün ben de kendimi anlayamıyorum.

“Hayırlı yolculuklar” temennisiyle kapanıyor telefonum.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Tarık atölyenin kapısında beliriyor. Kucağında siyah örtüyle kapatılmış bir şey, yüzünde kocaman bir gülümseme:

– İstedığınız iki şeyi de buldum. Gitmeden önce anlayamamıştım söylediklerinizi, ama gittiğimin ertesi günü anladım ve size armağan olarak getirdim!

Elindeki örtülü nesneyi masanın üzerine bırakır bırakmaz siyah örtüsünü çekip alıveriyor üzerinden. Yuvarlak, büyükçe bir cam fanus ve içinde duaya durmuş nilüferler, içimde bir haftadır saklanmış mahzunluğu silip süpürüyor. Gülümsüyorum. Hem de sahici-sinden bir gülümsemeyle teşekkür ederek...

Tarık şövalesinin önündeki tabureyi masamın yanına çekip otururken:

– Bu bir şey değil, şimdi asıl “yağmur sonrası toprak kokusunu ve verdiği hayat müjdesini” armağan edeceğim size.

– Hımm! Bunu nasıl başaracaksın, merak ediyorum doğrusu!

– Ben de merak ediyordum. Hiç de umudum yoktu, ama oldu işte. Eminim çok beğenecek ve sevineceksiniz.

Tarık'ın gözleri ıslıl ıslıl parlıyor konuşurken. Gitmeden önce yaptığımız telefon görüşmesinde bıkkın, umursamaz ve isyan dolu sesi yağmurda yıkanmış anlaşılan. Zaten tazecik olan ömrüne bambaşka bir tazelik daha eklenmiş gibi, heyecanla:

– Hocam, yeniden doğdum sanki. Önce bir afalladım tabii, ama sonrasında şahidi olduğum olay beni bambaşka bir hayata aktardı. Ve böylece sizin bana söylediğiniz şeyi anlayabildim ve hemen koşarak size getirdim. Bir armağan olarak kabul eder misiniz, bilmiyorum.

– E hadi ama!... Sen meraklandırдың için keyif alırken ben çatlayacağım!

– Tamam, tamam, hemen anlatıyorum. Ama hayatımda böyle bir

YAĞACAK İLK YAĞMURU BEKLİYORUM

şey daha yaşayabileceğimi de hiç sanmıyorum. Siz soyut, hacimsiz bir şey isteyin, ben anlayamayayım bile, ama bu sonra gerçekleşsin. Hâlâ aklım alıyor değil aslında. O yüzden keyfini çıkara çıkara anlatmak istiyorum, idare edin hocam.

Derken, bir yıldır yüzüne iliştiirdiği sahte tebessümüyle tanıdığım Tarık, baharla eriyen karlarla beslenmiş, tazelenmiş coşkun bir gülüşle şelâle gibi akıyor.

Abant'a vardığımızın ertesi günü etrafı dolaşmak için otelden ayrıldık. Önce nilüferleri gördüm gölde. Siz geliverdiniz aklıma. İlk söylediğiniz tamamdı. Alırdım bir fanus, biraz göl suyu ve birkaç nilüfer koydum mu içine tamamdı. İyi de, ikinci söylediğiniz şey, bir matkap ucu gibi beynimin içinde dönüp duruyordu! Neyse, çam ormanlarına doğru yürüyüşümüzü uzattık. Öğlen olmuştu. Birden sicim gibi yağmur bastırdı. Ben panik hâldeyim. Tayfun ve Onur'da beni deli eden bir keyif!... *"Hadi çabuk olun! Otelden çok uzaklaştık, çok ıslanacağız!"* dedikçe ben, Tayfun: *"Bu bir ikram, ıslanalım, şifadır!"* diyor. *"Ben gidiyorum, siz dilediğiniz kadar ıslanın!"* deyip otele doğru yola düşüyorum. Bir ara arkamı dönüp baktığımda gördüğüm şeyi tahmin bile edemezsiniz. Önce akıllarını

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

yitirdiklerini sanıyorum. Benim için o dakikada yaptıkları şeyi anlamam çok güç. Ne olsa beğenirsiniz?... Tayfun'la Onur yan yana, o şakır şakır yağan yağmur altında namaza durmuşlar! *"Bu ne kardeşim, bu ne?"* diye sormaktan kendimi alamıyorum. Bir güzel namazlarını kılıp, ileride sıırıslıklam olmuş bana doğru gülümseyerek geliyorlar. O anda yüzlerindeki ifadeyi görmeliydiniz. Ve tabii beni de... Açıkçası o ifadeyi kıskandım! Yaptıkları şeyi bilmesem de farklıydılar, yüzlerinde benim iki şişe bira içtikten sonra gelip geçici olarak yüzüme yerleşen sıırıtkan keyfin bin misli vardı. Üstelik bira içmekten daha sağlıklıydı.

Otele kadar yanlarında aval aval yürüdüm. Üzerimizi değiştirip balkona çay istediğimizde yağmur durmuştu. Önce aptallık yaptıklarına dair bir ön yargım olsa da, merakımı dindiremediğimden sorular soruyordum. Onlar da bana bergamot kokulu çay eşliğinde sakın sakın anlatıyorlardı. Tayfun:

– İnsanlar ateşe taparken, sapkınen, cahilken, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir su gibi geliverdi. Ateşperestlerin yıllarca sönmeyen ateşleri söndü. Yağmura "rahmet" denmesinin sıırıdır Resûlullah (s.a.v.). Toprağa bereket veren, içimizdeki yangınları söndüren, gökten inci inci süzülen bir yağmur gibi şifa oldu. Bu şifaya, "Şâfi" ismi şerifine iman ederek müptelâ olan şairler şiirler, kasideler, naatlar

YAĞACAK İLK YAĞMURU BEKLİYORUM

yazdı. Çünkü Hz. Muhammed (s.a.v.), insanlığın çorak kalbine yağan yağmurdur. Köhne hayatlarımızı yeşerten, hayat bulduran bir yağmur... Onun için, asırlık özlemimizin tesellisidir bizim için yağmur. Okşasın bizi diye duruverdik namaza. Bunu anlamak zor mudur Tarık, bilmiyorum, ama bu muhteşem bir şeydir! Onun şefaatinin, himmetini dileyerek kıldığım az önceki namaz, içimde hiç dinmeyen ve dinmeyecek özlemime bir tesellidir. Hem bilir misin, onun parmaklarından çağlayan suyla abdest aldığımı düşünerek yağmur altında namazımı kılınca, içimde tarifsiz bir huzur bulurum.

– O yazılan şiirleri biliyor musunuz, diye sormuştum ki Onur, çayın demi, toprağın kokusuna sesini katıverdi:

*“...Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım
Sana sıırıslıklam bir bakış da ben olsaydım
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım
Bahira’dan süzülen bir yaş da ben olsaydım
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım
Senin visalinle bir gülmüş de ben olsaydım
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım
Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım
Bâtılı yıkmak için kuşandığın kılıcın
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım.”*

– İmrendim, özendim, titredim, hiçleştim... Yağmurla birlikte değişen cehrelerden biriydim. Hocam, işte o anda ben, “yağmur sonrası toprak kokusuna ve verdiği hayat müjdesine” büründüm. Şairin dizelerindeki gibi, ben de, ben de Hz. Muhammed Mustafa’yı (s.a.v.) özledim. Üç gündür kılıyorum namazlarımı. Bu müjdeyi size armağan getirdim. Şimdi gözlerim bulutlarda, yağacak ilk yağmurda secdede ıslanmayı bekliyorum.

11. HİKÂYE

YOLCULUKTA NAMAZ

ZİHİN SAATİ NAMAZA KURULU

Artık itminan olmuş bir kalp ve tüm bedeninin itaatkârlığıyla varıyordu rükûa ve secdeye. Köpeğin korkunç bırlamaları bir anda kesilmiş, homurtuları, havlamaları son bulmuş, koşarak saldırmaya hazır tüm bedeni âni bir biçimde yere zıncı diye mıblanıvermişti.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Kara gözlerine, sanki yıllara şahit olmuş yaşlı bir adamın evhamlı bakışları yerleşmişti. Kirpiklerinin kepengini aşan kesif bir endişe taşıyordu gözlerinden. Hâlbuki o henüz 20 yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Adı, Cemil. İsmiyle müsemma bir delikanlı. Tazecik ömrünün ilkbaharında, yaşlıları kız arkadaş peşinde koşarken, o, gönlünü Halik'ına kaptırmıştı. Sevdiği kızın mahallesinden geçmeye doyamayan bir âşık gibi beklerdi Cenab-ı Hak'la buluşacağı vakit namazlarını. Kalbi heyecanla çarpar, namaz kılma arzusuyla dolar taşardı. Her daim gönül evinde taşıdığı bu sevdıyla adımlardı hayatı. Ah bir de yolculuklarda, Sevgili Rabbiyle olan randevusunu vaktinde gerçekleştirememeye korkusu ve telâşlı olmasaydı!

İşte o telâşlardan birinin cenderesine düşmüştü yine. İstanbul'dan sıla-i rahim için bir Kurban Bayramı arifesinde yollara koyulmuştu Bolvadin'e gitmek için. Ne yapardı, nasıl yapardı şimdi? Ya yolculuk esnasında vaktinde varamazsa huzura, ya kazaya kılarsa namazları?

Bir arkadaş ya da dünyevî sevgilisiyle randevulaştığı hâlde randevu yerine gitmeyip (velev ki bir mazeretle gidemeyip) sonradan, aklına estiği bir vakitte, "Randevuya hemen gelemedim, canım şimdi gelmek istedi" dese nasıl karşılanırdı acaba? Gecenin kör bir vakti

ZİHİN SAATİ NAMAZA KURULU

ya da ertesi gün varsa kapısına, hem dengesiz olduğu düşünülür, hem güvensiz bulunur ve dahi hem de anlaşılmak şöyle dursun bir kalemde çizilirdi adının üstü! Böyle düşündükçe beyni zonklıyor, ne yapıp edip Allah ile olan randevusuna yolculuk olsa dahi vaktinde varabilmeyi diliyordu.

Zira gencecik yaşına rağmen, *“Güzelliğin bir damlası olan Leylâ için uykuları haram etmek çok değilse, güzelliğin membaı olan Mevlâ (cc) için bir ömrü feda etmek az olsa gerek!”* düşüncesini, zihniyle idrak, gönlüyle fehm eylemişti.

Öğlen namazını otogarda eda ettikten sonra saat 14:30'da binmişti otobüse. Üç saat kadar sakin geçen yolculuğu, ikindi vaktinin yaklaşmasıyla tüm bedeninde huzursuz kıpırdanışlara neden olmaya başlamıştı. Yanında oturan orta yaşlı bir adam:

– Oğlum, rahatsız mısın, diye sorunca:

– Yok amca, az sonra ikindi ezanı okunacak, telâşım ondan. Namazı vaktinde kılıp kılamayacağımdan emin olamayınca huzurum kaçtı!

– İlâhi evlât! Daha okunmuş bile değil. Hem kaza yaparsın, ne var bunda?

– Kazaya kalsın istemiyorum. Vaktinde yapınca içim daha bir rahat oluyor. Kıldığım namaz sevince dönüşüyor.

– Maşallah, pek de gençsin. Hadi bakalım Allah açar bir kapı, sağlar sana bir yol. Şimdi sakin ol! Hele bir girsin vakit, ondan sonra telâş edersin.

Yanındaki yolcunun söylediği bu teselli sözünden sonra otobüs bir mola tesisine yanaşmıştı. Muavin: “Hanımlar, beyler! Yarım saat mola!” diyordu.

Artık çocuklar kadar şendi. Saatine baktı. Beş dakika sonra ikindinin vakti girecekti. Lâvabolara gidip abdestini tazeledi. Ne güzel,

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

küçük de bir mescit vardı tesiste. Mescide girdiğinde ön safta iki yaşlı adam oturuyordu. Oysa dışarıda en az beş-altı otobüs vardı ve neredeyse bu 300 kişi demektir. Kalbi buruldu. Diline bir dua tundu: *"Rabbim! Kendini bana bildirdiğin için sana sınırsız şükürler olsun. Beni yolundan, izinden, vahyinden uzak eyleme!"*

Diz çöküverdi iki yaşlı adamın yanına. Birkaç saniye sonra da otobüste yanında oturan orta yaşlı adam gelip yanına oturmuştu. Anlaşılan koca otobüste sadece ikisi namaz kılıyordu ve ne tevafuktur ki yan yana düşmüşlerdi... Ezanı duyar duymaz yaşlı adamlardan biri öne geçmiş, sünnetten sonra da kamet getirerek mescittekileri cemaate davet edivermişti. Ah ne güzeldi ve dahi ne büyük hamde vesileydi!

İkinci namazı eda edilmişti, ama sırada akşam vardı. Akşam vaktinin girmesine az kala yine huzursuzlaşmıştı. Yanında oturan adam:

- Evlât, başladın yine kıpırdanmaya!
- Amca az zaman kaldı akşam namazına. E, yeni durduk, bir daha durmaz da bu otobüs.
- Varınca kııarsın. Az geciksin, ne olacak?
- Öyle deme amca! Ya vakit girdiği hâlde kılamadan ölüm erişirse bana?
- Ah be evlât, daha dur, genceciksin! Hem ölüm erişse bile sana, sen ölünce azap ve rahmet melekleri senin bu güzel niyetine göre sana himmet eylerler. Sen gamlanma, rahat ol biraz.

Delikanlı bu çokbilmiş yolculuk arkadaşının rahatlığından bir parça rahatsız olmuş, susmayı tercih etmişti.

Yanından geçen muavine:

- Biraz sonra akşam namazı vakti girecek. Acaba otobüs kısa bir süre durabilir mi, diye sormuş, muavin: "Az sonra bir istasyondan mazot alacağız, o zaman kııarsın." deyince gönlüne su serpilmişti.

ZİHİN SAATİ NAMAZA KURULU

Nitekim birkaç dakika çabucak geçmişti.

– Çabuk ol, diyordu muavin.

Sevinç ve heyecan ile koşuyordu Halik'ı ile randevusuna. Etrafını gözleriyle taramış, ilerideki yemyeşil çimenleri kendine seccade olarak seçmişti bile. Şimdi, kâinatı halk eyleyen Yüce Yaradan'ın huzuruna tüm acziyeti, çocukça sevinci ve sevdası ile durabilirdi.

Önce tövbe istiğfar ile arınmış, sonra Cenab-ı Hakk'ın büyük-lüğünü ilân eden “Allahu ekber!” ile durmuştu namazına. Üçüncü rekâta gelip Fatiha-yı Şerife'yi Âlemlerin Rabbi'ne hamd ederek, esfel-i safiline düşmekten muaf olmayı, sırat-ı mustakimde sabit kalmayı dileyerek okumuştur ki, istasyonu korumak için bulundu- rulan iri yarı bir köpek, keskin dişlerini göstere göstere, azgın bir hâlde havlayarak üzerine doğru hızla geliyordu.

Güçlü havlama sesleriyle kızgın hırıltılara karışmış köpeğin se- sini işitiyor, köpekten korkmasına ve çekinmesine rağmen, bulun- duğu huzuru terk etmek istemiyordu. Anlık bir ikilem yaşamış, en- dişe taşıyan bedenini, huzurunda bulunduğu Rabbinin sevdasıyla hemen onararak, İlâhî yardımın geleceğinden asla ümidini kesmeyip tevekkülle namazını sürdürmüştü. Az önce, namazın ilk rekâtında Felâk Sûresi'ni kıraat etmişti. Saniye kadar kısa bir sürede içine ya-

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

yılan korkuya şifa olmuştu bunu okuduğunu hatırlamak. O şimdi Allah'ın (cc) yarattığı şeylerin şerrinden (yanı başındaki azgınca havlayan köpekten), karanlık çıktığı zaman gecenin şerrinden (güneş arkasında battı batacak ve bilmediği bir gecenin koynuna yaslanacaktı), üfürüp büyü yapan büyücülerin şerrinden (ahir zamanda aklı çelen, genç gönlünü ve zihnini kışkırtan bir yığın şeyi üfürükçüler kadar tehlikeli buluyordu) ve kışkırdığı vakit kışkıran kişinin şerrinden (gencecik yaşına, kıldığı namazı yakıştıramayan bakışlar hissediyordu üzerinde) sabahın Rabbine sığınıyordu!²²

Artık itminan olmuş bir kalp ve tüm bedeninin itaatkârlığıyla varıyordu rükûa ve secdeye. Köpeğin korkunç hırlamaları bir anda kesilmiş, homurtuları, havlamaları son bulmuş, koşarak saldırmaya hazır tüm bedeni âni bir biçimde yere zınk diye mıhlanıvermişti. Etrafı tarifsiz bir sessizlik kaplamış, onları gören otobüs yolcuları, birkaç saniye önce yürekleri ağzında izlerken, köpeğin çakılırcasına durmasına hayretler içinde şahit olmuşlardı.

Bir sınama testini başarıyla tamamlamış olmanın sırrını yakînen müşahade etmişti. Kâinattaki her şey insana esirdi madem, insan dahi bunca hâkimiyetin hamdini, teveccühünü, şükrünü, farz kılan namazıyla Rabbine gönüllü bir esaretle eda etmeliydi.

ZİHİN SAATİ NAMAZA KURULU

İçini yeniden yokladı. Anlık korkusunu kul olmanın zaafına atfetti. Saldırıya uğrama ihtimali bile olsa secdeye varmaktan vazgeçmeyişinin tek bir sebebi vardı: Feleği, melekleri, arzı, arşı, kameri, güneşi, hayvanları, bitkileri velhasıl bütün mevcudatı mest kılan muhabbetullahtı. Vedûd ism-i şerifinin tecellisiyle, sınırsız hamd ve şükrünü tesbih tanelerine lâtif dokunuşlarla yüklüyordu.

Yıl 2010.

O hâlâ, her işini “namazdan önce, namazdan sonra” diye ayarlıyor, o gün bu gündür zihin ve gönül saati namaza kurulu olduğu hâlde adımlıyor hayatı.²³

12. HİKÂYE

UÇAĞIN KANATLARI ALTINDA NAMAZ

KEFEN BEYAZINDA SECDE ŞUURUNDA BİR KAHRAMAN

*Uçağın pilotundan beş dakikalık izin almış, boylu
poslu bu adam uçağın beyaz kanatları altında
arkadaşıyla yere serdiği seccadenin üzerinde, İlâhî
makamın huzurunda davete icabet ederek akşam
namazına duruyordu.*

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Malatya semaları, mor şalına bürünerek turuncu kurdelelerini yumuşak ve latif geçişlerle savuruyordu. Gökyüzünde güneş, kâinatın var olduğundan bu yana asla tekrara düşmediği sanat performanslarından birini daha ikram ediyordu yeryüzü mukimlerine. Ve derken güneş devriliyor,

kalem siluetli minarelerden yükselen ses, “Allah” diyerek “haydi” diyerek akşam namazına davet ediyordu.

Malatya havaalanında, İstanbul yolcuları pistte uçağa binmek için gayretlenirken, kalabalığın içinde bir kişi uçuş telâşından ziyade bambaşka bir telâşa düşmüş, kaptan pilotu gözlüyordu.

Uçağın pilotundan beş dakikalık izin alan boylu poslu bu adam, uçağın beyaz kanatları altında arkadaşıyla yere serdiği seccadenin üzerinde İlâhî makamın huzurunda davete icabet ederek akşam namazına duruyordu.²⁴

Yolcular bu sıra dışı manzara karşısında, hayranlık, şaşkınlık ve merak içinde derin bir sessizliğe bürünmüştü. Salih Bey ise diğer yolcuların birçoğu için yabancı olan bu adamı, ailesinden biriymiş kadar iyi tanıyor ve hayranlığı diğerlerinden daha yoğun olduğu halde mütebessim bir çehre ile emsalsiz ve belki de tekrarsız bu manzarayı tefekkürle izliyordu.

Üniversite öğrencisi Murat, bir uçağın heybetli kanatları altındaki

adama bir yolculara bakıyor, şaşkınlıkla merakını teskin edecek birini arıyordu. Birkaç kişi uzağında, gülümseyen çehresiyle namazı izleyen adam belki yardımcı olabilirdi. Ona doğru yaklaştı:

- Affedersiniz, kimdir bu adam? Tanışıyor musunuz?
- Tanışmıyoruz. Yani o beni bilmez ama biz onu biliriz!
- Çok önemli biri olmalı...
- Evet, çok önemli biridir. Hem de çok.
- Bir havaalanında namaz kılmak için uçağı bekleten kim olabilir ki? Görevi nedir? Yabancı biri mi yoksa?

– Yoo, yabancı değil, bilakis yabancılaşmaya meyyal bu ülkeyi karanlığa sürüklemek isteyenlerin göğünde şimşek olup çakandır. Karanlıklara kandil olmuş Risale-i Nur davasının avukatıdır. Onun adı Bekir Berk'tir.

- Hiç duymadım. İlginç...
- Nurları bilmeyen Bekir Berk'i ne bilsin?
- Nurlar?

Salih Bey, bir yandan o muhteşem manzarayı izliyor, öte yandan Bekir Berki anlatıyordu, Nurlardan habersiz delikanlıya.

– Yollar onu bilir, onun önüne hürmetle serilir sen nasıl bilmezsin? Onu dağlar bilir, en engebeli hâllerinde bir geçit sunar. Onu karlar bilir, ayaza kesmiş kucağında ağırlar. Dağ ile ova aynı düzlükte, kış ile bahar aynı mevsimde soluk alır onun için. Bilir misin evlat, bu muhterem zat çantasında taşıdığı, zemzemle yıkanmış kefeninin beyazına, dostlarına ısmarladığı susamlı simidin gevrek kokusuna, cüzdanındaki Üstadından armağan bozukluk beş kuruşlarına gönül teliyle bağlanacak kadar safiyane, haksızlığa ve zulme meydan okuyacak kadar hiddetkârane bir adamdır.

– Hımm, sanırım hatırladım. Bir ara gazetelerde gözüme çarpmıştı. Şu yasaklı kitapları savunan avukat...

– O yasaklı kitap dediklerin; Batı'nın ürettiği ruhsuzluk projelerine bugün ve bundan sonra da meydan okuyacak, karanlıkları

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

aydınlığa davet eden meşale hükmündeki Risale-i Nur'dur işte. Onların ışığını söndürmek için hep bir ağızdan kirli nefesleriyle üfören dünyaperestleri, açılan davalarda müdafaalarıyla bertaraf ederek, bize ve bizden sonra geleceklere armağan eden de işte burada namaza duracak kadar yürekli bu mümtaz insandır!

– Doğrusu, buradaki hal ne kadar enteresan, farklı ve güçlü biri olduğunu haykırıyor. Hayli ilgimi çekti, onun hakkında ne biliyorsanız anlatır mısınız?

– Ah be evlat, ne şu birkaç dakikalık bekleyişe, ne yolculuk sürümze ve ne de daha uzun zamanlara sığdırmak zordur onu... Onu anlatmak değil, izlemek gerek aslında. Dilimin döndüğünce, zamanımızın yettiğince ondan bir şeyler anlatırım elbette.

– Lütfen anlatın. Çünkü onu şu uçağın kanatları altında namaza durmuş görünce, mutlaka büyük sorumlulukları olduğu kadar büyük bir cesaret ve büyük bir yürek taşıdığını da hissettim. Bu yüzden lütfen anlatın. İnanın şu anda kendimi masal kahramanına öykünen bir çocuk gibi hissediyorum. Sonra?

– Hımm, sonra o, Üstad Said Nursî Hazretlerinin huzuruna sürünerek gitmeye amade bir Nur talebesi, Risale-i Nur'un şimşek çakışlı avukatı. İsmiyle müsemma, gökteki şimşegin yeryüzündeki tezahürü gibi muhterem bir zattır! Avukat Bekir Berk, Nur davasının, mazlumların davası için ömrünü adayan, savcılarının, hâkimlerin akıllarını dumura uğratan, çantasındaki kefeni bir dolmakalem, bir dava dosyası gibi taşımayı başaran nadir bir zat-ı muhteremdir. Bilir misin delikanlı o, çocukken, anacığına: "Üzölme anneciğim! Ayasofya'yı ben ibadete açacağım." diyen, namaz vakitlerini bir sevgiliyi bekler gibi bekleyen, hastalığın pençesindeyken bile buluşma vakitlerini değil birkaç dakika, saniye geçirmeyen bir güzel dava adamıdır.

– Bilmiyordum. Ama şimdi gördüğüm bu manzara sizin anlatıklarınızla çok güzel izah buluyor. İçime tuhaf bir heyecan düşüyor anlattıklarınız. Az önce evet farklı bir manzara görüyordum

KEFEN BEYAZINDA SECDE ŞUURUNDA BİR KAHRAMAN

ama anlamakta zorlanıyordum. “Neden burada, neden hemen” gibi sorular vardı zihnimde. Namaza sevdalı olmak! Bu ancak bu manzara ile izah bulabilirmiş meğer.

– Delikanlı, uzun lâfın kıyası şudur ki, o, Risale-i Nur davasının, Rabbimiz tarafından tayin edilmiş mahir bir avukatıdır. Davadan davaya koşan, binlerce Nur davasının mazlumunu savunan bir avukat... Onun harcadığı mesai ile hatırı sayılır bir zengin olunacakken, o çoğu defa ücret talep etmeyerek Rabbin rızası için mazlumların önünde zulme karşı bir bent olmuştur. Kelimelerin onu tarifte kifayetsiz kaldığı bir güzel kul, bir güzel insan işte...

Salih Bey’in sözünün tam burasında, Bekir Berk, namazını bitirmiş, mutmain bir eda ile uçağa yönelmişti. Yolcuların birçoğu hayret makamına çıkmış bir halde, suskun, itirazsız ve hayranlığın görünmez örtüsüne bürünerek uçağa biniyordu. Murat ve Salih Bey de aralarına karışmış, birbirlerine hayırlı yolculuklar dileyerek farklı sıralardaki koltuklarına yerleşmişlerdi. Salih Bey, Bekir Berk’i bir genç zihne ve yüreğe bir parçacık da olsa anlatmanın, tanıtmanın huzurunda, genç Murat ise yeni çıktığı keşif yolculuğunun heyecanı ile içi içine sığmaz bir haldeydi.

İstanbul Havaalanına indiklerinde Salih Bey, kalabalık içinde delikanlıyı bulmuş, yanındaki “Şualar” risalesini ve kartvizitini vermişti. Ne tanıdık, ne yabancı. Ne yakın, ne uzak. Ne bilindik, ne bilinmedik bir halde ayrı yönlerle akarak İstanbul’un kalabalığına karışmışlardı.

Aynı günün gecesinde, açık penceresinden İstanbul’un laciverte bürünmüş gökyüzündeki yıldızlara kilitlenmişti gözlerini Murat. Önünde, Kırmızı bir kitap (Şualar), bir kartvizit, defterin beyaza kesmiş sayfaları, elinde bir kurşun kalem. Yazsam diyordu, yazsam da unutmamam, kayda düşsem de yenidenlerle okudukça böylesi

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

sevdaların pençesine ben de kendimi düşürebilsem.

Başladığı her cümle; azlığın, kelimesizliğin pençesinde kıvranıyordu. Beyaz sayfanın koynunda, üzeri çizilmiş satırlar arasında tarifte kifayetsiz birkaç satır, mahzunca izah bulmayı bekliyor, ne muhteşem sıfatlar, ne kallavi cümleleri birbirine bağlayacak bağlaçlar ve dahi ne de anlam pekiştirecek edatlar kâfi geliyordu ona. Kaleminin kurşunu, ahşap kılıfının içinde feryat figan eyliyordu.

Sonra gecenin ilerleyen saatlerinde, uyku girmeyen gözlerini kapattı. Bir süre içindeki şehrin sokaklarında dolaştı. Ne anlamlı bir sevda, ne anlamlı bir mücadele, ne cesaret, ne heybet, ne huzur ve ne de hayatını anlamlı kılacak tek bir adım bulamadı. Yirmi dört yaşının içindeydi ve tıp fakültesi kitaplarından başkaca bir kitabın satırına gözleri nicedir değmiyordu. Akşam saatlerinde Malatya Havaalanında kendisine kocaman bir dünyanın kapıları aralanmıştı sanki. Heyecan vericiydi ama bir o kadar hüzne boğmuştu bu durum Murat'ı. Çünkü kendi dünyasının gagesiz, boş ve anlamsızlığı aşikâr olmuştu. Gıyabında tanıdığı avukat bir kahraman olurken zihninde, kendi küçülüyor, hiçleşiyordu. İçinde buruk bir boşluk kol geziyordu. Üşüyordu.

Gözlerini açtı, babasının hep mırıldandığı türkünün sözlerini yazdı önündeki beyaz sayfalara:

"Erzurum dağları kar ile boran

Aldı yüreğimi dert ile verem

* *Sizde bulunmaz mı bir kurşun kalem*

Yazam arzuhalim yâre gönderem."

Yazdığı son sözün yanına Salih Bey'in kartvizitini itina ile yerleştirdi. Yalnız başına kendi ile baş edemeyecekti.

Karşı apartmanların bazı dairelerinde tek tük ışıklar yanmaya başlamıştı. Ve gecenin son deminde tenhaliği, sessizliği bir ses doldu-

KEFEN BEYAZINDA SECDE ŞUURUNDA BİR KAHRAMAN

ruvermişti. Ezan okunuyordu. Tüm bedeni durdurulmaz bir titremeye tutulmuştu. Ne yapacaktı şimdi? Ne yapmalıydı? Bu okunan ezanın tastamam anlamı neydi? Bilmiyordu.

Henüz bozulmamış yatağının üzerine boş bir çuval gibi bırakıverdi kendini. Uykunun kolları onu saklardı hep. Ama bu defa açmıyordu işte kollarını, almıyordu onu, saklamıyordu bilinmezliklerinden, boşluklarından, korkularından...

Salih Bey'e gidecekti ya. Neden hâlâ dinginleşmiyordu içi? Neden, neden diye elleri arasına aldığı başını var gücüyle sıkıştırıyordu. Yeniden pencerenin önüne gitti. Günün bu saatlerini hiç izlemediğini fark etti. Ezanı da hiç işitmezdi.

Başını pencereden dışarı uzattı. Köşedeki camiden dağılan cemaati izledi bir süre boş gözlerle. Sonra birden içeri çekip başını, "buldum, anladım evet şimdi anladım" diye odanın orta yerinde fır dolanıyordu. O adamı böyle cesur, böyle heybetli, böyle pervasız yapan ne boyu posu, ne mesleği, ne cesaretiydi. O adamı böyle büyük yapan gözümde, orada kıldığı namazdı. Namaz hassasiyetiyle yere rağmen aldığı tavır, gösterdiği titizlik ve ibadet yapmak için sarf ettiği telâştı.

Yüzüne gecenin ilk saatlerinden beri yerleşmemiş bir ümit ve bir huzur gelip yerleşiverdi. Bir çocuk gibi sevinçle, kartviziti bıraktığı yere bir satır ekledi ve artık uyku ona kollarını açabilirdi. Döndü son bir defa daha masanın üzerindeki kitaba, karta ve yazdıklarına baktı, gülümsedi.

"Önce namazı halletmelisin!"

– Evet, önce namazı halletmeliyim. Akşam şahidi olduğum manzaranın anahtarı namazdı, dedi.

13. HİKÂYE

ÇATIDA NAMAZ
SECDEDE ŞEFKAT BUSESİ!

Hakan, “Anne, amca düşecek. Amca düşecek” diye çığlık atıyordu. Pencereden bakan Hakan’ın yanına vardığımızda, karşı binanın çatısında bir adamı görmüş, bir süre dikkatle bakınca namaz kıldığını anlamıştık. Küçük Hakan, çatıdaki adamın her hareketinde aynı telâşla bağıırıyordu.

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

*“Beni kimsecikler okşamaz madem
Öp beni alnımdan, sen öp seccadem.”*

Necip Fazıl Kısakürek

– Meğer çok zormuş... Hiç bu kadarını kestirememiştim. Her şey yolundayken herkes dost, düzenin bozulduğu anda ise yakınların uzak, uzakların yakın oluyormuş.

– Üzülme, Allah en büyük!

– Hazmedemiyorum bir türlü. Görüyorsun evin hâlini. Bütün çatı akıyor, her yerde bir kova, olacak iş mi? Babam: *“Bakarız, bu yıl da sık dişini, çok masraf gerektirir.”* diyor. Ablam: *“Eniştenin işleri de iyi gitmiyor. Olsa...”* diyor. Annemin üzüntüden tansiyonu çıkınca ağabeyim arayıp: *“Bizi böyle üzmeye hakkın yok!”* diye uyarıyor. Hâlleri vakitleri yerinde olmasa gam yemeyeceğim. Ben yaşıyorum, onlar duymaya bile tahammül edemiyor! Bu da beni perişan ediyor işte...

– Tamam, üzülme artık. El birliğiyle buluruz bir çaresini. Allah en büyük!

– Ha, bitmedi. Gençsen ve eşinden de ayrılmışsan, konu komşu ne der diye hesap yapmalısın, aklında bulunsun! Tamirci, genç olmayacak. Çok para istemeyecek. İşini iyi yapıp bu kapiya ikinci kere gel-

SECDEDE ŞEFKAT BUSESİ!

meyecek. El âlem ne der sonra? Demesinler bir şey diye, yakınlarım da gamlanmasın diye sihirli bir değneğe ihtiyacımız var, bilesin!

– Bütün bunları biliyorum. Şimdi sakinleş artık. Göreceksin, bir hâl çaresi bulduracak, bir kapı açacak Rabbim!

– Ah, umarım! Göreceğiz...

Yeliz 28 yaşında, yedi yıllık evliliğini bir değil, iki değil, üç-dört aldatma vakasına, alkol ve dayığa tahammül edemeyip boşanarak bitirince, hayatın acımasız yüzüyle burun buruna gelmenin sancılılarıyla kıvranıyordu. Eski eşinin maddî imkânlarının zenginliğinden istifade eden herkes Yeliz'in ayrılma kararına karşı çıktığı gibi, “*Ne hâlin varsa gör!*” demeseler de davranış ve tutumlarıyla bunu neredeyse haykırıyorlardı.

Yeliz, lâdinî bir hayatın “özgür birey”iydi! Herhangi bir dinin emir ve yasaklarına gelemeyeceğini belirtmekte sakınca bulmuyordu. Evlenmeden önce her fırsatta “Ooo, bu ne bolluk? İkişer, üçer, dörder eş alınıyor; erkeklere bayram, kadınlara eziyet! Ben gelemem böyle şeylere!” diye ahkâm keserken, yaşadıklarından sonra “Hiç olmazsa İslâm dini adını sanını koymuş. Âdabını, tek eşlilikte yetinmeyi önermiş. Bunlar aldattıklarını da aldatıyor ya, midem asıl bunu kaldırmıyor!” der olmuştu.

İsteddiği gibi bir iş buluncaya kadar, elden çıkarılabilecek takı, eşya, mülk gibi şeylerini satarak, hayatı, beş yaşındaki oğlu için bir başına sırtlanmıştı.

Eski eşi boşanırken beş katlı apartmanın çatı katında bir daire almıştı. Arada bir aklına eserse oğlu için bankaya bir miktar para yatırmaktan başkaca bir yardımda bulunmuyordu.

Yeliz'in evi yeni bir daireydi. Ve o ilk kışını geçirmişti bu çatı

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

katında. Şirin, güzel ve estetik dekordan mahrum olmayan bu evin lâmbri olan tavanından her yağmurda olur olmaz su damlıyor, her tarafa kova, leğen, tas, tabak yerleştirmek zorunda kalıyordu.

Kışın uğradığımız birkaç çatı onarıcısı, baharı beklememizi, bu mevsimde çalışma yapmanın hem kendileri hem de ev sahibi için zor olacağını söylemişlerdi.

Ne vakit hâlini hatırını sormak için uğrasam, onu daha da daralan bir çember içinde buluyordum. Ailesi onu, boşanma kararı aldıktan sonra yalnız bırakmış, sosyal baskılardan bunalmış, bir de evin çatı sorunuyla birlikte düzensizlik sinirlerini harap etmişti. Ben biliyordum ki her kışın bir baharı, her gecenin bir neharı vardı. Ah, ama bunu Yeliz'e anlatmak zordu! O elle tutulur, gözle görülür çözümlerle tatmin olur, hızlı, düzenli yaşar, "İlâhî ikramlar"ın satın alınabileceğine inanır, bir lütuf, bir inayet olarak görmez, maneviyattan uzak, maddeye aşına yaşardı.

Yaşadığı bu badire ve iç hezeyanlarla bir parça acz ve fakr hâlini kabullenmiş, satın alınamayacak şeylerin olduğunu, maddenin insana yetmeyeceğini, bir yanının hep aç olduğunu anlamış olsa da, sağlam bir idrak ve maneviyat temeline bu anlayışı oturtamıyordu.

Ben ona, bunca yaşadıklarının hayra gebe olduğunu bir tesbih gibi söyledikçe ve her tesellimin sonuna "Allah en büyüktür!" ifadesini ekledikçe, o, "Eee, senin Allah ile iletişimin epey eskilere dayanıyor. Bir mucize olacak da sana haber mi verildi?" der, acı acı gülümserdi.

Onun bu çıkışlarını bile hayra yorar, hayatta büyük kırgınlıkların ve kızgınlıkların insana ezber bozduduğuna inanır, duaya dururken, onun gülümsemesinden daha acı bir tebessümü yüzümde yük gibi taşıdım.

Aylardan nisandı. Bütün gece uyuyamamış, sabaha kadar yağın yağmurun sesine dualarımı katıp, inen her bir rahmet tanesinin hür-

SECDEDE ŞEFKAT BUSESİ!

metine, Rabbimden Yeliz için maddî manevî şifa dileyerek geçirmiştim geceyi. Sabah birkaç işimi halledip öğlen mutlaka uğramalı, onu teskin etmeli, deyip evine vardığımda Yeliz kaygılandığımdan öte bir hâlde, burnundan soluyordu. *“Sabaha kadar tas, tabak, kova, ne varsa, evin dört köşesini gezdirmekten bitap düştüm! Satsam satılmıyor, yaptırmaya takatim yok. Sabah, kışın seninle uğradığımız yere uğradım, on bin lira istiyor. Adam aklını kaçırmış olmalı, deli para!”* diye söylenirken bir yandan da kahve yapıyordu. Birden, içeriden küçük oğlu Hakan’ın telâşlı sesi ikimizi de can havliyle salona yöneltmişti:

– Anne, amca düşecek. Amca düşecek!

Pencereden bakan Hakan’ın yanına vardığımızda, karşı binanın çatısında bir adamı görmüş, bir süre dikkatle bakınca namaz kıldığını anlamıştık. Küçük Hakan, çatıdaki adamın her hareketinde aynı telâşla bağırıyordu. Saçlarını okşayıp:

– Hakan’cığım, düşmez. Bak, düşmemek için bir tahta koymuş, onun üzerinde namaz kılıyor.

– Neden?

– Allah’a teşekkür etmek için kılıyordur bence.

– Neden teşekkür ediyor?

– Ona bir iş verdiği ve para kazandığı için olabilir; ellerini, ayak-

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

larını, gözlerini verdiği için olabilir. Belki senin gibi güzel çocuklar vermiştir Allah ona, o da teşekkür ediyordur.

– Benim de ellerim var. Benim de gözlerim var. Ayaklarım da var. Param da var!...

– Sen de teşekkür edebilirsin Allah'a. Bu O'nun çok hoşuna gider ve belki sana daha çok para verebilir; ellerini, gözlerini, ayaklarını korur.

– İstedğim her şeyi verir mi?

– Eğer istediklerin senin için yararlıysa verir. Bazen istediğimiz şeylerin bize zarar vereceğini biz düşünemeyiz, o zaman Allah zarar görmeyelim diye vermez. Biz de vermediği için de teşekkür ederiz. Çünkü bizi zarardan korumuştur.

* – Anne, ben de namaz kılacağım, ben de, ben de...

Yeliz başını pencerenin camına dayamış, kıpırtısız, öylece duruyordu. Usulca Hakan'ı elinden tutup çekildiğimin farkına varmış mıydı hiç bilmiyorum. Biz banyoda Hakan'la önce abdest almış, temiz bir örtü bulup yere serdikten sonra yan yana ona tarif ettiğim gibi birlikte öğle namazına durmuştuk. İlk sünnette selâm verdiğimde Hakan'ın sıkılıp vazgececeğini sanmakta yanılmışım! Hakan son sünnette hâlâ yanımda, dudaklarını kıpırdatıyor, yan gözle

SECDEDE ŞEFKAT BUSEİ!

beni süzüp pek mahir biçimde beni taklit ediyordu.

Yeliz koltuğa oturmuş bizi izliyorken, Hakan'a:

– Şimdi dua etmemiz gerekiyor. O minicik ellerini böyle açmalısın ve ne istiyorsan, Allah'tan dilemelisin. Anlaştık mı? Ne isteyeceksin, bana da söyler misin?

– Allah'ım, annem evimizin çatısı aktığı için çok üzülüyor. Bana çok para ver, çatımızı yaptıralım, bütün kovaları atalım. Bir de Eren'in bisikletinden, bir de dondurma, immm, bir de, akülü araba, bir de...

Hakan isteklerini sıralarken birden susmuş, gözlerimin içine sınıksı bakarak:

– Bissürü, bissürü şey istesem olur mu?

– Olur tabî. Her istediğini Allah'a söyle. O, ya annene ya bana ya da dedene yaptırtır. O'nun gücü herkese ve her şeye yeter! Çünkü...

– Biliyorum ne diyeceğini. Hep öyle söylüyorsun; çünkü Allah en büyüktür! Bir de çok arkadaş, bir de annem korkmadan uyusun diye evimizin kapısına polis...

– Tamam, şimdi dualarımızı edelim, sonra "âmin" diyerek elimizi yüzümüze süreceğiz ki dualarımız kabul olsun. Anlaştık mı?

– O amca da ellerini yüzüne sürüyor mu?

– Tabî sürmüştür. Ama istersen hemen duamızı yapalım, gidip bir de ona soralım, bakalım ellerini yüzüne sürmüş mü?

Yeliz'in, oğlunun duasına şahit oluşuyla gözlerinden yaşlar sessiz bir ırmak gibi akıyor. Onu o hâlde görmeme rağmen, kendi iç hesaplaşmasıyla baş başa bırakmak, sakinleşen evinde, kendi iç sesini dinleyebilmesini sağlamak için Hakan'la evden çıkıyorum.

Karşı apartmanın kapıcısından yöneticiye, yönetici aracılığıyla da çatıda çalışan adama ulaşıyorum. 60-65 yaşlarında bir yaşlı ol-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

duğunu görünce yaptığı işin zorluğunu anlıyor ve her şeye rağmen namazını eda edişine hayran kalıyorum! Yeliz'in evinin durumunu izah ettiğimde, görmesi gerektiğini, işinin akşam altıda biteceğini ve çatıyı görmeye geleceğini söylüyor. Ayrılırken merakımı yene-meyip:

– Zor bir işiniz var. Sizi karşı binadan, namaz kılarken gördük. Keşke daha kolay bir iş imkânınız olsaydı... Allah kabul etsin, di-yorum.

Başını sallayarak gülümsüyor ve:

– Amin! Bu zamanda hakkıyla, helâlinden para kazanmak istiyor-san hiçbir iş kolay değildir hanım kızım. Yaşlı olduğuma bakma, 45 yıldır yapıyorum bu işi. Rızk kapımdır. Hamd ederim her daim. Oğ-lumu okuttum, mühendis oldu. Şimdi evlendireceğim, para lâzım. Kızımı okutuyorum, ona da para lâzım. Bir emekli maaşıyla müm-kün değil yapamazdım bunları. Bahardan bahara iş olur bizim gi-bilere. Elhamdülillâh bak, az önce duamı yaptım. Rabbim sizi gön-derdi, diyor.

Sözleşip ayrılıyoruz. Hakan:

– Benim ettiğim dualarıma bakalım Allah kimi gönderecek, diyor.

Şaşkınlıkla, büyümüş de küçülmüş gibi söz eden ufaklığın başını okşuyorum.

Yaşlı adam, Yeliz'in evinin çatısını gördükten sonra bir hesap çıkarıyor. Çıkardığı hesabın pazarlığını da utana sıkıla kendisi ya-pıyor.

– Oğlum evlenecek, demiştim ya hanım kızım. Ben malzemeleri temin eder, işi bir haftada bitiririm. Allah'ın izniyle memnun kalır-sınız. Sonra, diyorum ki, bizim oğlanın beyaz eşyasını alsak, ocak, dolap, çamaşır makinesi taksitlerini siz ödeseniz olur mu acaba? Kı-

SECEDEDE ŞEFKAT BUSESİ!

şın iş olmadığından, taksitten korkuyorum! Size de ödeme kolaylığı olur. Ne dersiniz?

Yeliz'le bakışıyoruz. Her ikimiz de duyduğumuz şeyden emin olmak için bir süre öylece gülümseyerek kalıyoruz. İkimiz aynı anda sevinçle:

– Olur tabii, diyoruz.

Yaşlı adam memnun, biz memnun kapıyı kapattığımızda Yeliz, eliyle oğlunu dizlerine bastırıp bana sarılarak sevinç, pişmanlık, umut dolu gözyaşlarına yol veriyor:

– Hep söylendim, hiç dua etmedim. Şu minnacık yavrum kadar olamadım. Alnımı bir gün secdeye sunmadım ki şefkat busesi alabileyim. Dua edip yalvarsaydım belki bu kadar bunalmazdım. Oğlumun dualarını kabul eden Allah'ım, sana teşekkür ediyorum! Beni bağışla! Beni, ah n'olur Allah'ım, beni bağışla!

– Ağlama anneciğim, ağlama! Ben Allah'ıma, seni bağışlasın diye de dua ederim!

Sözün hükümsüz kaldığı o anda, benim de aylarca canımı acıtan, içimi kavuran ateşi; hamd ile yağın gözyaşlarım söndürüyor.

14. HİKÂYE

URVE BİN ZÜBEYR'İN NAMAZI
SEYAHAT VİZESİ: TEKBİR!

*“Bedeni neredeyse bir eşya gibi masivanın
hikmetlerinden bîhaber olanların gözleri
önünde eğilip kalkıyorken, o, Rabbiyle buluşup
hasbihâlinden mest oluyordu. Ha evin duvarına bir
kazma vurulacakmış, ha onun ayağı
kesilecekmiş, ne gam?”*

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

18 yaşlarında bir delikanlı, evinden elinde kılıçla fırlamıştı sokağa. Kalbinde tarifsiz bir sevdâ, gözlerinde cesaret, sokağı kola-
çan ediyordu. Kim nasıl, ne hakla, Resûl'üne kıyabilirdi? O, buna kalbindeki iman ateşiyle nasıl izin verebilirdi? Düşmüştü yola. Tâ ki Allah Resûlü'nün oturduğu sokağa gelinceye dek, geç kalmak-
tan hayâ ederek koşmuştu. Kılıcıyla, büyük kalbini saklayan küçük bedeniyle, yani ki o genç hâliyle Sevgili Peygamber'inin öldürüle-
ceği evhamı onu yerinde duramaz kılmıştı. Evde iken bir fısıltı ya-
hut bir evham ile duymuştu ki, Resûlullah öldürülecek!

Bağlasan durabilir miydi acaba? Hâşâ!

– Ya Zübeyr bin Avvam! Bu kılıçla ne diye koşarsın?

– Seni, ya Resûlallah, seni öldüreceklerini işittim! Kılıcımla on-
*ları kesmek için koşarım!

Allah Resûlü bu cümleleri duyunca mübarek dudaklarından dua-
lar dökülmüştü. Çünkü onun kılıcı, Allah yolunda çekilmiş ilk kılıçtı. İşte Peygamber duasına böyle mazhar olmuş bir babanın oğluydu Urve bin Zübeyr. Öylesi kayırılmaya, duayla ağırlanmaya lâayık, ço-
cuk yaşında muhabbetullah ile hemhâl olmuş, Rabbinin “sevgilim” dediği Resûl'üne böyle kalkan olmaya gönüllü kesilmiş bir sahabe-
nin oğlu idi o.

SEYAHAT VİZESİ: TEKBİRİ

“Bir adam taş yemeye niyetlense, o taş ağzında yumuşamadıkça ben haksızlığa karşı yumuşayıp adaletten vazgeçmem!” diyen, Cennet muştusu almış on sahabeden birinin oğluydu Urve bin Zübeyr.

Hız. Aışe'nin şefkatli ellerinden ve ilminden istifade etmiş, yakinen hadis tahsil eyleyip rivayette bulunmuş, Rabbine dost, Resûlullah'a dost, bir güzel insan.

Hastaydı Urve bin Zübeyr. Ayağının birinde amansız bir yara, iman dolu bedenini acıya gark ediyordu. (Bir rivayete göre kangren olmuştu.) Öyle bir acı ki katlanması ölmekten daha fazla cesaret istiyordu.

Zamanın tabipleri:

– Şarap içip kendinden geçmeli, ayağını kesip yarasına şarabın hasını basıp acısını azaltmalı, diyorlardı.

“Haramdan medet umulmaz, şifa onulmaz! Hem ki çoğu haram olanın azı da haramdır!” hükmüne itaatte zerre kadar tereddüt etmiyordu Urve bin Zübeyr.

Ne vakit namaz için huzura dursa, bütün acılardan azade olurdu o. Bedeni dünyada asil bir kılıf, ruhu ötelerde seyrederdi de aşkla vardığı secdelerde zaman mekân sükût ederdi. O masivadan arınır, maveraya hicret eylerdi adeta.

Yaradılış hakikatini idrak eyleyen, dünyada onu var kılan, görünür eyleyen bedeninin acıyan yanlarından nasıl haberdar olsundu ki?

Tekbir eyleyip namaza durduğunda, dururdu akan zaman. Susardı dışında ne varsa.

O, kendisinden asırlar sonra aşka dair kelâm eyleyip mim koyan şairin dizelerindeki hakikatin idrakiyle Rabbine pervane olmuştu.

“Aşk imiş dünyada her ne var

İlm bir kıl u kâl imiş ancak.”

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

dercesine halk edilişin sırrına mazhar olduğu hâlde, itminanıyla, huşuyla aklının değil, gönlünün merkezinden tekbir alır dururdu namaza.

Hem ki ilim zaten Yüce Yaradan'ın fiillerinin izahı değil miydi? Ve dahi aşk, aklın değil, kalbin maharetine bir ikram kılınmamış mıydı?

Bu yüzdendir ki çarçabuk sıyrılıverirdi masivadan. Ve kanatlanıp uçuverirdi maveraya.

Onu bilenler: *“Sizin şarabınızdan daha tesirli bir şey vardır ki o da Urve bin Zübeyr'in namazıdır. Kendinden geçer de acısının derdine düşmez. Onun ayağını namazda kesebilirsiniz.”* demişlerdi.

Tabipler şaşkın, o vaktin dezenfektanı hükmündeki ateşi yakmışlar, neşteri, bıçağı ateşe koymuşlardı.

Urve bin Zübeyr acılı ayağıyla huzura durmuş, kendisini dünyadan anlık bir seyahate çıkaracak yolculuğun bileti hükmündeki *“Ya Rab, niyet ettim senin rızan için!...”* diyerek ilk işlemi yapmış, aldığı vizayla kırmızı çizginin ötesine geçirecek tekbiri getirmişti:

“Allahu ekber!”

Bedeni neredeyse bir eşya gibi masivanın hikmetlerinden bîhaber olanların gözleri önünde eğilip kalkıyorken, o, Rabbiyle buluşup hasbihâlinden mest oluyordu. Ha evin duvarına bir kazma vurulacakmış, ha onun ayağı kesilecekmiş, ne gam?

* Kızgın bıçaklar, ibadetle Rabbinin huzurunda hiçleşen bedenine değmiş, arazlı ayağı kesilmişti. Tabiplerin havsalasını zorlayansa, ne bir ah ne bir feryat işitmemiş olmalarıydı. Akılları dumura uğramış, olağanüstü bir varlığa bakar gibi büyülenmişlerdi.

Urve bin Zübeyr namazında, ruhunu kuşatmış ilâhî vuslatla hemhâl iken sarılmıştı kesik bacağı sargı bezleriyle. Ne duymuş, ne acıdan bir dirhem sızlanmıştı. Rükûsunda “Azim” olan, secdesinde “Âlâ” olan Rabbin tesbih ederek hakikatin mest edici ahvalini teneffüs

SEYAHAT VİZESİ: TEKBİR!

ediyorken, bedenine dokunandan, ateşe kesmiş, kor olmuş bıçaklardan ona neydi ki?...

Gülümseyerek vermişti selâmını sağ ve sol omzunda her daim ikamet eden meleklerle. Sonra sakin bir sesle sormuştu:

– Kestiniz mi?

Tabipler ve olup biten bu zorlu hâli izleyenler, *“Bu kadarı da fazla!”* diye düşünüyorlardı.

Verecek cevaplarının hükümsüzlüğünden suskunca başlarını salımlamışlardı da:

– Hiç haberim olmadığındandır sorum, demişti Urve bin Zübeyr.

Önüdedir artık kesilen ayağı. Bir parça mahzunluk çökmüştür yüzüne. Bütün bedeninin zaten emanet olduğunu bildiğinden, ayağının eksikliğine sitem değildir bu mahzunluk. O: *“Ya Rabbi! Ben bana ikram eylediğin azalarım ile ki bu ayağımla dahi hiç harama yürümedim. Kalan ayağımı ve diğer azalarımı haramdan muhafaza buyur!”* diye duaya durmuştu. Taşıdığı mahzunluk, muhtemel haram korkusundan başkaca da bir şey değildi.

15. HİKÂYE

KARDA-TRAFİKTE NAMAZ

MAHSUR KALINCA...

Yer beyaz, gök beyaz... Bu beyazlık içinde Hamdi, uysal bir rüzgârla eğilip bükülen bir karanfil gibi görünüyordu. Rükûa eğildiğinde onunla birlikte eğiliyordu kar taneleri ve onunla birlikte varıyorlardı secdeye.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

- Ne sırtıp duruyorsun Hamdi?
- Estağfirullah abi, ne sırtması! Buna "tebessüm" diyorlar.
- Hı? Sen kâğıt üzerinde edebiyat yaparsın, ben salonda nezaket yaparım. Öğretme bana tebessüm mebessüm!
- Tamam abi, kızma sen! Seyret bak uçuşan kar tanelerini, rahatla. Çok hoş, vallahi çok hoş!
- Ya, nereden uydum aklına da bindim arabana! Çok hoşmuş! Mahsus mu yapıyorsun Hamdi, dellendirme beni!...
- Abi, baksana bembeyaz oldu her taraf. Çocukken, üstte yok başta yok, bir naylon torba altımızda, yokuş aşağı kayardık kar böyle yağdığı zaman, hatırlasana. Şimdi konforlu arabamızın içinden kar yağışını seyrediyoruz, nasıl hoşuma gitmez?
- Oğlum mahsur kaldık, iki saattir yoldayız!
- Olsun abi, açılır birazdan. Hem şehrin ortasındayız, dağ başı mı burası?
- Fesubhanallah! Ne demeye iktisat olur, lâflarız falan diye beni kandırırsın ki? Alsaydım arabamı, senin şu pişmiş kelle gibi sırtan suratına, acayip hoşlanmalarına katlanmazdım.
- Neyse, kızgınlıkla da olsa bir vesileyle Allah'ı andın ya, gam yemem gayri.
- Hamdiii!

– Abi, neden keyfini çıkarmıyorsun?

– Neyin keyfini çıkarayım? Trafikte mahsur kalmanın mı?

– Olayın orasından bakarsan haklısın tabii. Amaa, sıcacık arabamızda kar yağışını izlediğimizi, üstelik onca yoksulluktan sonra bunu yaşadığımızı düşünürsen, şikâyet etmek yerine şükredersin. *“Hem şükür nimetleri artırır, şikâyet nimetleri azaltır.”* Hatırlasana, soframızda bir ekmeği beş kardeş bölüştüğümüzde annem böyle söylemez miydi? Sırtımıza geçirecek kazağımız yoktu. Ayaklarımız yırtık ayakkabıların içinde donardı kışın. Şimdi elhamdülillâh her şeyimiz var, sağlıklıyız... Daha ne lâzım?

– Anneme çektin sen zaten. Allah’lık! Her şeyimiz var, tamam da, gökten şu kar gibi yağmadı onlar. Köpek gibi çalışıp yaptım ben her şeyi. Direksiyon başındasın diye vaaz verme bana. İn, ben kullanacağım!

– Trafik duruyor abi, gitmiyoruz ki, nereye kullanacaksın?

– İn dedim!

Hamdi, arabadan *“Biraz yürüyeceğim.”* diyerek inmişti. Saat 14:55’i gösteriyordu. İçinden geçtikleri semtin camiinden ikindi ezanı okunmuştu az önce. Nasılsa akmayan bir trafik vardı ve o yol üstündeki camide namazını eda edebilirdi. Aksa da yürüyerek arabaya ulaşmayı dener, olmazsa bir taksi tutarak ya da otostop ya-

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

parak abisine ulaşabilirdi.

Nitekim Hamdi döndüğünde 50 metreden fazla ilerlememişti trafik.

– Neredesin oğlum? Ya yol açılsaydı seni mi bekleyecektim? Basar giderdim valla, diyerek fırça atmıştı Ahmet.

– E, açılmamış abi. Hem bana malûm oluyor, senin haberin yok! Biliyordum açılmayacağını.

Lâtifeyle, gülümseyerek böyle cevap vermişti Hamdi.

Ahmet ve Hamdi, birbirinden farklı iki erkek kardeşti. Biri yazı, diğeri tura; biri beyaz, diğeri kara...

Ahmet doğru söylüyor; Hamdi daima şükreden annesine, Ahmet çocuklarının rızkını rakı parası yapıp en nihayet alkol komasından bir meyhanede ölen babasına çekmiş. Gencecik yaşta dul kalan anneleri üçü kız ikisi erkek beş çocuğunu iğneyle kuyu kazarak okutup büyüttmüş.

Anneleri yıllarca dikiş dikmekten gözleri görmez olunca, Ahmet ve Hamdi iş hayatına işportacılık yaparak başlamışlar. Tahtakale’de, bir aile dostlarının dükkânı önünde küçücük bir tezgâhta fener, pil, elektronik yedek parçalar vs. satarak eve ekmek götürmeye başla-

miş iki kardeş. Sözde iki kardeş! Hamdi iki yaş küçük olmasına rağmen, eliyle, diliyle, tavrıyla, ahlakıyla Ahmet'i hep idare eden olmuş. Ama kayıtlarda büyük görüldüğünden, ağabeylik unvanı hep Ahmet'te kalmış.

Hamdi, şirketin finans bölümünün başında olmasa, bugün sahip oldukları ne bunca mal, mülk, araba ne de ülkenin elektronik sektöründe marka olmaya aday bir şirketlerinin olması mümkün olabilirdi. Dile kolay, hem okuyup hem aileyi bir arada tutmayı başarmış, hem de öyle ya da böyle zengin olmuşlardı. Ahmet: *"Ne çocukluğumu bildim, ne gençliğimi; ben yaptım!"* diyerek dolaşırken, Hamdi: *"Allah dilemeseydi, şu sahip olduklarımıza erişemezdik."* der, her fırsatta, hattâ attığı her adımda şükürünü eda ederdi. Bu yüzden yüzleşmezdi abisiyle; yapanı bilir, *"Sen yapmadın, ben yaptım."* demezdi hiç.

İstanbul beyaza boyanmıştı. Trafik, kar yağışı nedeniyle felç olmuş, araçlar neredeyse santim santim ilerler hâldeydi. Hattâ çoğu zaman durma noktasında. Öğle yemeğinden sonra, saat 13 gibi, şirketten bir toplantıya katılmak için çıkmışlar, arabanın radyosundan aldıkları haberle istikametlerini eve çevirmişlerdi. Okullar ve resmî daireler tatil edilmişti. Ana arterler haricinde birçok ara yolda buzlanma nedeniyle aşırı trafik olduğu haberleri veriliyordu. E-5'e girip eve yöneldiklerinden bu yana neredeyse dört saat geçmesine rağmen, henüz yolu yarılamış bile değillerdi. Kar bu, ne ana yol ne ara yol tanıyordu. Allah'tan çift araçla çıkmamışlardı yola.

Saatler 17:05'i gösteriyordu. Trafikte bunca saat kalınca, Hamdi tevekkül içinde etrafını izlerken, Ahmet artık saklamaya takati kalmadığı için korkusunu, telâşını, sabırsızlığını huysuz bir çocuk gibi ortaya koyuyordu. Cep telefonu ile orayı burayı arayıp beyhude çırpınıp duruyordu. Son görüşmesinde telefonu kapanınca, bir hı-

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

şımla arka koltuğa fırlatmıştı şarjı biten telefonunu. Sürekli şikâyet hâlinde kıvranıyor, iyiden iyiye kontrolünü yitirmiş, endişesi sızlanmaya dönüşüyordu.

– Acıktım Hamdi. N’olacak hâlimiz böyle?

– Abi, âlemsin vallahi! Ne var hâlimizde? Radyoyu duydun işte. Belediye gerekli çalışmaları yapıyormuş. Açarlar yolu birazdan, varırız evimize. Hem bu kadarcık açlıkla ölmezsin, merak etme! Öğlen iyi yedin maşallah. Oruç tutuyor olsaydın, bu açlığın sana bir şey yapmayacağını bilirdin.

– Oğlum, kargaşa olmasın diye uyutuyor olmasınlar bizi! Bunlar çete gibi ne denilirse onu yaparlar. Radyo demişmiş, derken, iyiden iyiye hissedilir evham çöreklenmişti Ahmet’in sesine.

Hamdi, Ahmet’in yüzüne dikkatle baktı. Abisinin yüzünde gör­düğü paniği algılamaya çalıştı. Koca adam, kalabalıklar içinde an­nesini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi güvensiz, korkulu ve panik hâldeydi. O, “ben yaptım, ben ettim” deyip eserek yürüyen, gürle­yerek konuşan adam aynı kişi değildi sanki. *“Ah!”* dedi esefle içinden, *“Ah be ağabeycim! Ne yazılmışsa o olacak. Rabbine emanet et kendini, kurtul bu kaygılardan.”* Saatine ilişti gözü, 17:40’tı. Yarım saat olmuştu akşam namazının vakti gireli. Yakınlarda bir cami görünmüyordu. Ezan sesini bile duymamıştı. Eve yetişemeyeceklerdi belli ki... Öğlen saat 13’ten beri yoldaydılar ve saat 18 olmak üzereydi. 18:30’da yatsı ezanı okunacaktı. *“Ha açılır, de açılır de-yip bunca zaman ne diye erteledim ki?”* diye hayıflandı içinden. Geç kalmışlığın tedirgin edici mahcubiyetiyle arabanın kapısına davrandı. Tam kapıyı açmıştı ki, neredeyse küçük bir feryat gibi yük­selen abisinin sesini duydu:

– Nereye?

– Abi, namazım geçiyor.

– Ne namazı? Deli misin sen? Hem beni yalnız bırakma!

– Abi, bıraktığım yok. Duruyoruz zaten, şurada kılacağım. Ab-

destim de var.

O sırada, arabalarının biraz ilerisinde bir kargaşa oluşmaya başlamıştı. Araçlarından inen sürücüler, o tarafa doğru hızlı hızlı ilerliyorlardı. Bu hareketlenmeyi fark eden Ahmet can havliyle:

- Hamdi, neler oluyor orda?
- Bakarım. Önce bir namazımı kılayım.
- Bırak şimdi namazı filan. Bir bak.

Hızlı bir şekilde keşif için yeltendi Hamdi. Seyyar bir satıcı olduğunu gördü. Dönüp arabaya:

- Seyyar bir satıcıymış, dedi ve hızla bagajdan, hep arabasında bulundurduğu seccadesini aldı. Namazını kılmak için otoyol bariyerlerinin arkasındaki boş alana yöneldi. Ahmet arkasından:

- Kalmayacak bize bir şey. Ne satılıyor? Yemeklik bir şeyse, simit falan...

Duymuyordu Hamdi onu artık. Fakat abisinin telâşını yadırgamasına hacet yoktu. Çünkü arabadan inince duyduğu uğultu ve bağırış çığırışlar, lânet okumalar, seyyar satıcıya doğru koşuşturmacalar, abisinin her hâlini bir nebze normalleştirmişti gözünde.

Bariyerden atlayıp cebinden pusulasını çıkardı. Kible tespitini yaptı. Gül kırmızısı seccadesini serdi. İçi kürklü, manda derisinden yapılmış botlarını çıkarırken, çocukluğunda ayaklarının moraracak

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

kadar üşüdüğü zamanları hatırlayıp bir kez daha şükretti. Sonra “Al-lahu ekber!” diyerek durdu namaza.

Hamdi için en muhteşem andı kibleye dönüp huzura vardığı namaz vakitleri. Boyut değiştirir, bir dakika önce ne var ne yoksa zihninden boşaltır, dünyaya dair her şeye arkasını döner, tam bir iz'an, idrak ve itminanla tekbir alırdı.

İşte Hamdi böyle namaza durdu, etraftaki uğultu sustu. Neredeysen, kar tanelerinin yere düşerkenki İlâhî sesi duyulacaktı. Birkaç saniye sürmüştü bu suskunluk. Şaşkın bakışlardan sonra hayret tınlarına bürünmüş küçük cümleler dökülmeye başlamıştı insanlardan.

– Adam ne yapıyor öyle?

– Namaz kılıyor galiba.

– Aaa, ayakkabılarını çıkarmış, donacak ayol, diyordu bir kadın sürücü, kürküne sarılarak.

– Üşütecek. Kazasını yapardı. Ne var şimdi cümle âlemin içinde namaz kılacak?

– Üşütmüş zaten zavallı, akıl kârı mı bu havada böyle namaz kıl mak!

– Hah hah haaa!...

– Gösteriş bu kardeşim, gösteriş. Git evine, kıl namazını.

- Özet çıkar bari arkadaşım. Özet çıkar.
- Sadece farzını kıl, donacak ayakların.
- Seferî sayılır aslında, kaç saattir yoldayız.
- Vakit girdi mi? Akşam mı, yatsı mı kıldığın?

Hamdi ne bu konuşmaları, ne de ileride çalışan iş makinelerinin sesini duyuyordu. O başka bir âleme anlık hicret etmişçesine kılıyordu namazını. E-5 kenarındaki yol ışıkları altında sanki bir anıt gibi duruyordu Allah'ın huzuruna varmış bedeni. Gün batmış olmasına rağmen, Hamdi'nin etrafında, karın beyazlığından oluşan aydınlıktan fazlası vardı sanki. Yer beyaz, gök beyaz... Bu beyazlık içinde Hamdi, uysal bir rüzgârla eğilip bükülen bir karanfil gibi görünüyordu. Rükûa eğildiğinde onunla birlikte eğiliyordu kar taneleri ve onunla birlikte varıyorlardı secdeye.

Hamdi, namazını vaktinde kılamadığı için mahcup ve suçlu hissediyordu kendini. Özür dilercesine, başı sağ omzuna doğru bükülmüş, Rabbinin huzurunda şefkat dileniyor gibiydi.

Kar taneleri başında bir taç oluşturmuş, omuzlarında meleklerle taht olsun diye birikmişti sanki. Akşam namazının üç rekât farzını eda etmiş, uykudan uyanır gibi vermişti önce sağına sonra soluna selâmını. İki rekât sünnet için ayağa kalkmış ve yeniden niyetlenip sünnetini kılmak için durmuştu namazına.

Ahmet, içindeki panikten yorgun düşmüş, annesini gözleyen çocuk gibi yaslanmış, kardeşi Hamdi'yi izliyordu arabanın camından. Hamdi bu kadar uzun boylu muydu? Bu kadar heybetli miydi? Kardeşi kendinden kısaydı hâlbuki. Ama uzakta olmasına rağmen ne de uzun görünmüştü gözüne. Biliyordu kardeşinin namazını titizlikle kıldığını, ama nicedir görmemişti onu namaz kılarken. Görmekten fazlası, böyle izlememişti hiç. Gözleri seccadesinin yanındaki botlarına takıldı. Bir şefkat fırtınasına tutulmuş gibi içi savruluverdi.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Yoksul zamanlarında, o namaz kılariken, kendi yırtık pabuçlarıyla, onun biraz daha sağlam pabuçlarını değiştirip giymişti de Hamdi fark etmemiş gibi davranmıştı. Sonra da onu “Nasıl fark etmezsin?” diyerek aptallıkla suçlamıştı. Çünkü Ahmet hep uyanıktı! Hamdi ise, bilse bildiğini sorulmadıkça söylemez, iyi bir iş yapsa yaptığı-
ğını “yaptım” diye haykırmazdı. Yoktu böyle şeylere ihtiyacı hiç. Onun bu hâinden istifade ettiğini düşündü Ahmet. Bilirdi ki kardeşi onu yalancı da çıkarmaz, susardı. Böylece her güzel iş, her başarı Ahmet’in olurdu. *“Ne büyük kardeşim varmış meğer!”* diye mırıldanıverdi.

Tuhaf bir biçimde azaldığını, küçüldüğünü hissetmişti bir anda. Kardeşi namazı için kaygılanırken, kendisi sızlanıp durmuştu. Üç saat önce “yürüyeceğim” diyerek arabadan indiğinde de, vakti gelmiş bir namazını kılmak için sessiz sedasız çare bulmuştu, kesin. Sessiz bir kahramandı o. Kendisi ise sahte bir kahraman! Son iki saattir, içinde kol gezen korkuyu, paniği itiraf ediyordu şimdi kendine. Benzin biterse mahsur kaldığı trafikte, “Soğukta ne yaparım?” diye telâş yaşamış, “Acıktım!” diye sızlanmıştı. Şarjının bitmesine deli olmuş, lânet okumuştı. Çünkü bu dünyadan ibaret hayat anlayışıyla ölümden ödü kopuyordu. Hamdi hep vakur bir edayla teselliscisi olmuştu onun. *“Yaptıklarım ne ayıp! Hangimiz abiyiz, hangimiz kardeş? Üstelik kırkını geçmiş eşsek kadar bir adamken,”* dedi sesli sesli kendine. Ona hiç adil davranmamıştı. Onun füm başarılarını kendine mâl etmiş, Hamdi’nin hiçbir itirazına şahit olmamıştı. Kardeşinin kendisine saygılı davranışını, kendisinin saygıyı hak ettiğinden sanması ne büyük bir kandırmacaydı! Onun saygılı davranması, şu eğilip bükülen bedeninin içinde sakladığı güzel ruhu ve onu donattığı güzel ahlâkı idi.

“Eğilmeyen, bükülmeyen odun gibi bu bedenden ne beklenir ki?” diye sordu kendi kendine. Beş saatlik korkusunun yerini, içini yakan bir utanç ve kocaman bir boşluk almıştı.

Kardeşi, şimdi omuzları hizasında ellerini kaldırmış, duaya durmuştu. Ahmet arabadan indi. Bariyerden yavaşça atladı. Kardeşinin botlarını usulca kenara çekti ve kar yığılı zeminin üzerine kardeşini taklit eder gibi oturdu. Zor olmuştu böyle diz çöküşü. Hiç alışkın değildi bedeni. Kardeşi gibi açtı ellerini ve kapattı gözlerini.

Hamdi, botlarını giymek için seccadesinde geriye döndüğünde, abisi Ahmet'i bu hâlde buldu. Yüzünde, deli bir rüzgârın önünde savrulmaktan yorgun düşüp kuytu bir köşeye sığınmış, sararmış, kuru ve solgun bir yaprak edası vardı. Ona dönük olduğu yerde yeniden diz çöktü. Yüzündeki gülümseme binlerce şükrün tezahürüydü. Bir süre öylece kaldılar. Sessiz, ama anlaşır hâlde. Suskun, ama heyecanlı. Durgun, ama coşkulu... Bedenlerini görenler, onların o dakikalarda içinde yüzdükleri okyanusu hiç bilmedi.

Korna sesleriyle açtı Ahmet gözlerini.

Soğuğa alışkın olmayan bedeni üşümüş, yine hiç alışkın olmadığı bir hisle içini ateş basmıştı.

Gördüğü her şey başkaydı. Kardeşi başka, bu şehir başka, karın yağışı başka, ağzının tadı başka, kalbinin atışı başka ve hattâ trafik bile başkaydı.

Attığı her adım bundan böyle başka olacaktı. Yere başka, göğe başka, yüzlere başka bakacaktı Ahmet.

16. HİKÂYE

FİLİSTİN'DE NAMAZ

SECDEMDE, "YAZISIZ, PULSUZ DİLEKÇEM"

*Her gece kollarında bir Filistinli çocuk ölüyordu,
sımsıcak. Kefensiz, topraksız, kalbine gömüyordu
buz gibi. Hüseyin o gün bu gündür çok üşüyordu;
secdeleri müstesna...*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– Buralar, basından takip edebildiklerinizden daha feci durumda. Yine de sen bilirsin, diyordu Faris telefonun diğer ucundan ve devam ediyordu:

– Nasıl gelmeyi plânlıyorsun? Refah Sınır Kapısı'nda çok ciddi sıkıntılar yaşıyor da...

– Bir yardım konvoyuyla geleceğim. Olmaz bir sorun herhâlde.

– İnşallah kardeşim, inşallah!

– Bulurum seni gelince.

– Tamam Hüseyin kardeşim, Allah'ın izniyle görüşmek üzere... Yüce Yaradan korusun sizi!

– Âlem adamsın Faris! Sen savaşın göbeğindesin, benim için endişeleniyorsun!

• – Kime ne erişir, bilinmez. Allah hepimizi korusun! Güzel kardeşim, anam, babam, ben, çocuklarım, savaşın içine doğduk. Söylemesi acıdır, ama savaş bizlerin ana dili gibidir. Senin yabancı dilin kadardır sana savaşın dili.

– Bak alınıyorum ama! Vurdumduymaz, umursamazmışım gibi konuşuyorsun!

– Umursarsın, bilirim. Benimle yan yana diz çöküp duaya durduğunu, gözyaşlarına boğulduğunu... Ama umursamak başkadır; ölümün, has-

SECDEMDE, "YAZISIZ, PULSUZ DİLEKÇEM"

talığın, imkânsızlığın, kahpeliğin içinde savaşı solumak başkadır.

- Doğru tabîî. Tamam, sen endişelenme! İnşallah sağ salim geliriz.
- Ve inşallah sağ salim de dönersiniz!

Susa kalmıştı Hüseyin. Boğazında bir şeyler düğümlenmişti sanki. Yutkundu. Tahmin edebiliyordu, ama bu kadar da açık ve net duymak, tüylerini diken diken etmişti. Faris'in bu temennisi, kendisini bir çırpıda savaşın bir parçası hâline getirivermişti sanki. İki güzel yavrusunun, hayat arkadaşının yüzleri anlık belirivermişti gözlerinin önünde. Haklıydı Faris. Filistin, kanayan bir yaraydı bağrında; ama ilk defa, sevdikleriyle birlikteliğinin tehdidi olmuştu. Hem de sadece birkaç cümleyle... Şimşek hızıyla geçen düşüncelerinden, içine düşen evhamdan arınmaya çalışarak:

- İnşallah, dedi.

Faris, Filistinliydi. 16 yıl önce İstanbul'da mühendislik eğitimi alırken tanışmışlardı Hüseyin'le. Yine fakülteden ortak arkadaşları, Hatice'yle öğrenciyken evlenip bir süre İstanbul'da ikamet etmişlerdi ki, Faris mezun olunca iyi bir iş teklifi almasına rağmen Filistin'e dönmeyi kafasına koymuştu.

- "Kaçmışlık" hissi var içimde. Duramıyorum buralarda. İhanet

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

gibi bir tat bırakıyor bende, diyordu. Hatice:

- Dualarımız var, ölümüne gitmek hizmet etmek değildir ki...
- Nedir peki? Anam, babam, ağabeyim, eniştem, arkadaşlarım ve birçok Filistinli neden öldü ve hâlâ neden ölüyorlar sence?

Bu, Hatice için cevap verilesi sorulardan değildi. Susmuş, çok sevdiği hayat arkadaşının yürek yangınına, yitiklerine duyduğu acıyla gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı.

- Sen neredeyse ben orada var olurum. Gidelim, demişti.

11 yıl olmuştu onlarla görüşmeyeli. Bunca zaman Hüseyin, ne Faris ve Hatice'yi ne de diğer Filistinli Müslümanları duasından ayırmamıştı. Hiç görmediği, neredeyse kendi çocuklarıyla yaşıt iki çocukları Hüsna ve Yasin ile birlikte bütün çocukları da katmıştı dualarına.

Yol boyu Faris'in kendisini evhamlandıran sözleri aklına her geldiğinde: "Savaş Faris'i ne kadar gerçekçi yapmış! Hâlbuki hayal kuran, âşık olan, romantik biriydi. Şimdiyse hiç şiir düşer miydi diline, hiç hayal kurar mıydı Faris, eşi ve çocukları?" diye düşünmüştü.

Hüseyin, Türkiye'de, Filistin'e yardım çalışmaları yapan bir kurumun gönüllüsüydü. Her işgal haberini işittiğinde, sabahlara kadar gözünü kırpmadığı çok gecesi olmuştu. Şimdi ekranlardan izlediği vahşetin,

saldırganlığın, kahpeliğin, vicdansızlığın, zulmün tarlası olmuş, kanadıkça Müslümanların da kalbini kanatan yaraya dokunacaktı. 1947'den bu yana, kallesçe, ezerek ilerleyen ve haritalarda bir zamanlar "Filistin" yazan bölgelerde şimdi "İsrail" yazan topraklara ayak basmıştı.

"Dökme Kurşun Operasyonu"nun²⁵ üçüncü haftasıydı. İsrail dümdüz gidiyordu. Yasaklı günleri Şabat'ı seçmiş, tıpkı asırlar önce balık avı yasağına uymadıkları gibi, Gazze'ye ölüm yağdırmışlardı.

– Bunlar, kendi dinlerine kahpelik eden mel'unlar. Balık avı yasağına ihanetlerinden ne farkı var bu gün yaptıklarının? O gün balık, bugün Filistinli. Düğme bile dikmezler hâlbuki! Ama bak,—kurşun döküyorlar—kendi inançlarına kendileri ihanet ederek...

Faris'le buluşuncaya kadar, attığı her adımda gördüğü duyduğu her şey Hüseyin'in bütün bildiklerini yetersiz kılmış, birkaç gün öncesi için Filistinli kardeşleri için döktüğü gözyaşlarını bile anlamsızlaştırarak azaltmıştı.

Neredeyse taş taş üstünde kalmamıştı Gazze'de. Yaralı çocuklar, yaşlı ana babalar, delik deşik binalar arasında Hüseyin savaşın gerçek nefesini soluyordu. Bebekler ölüyordu bu şehirde kahpe bir bombardımanla. Çocuklar annesiz, anneler çocuksuz kalıyordu. Yokluğun, hastalığın kol gezdiği, savaşın olanca şiddetiyle hüküm sürdüğü Gazze sokaklarında taşlar "el-insaf" diye feryat ediyordu. Gazzeli Müslüman kardeşlerini, tankların gölgesinde, silâhların tehdidinde, panzerlerin derin izler bıraktığı, ellerinde kalan son şehrin toprağına secde ederken görüyordu.

Hüseyin'in kelimeleri kalmamıştı. Dehşete kapılmış, anlatmaya, tarife güç yetirmek bir yana, soru soramaz olmuştu. İzliyordu. Gözlerine çöreklenmiş bir akıl almazlık içinde, idrakinin eşiğinde bunca vahşeti kavrayabilmek için sessizce tepiniyordu. Şimdi o bir "Hamiş" idi.

İlk gecesi idi. Gazze'de evler mezarlıktı âdeti. Ocak ayının kavuran soğuşunda, yıkıntılar arasında Faris'in yaktığı ateşle ısınırken bayat bir ekmeği paylaşmışlardı. Hüseyin, Hüsna ile Yasin arasında kendine dü-

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

şen payı bölüştürmüştü. Bir lokma yutacak dermanı kalmamıştı.

Dokuz yaşındaki Hüсна'nın gözleri, az yıldızlı geceler gibiydi.

Hava bombardımanında yıkılan evlerinin artık bir penceresi bile yoktu. Olsaydı da mini mini bir kuş gelip konmazdı. Rengârenk bir uçurtma, savaş bulutlarıyla kaplı bu şehirde uçmazdı. Hüсна uykularında bile pespembe bir düşte kaybolamazdı. Çünkü o, savaşın renkleri yuttuğu, silâhların masum bedenleri kana boyadığı bir ülkenin çocuğuydu.

Yasin henüz yedi yaşında. Bilyelerin içine çarkıfelek olmuş gök kuşağı renklerinden habersizdi, ama F16'ları, Uzi'leri, mermi kovanlarını iyi biliyordu!

Hatice, "Nasılsın?" sorusuna, sıcacık bir gülümsemeyle "Elhamdülillâh!" diyordu.

Bu delik deşik şehir, karanlığın koynunda, görmeden anlaşılmayacak bir kahrın infazında soluk alıyordu, tahminlerden ırak. Hüseyin Gazze'ye vardığının ilk saatlerinde ilk kez tanıdık bir ses işitiyordu: Ezan! O anda ne de lâtif bir ikramdı... Sonra Faris'in ve ailesinin namaz telâşını izledi, hâlâ suskun, hâlâ muhtemel dışı bir varsayım içinde boğuşuyorken.

Faris, hiçbir şeyin normal olmadığı bir manzara içinde, namazıyla tüm olup bitenlere meydan okuyordu sanki. Tıpkı kendisinin *kaloriferli, sıcacık evinde durduğu gibi durmuştu namaza o yıkıntılar arasında. Tıpkı kendisinin karnı tokken oturduğu gibi oturuyordu tahiyatta, oysa aç! Her şey yolundaymış ve normalmiş gibi duruyordu kıyamda. Mahzunca tekbir alıp başladığı namazı, mütebessim bir yüzle selâm vererek bitiriyordu.

Ve Faris, direkt secdeye kapanmıştı. Duası mırıltılar hâlinde erişiyordu Hüseyin'e:

– Ya Rab! Senin rızandan ayırma, huzurundan mahrum eyleme!

SECDEMDE, "YAZISIZ, PULSUZ DİLEKÇEM"

Ailemi ve beni esaretten muhafaza buyur! Bizleri, inayetinden mahrum bırakma! Kusurlarımızı bağışla! Bebeleri, minnacık çocukları katledenleri helâk eyle! Yavrularımı muhafaza buyur!...

Hıçkırık seslerine karışıyordu Faris'in duaları. Belki de bundan sonraki duasını, tercümesi mümkün olmayan bir dille, gözyaşlarıyla ediyordu...

– Seccaden ve secden varsa, her şeyin vardır. Panzer izlerinden gölgeler düşer bizim secdeye varan alınlarımıza da, bizler "Bize Allah yeter!" der O'na sığınırız, diyordu Faris.

Hüseyin başını sallıyordu "evet" anlamında.

– Sığınmak için secdeden emin bir yer, secdeden sıcak bir kucak yok! Elhamdülillâh, namazımızı da eda ettik ya, gelse ölüm ne gam? Tek korkum esaret. Kendim onu da taşıyım, lâkin Hatice'm ve yavrularımı Allah'a havale etmeden içim rahat etmez. O sizin güzel şair, Necip Üstad'ın dediği gibi, secdemde verdim mi "yazısız, pulsuz dilekçe"mi, içim ferahlar!

Hüseyin üşüyordu. Ocak ayının keskin soğuşundan değil, kışın şiddetinden hiç değil. Faris'in secdeye vardığında, hıçkırıklarıyla sarsılan bedeninden utandığı için üşüyordu. Onu anlıyormuş, yaşadıklarını biliyormuş zannıyla, her telefonda sabır, şükür vaazları

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

verdiğini hatırladıkça, utancından üşüyordu. Hüseyin, hangi kelimelerle, nasıl dua edeceğini bilemediği için üşüyordu. Ağlayamadığı için üşüyordu... Hâlbuki bir gün öncesine kadar, bir sürü kelimesi, bir sürü gözyaşı vardı!

Hayret ve ibretin doruğunda secdeye kapandı ve hâl diliyle Allah'a yakardı.

Hüseyin, Gazze'de şahidi olduğu, havsalasını zorlayan trajedinin, vahşetin suskunluğuna hapsolarak üç gün kaldı.

Dönmüştü Hüseyin. Yanında, Hüsna'nın yıldızsız geceler gibi gözlerini, Yasin'in düşmana atmak için uyurken bile elinden bırakmadığı taşı, Faris'in secdesindeki hıçkırıkları, Hatice'nin hamd dolu gülüşünü getirmişti.

Gazze'den çok şey getirmişti, ama tek bir şey bırakmıştı: Gözyaşlarını... Artık ağlayamıyordu.

Olsun, kurusundu! Bildiğini, anladığını sandığı acılara "mış" gibi akmak yerine kurusundu!

Şimdi Faris'in hıçkırıkları ve gözyaşlarıyla yeşeriyordu duaları.

SECDEMDE, "YAZISIZ, PULSUZ DİLEKÇEM"

Secdesinde dilekçeler yazılıyordu. Sahte yaşlarla, mürekkebi akamayacak dilekçeler...

Artık ekranlarda değil, fotoğraf karelerinde değil, kalbinin tam ortasında, sahici bir sancıydı Filistin.

Her gece kollarında bir Filistinli çocuk ölüyordu, sımsıcak. Ke-fensiz, topraksız, kalbine gömüyordu buz gibi.

Hüseyin o gün bu gündür çok üşüyordu; secdeleri müstesna...

17. HİKÂYE

HASTANEDE NAMAZ
HAYDİ, CANI CANANA
TESLİM EDELİM

*Cennet ülkesinde, Kütahya'nın göbeğinde,
musluklardan tazyikle suyun aktığı
tertemiz bu hastanede, bir hastası
teyemmümden söz ediyordu!*

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Doktor hanım, sizden bir ricam olacaktı!
– Buyurun Veli Bey!
– Acaba bana temizce bir tuğla ya da temiz bir taş tedarik edilebilir mi? Kusura bakmayın, gurbette düştük buraya, yakınlarımız uzağımıza düştü, bu yüzden sizden yardım istiyorum.

– Ne için?
– Namazlarımı kılmam gerek.
– Ne namazı Veli Bey? Vücudunuzda kırılmadık yer kalmamış. Hareket ederseniz, yanlış kaynar kemikleriniz. Başınıza iş açarsınız. Bu hâlde, bunca sargı, bunca sancı içinde nasıl abdest alıp namaz kılacaksınız?

– E, işte o yüzden istiyorum ya taş ya da tuğlayı... Dinimin güzel çözümlerinden istifade ederek alacağım abdestimi. Yani teyemmüm yapacağım. Hani bilirsiniz, “iki darp bir niyet” diye öğretmişlerdi. Tekerleme gibi gelirdi de bana, 40 yıl düşünsem 21. yüzyılda bu kuralı nerede ne zaman kullanacağım gelmezdi aklıma! Ne tuhaftır ki modası geçmiş sanırdım. Vah ki vah bana! Meğer geçmemiş modası. Gelirmiş kullanılacak bir zamanı.

Bilirdi Doktor Seval. Örtülü, namazlı abdestliydi kendisi de. Ne gariptir ki, o da teyemmümle ilgili aynı şeyi düşünür, kırsal-susuz bölgeler için geçerli bir çözüm olduğunu sanırdı. Ama şimdi Cennet ülkesinde, Kütahya’nın göbeğinde, musluklardan tazyikle suyun aktığı tertemiz bu hastanede, bir hastası teyemmümden söz ediyordu! Yolda, boncuk bulmuş bir çocuk edasıyla sevinç gelip otursa da gönlüne ve yüzüne, mesleğinin sorumluluğuyla:

– Veli Bey, sıradan bir kaza geçirmediniz. Kalkmak yok! İmayla, mümkün mertebe az hareketle kılmalısınız namazınızı. Ben isteğinizi temin edeceğim.

– Allah razı olsun Doktor Hanım! Yalnız, hemen olabilir mi?

– Hemen? Vakit mi çıkıyor? Yeni okundu öğlen ezanı.

HAYDİ, CANI CANANA TESLİM EDELİM

- Vaktinde varmak dilerim huzura. Size zahmet veriyorum, ama...
- Yo yo, estağfirullah Veli Bey. Peki, hemen getiriyorum.

Böyle deyip koridora çıkmıştı Doktor Seval. Birkaç saniye koridorda kendini toplamaya çalıştı. İçinde iki ayrı duygu iki ayrı istikamete doğru çekiştiriyordu onu. İlki "Ben de namaz kılıyorum, ama neden bu kadar acele etmeyip iki kaşın arasına sıkıştırmaya çalışıyorum"un utancıydı. Bir diğeri ise hastasının yüzündeki çocuksu ifadeyle, onca badire geçirdikten sonra namaz için çırpınması ve Allah'ın huzuruna varmaktaki telâşının ibret verici heyecanına imrenmesiydi.

Kütahya'da ziyaretine gittiğim lise arkadaşım Seval'le düzenli yaptıkları hanımlar gününe katılıyorum. Tanışma faslı, hal hatırdan sonra Doktor Seval, bir hastası ile tecrübe ettiği olayı yüzünde mahzun bir pembelik, gözlerinde gıptayla anlatıyor hastasıyla arasında geçenleri; yani ki Veli Bey'i ve namaza duyduğu hassasiyeti... Hepimiz bir yandan pürdikkat dinlerken, öte yandan kendimizle ve kendi namazlarımızın kıvamıyla hesaplaşıyoruz. Aramızdan biri hem merak hem daha iyi anlama gayreti ile sorular soruyor. Seval, bıkmadan usanmadan anlatıyor:

- İnanılır gibi değildi arkadaşlar! Hasta, ambulansla getirdiklerinde kan revan içinde, baygın bir hâldeydi. 45 yaşında bir erkek, feci bir trafik kazasıyla geldi bize. Sonradan öğrendiğime göre, Kütahya il sınırına yaklaşıncı arabası hatalı sollama yapan bir araçla çarpışmış, üç takla atıp şarampole yuvarlanmış, orada bulunan araç sahiplerince hastanemize getirilmiş. Acilde ilk müdahale yapıp yoğun bakıma aldığımızda başına aldığı darbe nedeniyle beyin kanaması geçiriyordu. Böbreklerinden biri yırtılmış, bacağı kırılmış, daha bedeninin birçok yerinde hasar oluşmuştu. Her tarafı, patlayan araba camından dolayı kesikler içindeydi. Bir hafta yoğun bakımda kaldı. Daha o sabah, saat on gibi odaya sevk edilmişti. Yoğun bakımdan çıkan hastaların bedensel intibaklarında ciddî sorunlar yaşanır. Normal yeme içme sürecine geçmeleri bile zaman alırken, benden işte böyle temiz bir tuğla istedi Veli Bey.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Kimi kimsesi yok muymuş?

– Ah yo, abisi yurt dışındaymış. Evli değilmiş. İstanbul’da bir kitapçı dükkânı varmış. Yoğun bakımdan çıktıktan sonra özel eşyalarını kendisine teslim ettik. Arayacak kimsesi olup olmadığını sorduğumda:

– Kimseyi üzüp meşgul etmeyelim. Nereden baksanız sekiz saatlik yol. Dostlarım işinden gücünden olmasın şimdi, demişti.

– Çok ilginç biriymiş.

– Aslında hiç ilginç biri değildi. Sadece bizim inandıklarımıza daha bir samimî inanıyor, bizim yaptığımız ibadetleri daha bir iştiaqla yapıyordu. Biz dindarmış gibi yaparken o dindarca ibadet ediyordu. Biz bir ödev anlayışıyla namaz kılıyormuş gibi görev yerine yetiriyorken, o kendisini Yaratanın huzuruna her şekilde ve her şartta varmak için can atıyordu.

– Aslında olması gereken de bu değil mi? Ne güzel!

– Evet, olması gereken bu. Biliyoruz, söylüyoruz, anlatıyoruz, ama yaşamak, hayata indirmekte zorlanıyoruz.

– E, ama çoluk çocuk, ev, iş derken nefsimize ağır geliyor. İbadetlerimize kıtı kıtına, hesaplı zaman ayırıyoruz.

– Evet, bu bir hastalık işte! Dünyanın albenisine aldanıyoruz arkadaşlar. Vallahi Veli Bey’in hâli bana ibret oldu. Hani Yusuf Aleyhisselâm diyor ya: *“Ben nefsimi temize de çıkarmıyorum. Çünkü nefis gerçekten kötülüğü çok emreder. Ancak Rabbimin esirgediği müstesna... Çünkü Rabbim çok bağışlayıcı, çok merhametlidir.”*²⁶

– Ah, evet! Peygamberimiz de Bedir Gazasından dönerken: *“Küçük cihadı bitirdik, şimdi büyük cihada gidiyoruz.”* buyuruyorlar da ashabı soruyor: *“Bundan büyük cihad mı olur ya Resûlallah? Babalarımız, kardeşlerimizle savaştık.”* Ve Resûlullah onlara diyor ki: *“Evet, evet ashabım! En büyük savaş, kişinin nefsiyle yaptığı savaştır.”*

Bunları duyunca her birimiz iç halleşmelerimizin kuytusuna çekiliyoruz. Bulunduğumuz evin salonu suskunluğa bürünüyor. Masamızdaki ikramlar eski hükmünü kaybediyor. Ellerimiz, suç işlemiş bir çocuk misali çay bardaklarımıza uzanamadığından, çayın demi

HAYDİ, CANI CANANA TESLİM EDELİM

bizlerin içindeki hesaplaşmanın rüzgârından soğuyor. Neden sonra, hepimizin tercümanı oluyor Doktor Seval:

– Veli Bey dünkü sabah vizitesinde şu dizeleri okumuştı bana:

“Vech-i yâre düş olan âlemde seyran istemez

Canını canana teslim eyleyen can istemez

Bu misafirhanenin fâniliğin fehmeyleyen

Hane-i kalbinde Hak’tan gayri mihman istemez.”

– Arkadaşlar, Veli Bey’le karşılaştırılmam bir farkındalık ikramı benim için. Bu, Allah’ın “Rab” ism-i şerifinin bir tecellisidir ki, terbiye olunmamız için bir davetiye hükmünde. Sizlerle bu ikramı paylaştım ki hepimiz tazededen bir besmele çekelim bugün ve canımızı canana teslim eyleyelim. O zaman işte, aldığımız soluktan, attığımız adımdan kıldığımız namaza kadar her şey inşallah başkalaşacaktır...

Kazadan tam bir yıl sonraydı.

Veli, o korkunç kazayı kendisine ikram eyleyen Rabbine şükür secdeleri yapıyordu. Doktor Seval ise, hastası Veli Bey’le kendisini tanıştıran Allah’a hamdini diline tesbih edip “Elhamdülillâh” çeker olmuştu.

Ve bir bahar sabahı, Kütahya’dan İstanbul’a bir gelin geliyordu: Adı Seval, yanında eşi Veli Bey!

Onlar, Allah’a olan aşklarının himayesinde, dünya ziyneti olan bir sevdanın hazzını yaşıyorlardı. Dünya evine girerken kıyılan nikâhlarıyla, canlarını, aynı çatı altında birlikte, asıl canana, yani ki kâinatı, kendilerini ve sevgiyi halk eden Allah’a teslim edeceklerinin yeminini ediyorlardı.

18. HİKÂYE

EBU Mİ'LÂK HAZRETLERİ'NİN
NAMAZI

MÜMKÜN (MÜ)DÜR?

*Asuman, gözlerini kapattı. Yüzünde onca olandan
eser kalmamış, tatlı bir pembelik ve huzurlu bir
gülümseme yerleşmişti. Mırıltı hâlinde çıkan dingin
sesi: "Ey imdada yetişen Rabbim! Her daim yetiş
mü'minlerin imdadına!" diyordu.*

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Mevsim bahar. İstanbul bütün cicili bicili takılarını takınmış, diğer şehirleri kışkandıracak kadar muhteşem güzelliğiyle arz-ı endam etmekte. İçimde firarî bir his... Yapılacak işlerin nasılsa sonu yok. Onları erteleyip bir sahil kahvesine göçüvermeli! Marmara'nın engin maviliğindeki tatlı bahar esintisinin narin raksını izlemeli. Teknelerinin bakımını yapan balıkçıların türkülerinden coşku ve gayret aşırmalı. Rabbe teşekkür ve tevekkül eyleyip, güneşi şahit tutmalı. Fincanımdaki bergamotlu çayı yudumlarken, bir dost nefesini yanı başımda hissetmeli. Sussa da beslenmeli, konuşsa da... Hımm, bir dost nefes!... Anlaşılan, bu faslı yalnız demlemekten yana değilim. Dost hanesinden ilk aklıma gelen ismi aramalıyım hemen.

* Yakamoz'da buluşuyoruz Asuman'la. Oturur oturmaz elindeki kitabı uzatıyor: *"Namazı Yaşayanlar."*²⁷

– Öğrencilerime yaz programı hazırlıyorum. Namazın ehemmiyetini artık kavramaları gerek. Seneye liseye başlayacaklar. Bu yaz çok önemli onlar için. Bu kitabı önereceğim. Ne dersin?

Kitap beni gülümsetiyor. Çantamdan aynısını çıkarıyorum.

– Aaa, ne tevfuk! Bu kadar olur yani... Senin neden gündeminde peki?

MÜMKÜN(MÜ)DÜR?

– Söyledin ya, tevaful işte. Hem dostlar aynı kumaştan, aynı meşrepten olur, derler.

– Vay, aynen de öyle!... Şimdi sana bir uzman sorusu sormalıyım: Böyle namazı yaşayarak bizlerin kılması mümkün müdür sence?

– Gerçekten de bir uzman sorusuymuş! Hep kıssalarını okuduğumuz bu muhteşem namazlar, geçmiş zaman hikâyeleri gibi anlatılıyor. Günümüzde de o ruh, o huşu ve o büyü ile namaz kılınmaz, zannını taşıyoruz birçoğumuz. Hâlbuki sorun ne zamansızlık, ne de yaşanan zamanın şartları. İnançlarımızı gözden geçirmeli, tercihlerimizi doğru yapmalıyız, diye düşünüyorum ben. Yani kendi adıma bu düşünceler.

– Doğru söylüyorsun! Aslında insan hiç değişmiyor ki; sadece kullandığımız nesneler, eşyalar değişiyor. Bizi oyalayan, aklımızı çelen çok şey var, ama onları doğru tercih ve doğru bir disiplinle namazın gerisinde tutmak da bizim elimizde.

– Hem öyle, hem de insanlık var olduğundan beri iki ortak düşmanla boğuşup duruyor: Şeytan ve nefis... O mübarek zatlar da nefislerinin ve şeytanın şerrinden Rabbe sığınıyorlardı. O zaman da para, ticaret, hırs, kıskançlık, fitne, kavgâ, cinayet, cehalet vardı.

– Vardı elbette. Doğru söylüyorsun da... Ne bileyim, aklımda kırk tilki dolanıyor! Yapılacak bir sürü işim oluyor hep. Aklım dar-madağınık. Namazlarımı kaçırmamak için özen gösteriyorum, ama hep son anda, kılı kılına yakalıyorum zamanı. Kaldı ki bu kitapta anlatılanlar gibi kendimi vakfedercesine namaz kılmak ne de zor! Acaba mümkün olur mu ki?...

Asuman, mahzun bir edayla elindeki kitabı karıştırıyordu. Dev gibi bir soruyla suskunluğu başlatmış ve yine dev gibi bir ümitle başlattığı suskunluğu o bozmuştu. İkimizin de içinde aynı soru dolanıyorken, gözlerini gözlerime mıhlamış, dupduru, özlem dolu sesiyle:

– Düşünsene: Çölde seyahat eden Ebu Mi'lâk Hazretleri'nin mallarını, devesini gasp eden eşkıya, canını da almak isteyince, "Namazımı

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

kılmalıyım.” diyor. Bir kılıç gölgesinde, canı malı pahasına hacet namazına duruyor. Ve sonra yüreğinden kopan şu duayı yapıyor: (Asuman, bu kısmı kitaptan okuyor.) *“Ey kalplerin efendisi! Ey yüce arşın sahibi! Ey her dilediğini yapan Allah'ım! Ulaşılmayan izzetin, kavuşulmayan saltanatın ve arşını kaplayan nurun hürmetine beni şu adamın şerrinden korumanı istiyorum! Ey imdada yetişen Allah'ım, yetiş imdadıma!”* Bembeyaz bir at üzerinde yine bembeyaz bir melek beliriveriyor ve eşkıyayı öldürüyor! Malı da canı da kurtuluyor...

– Ne çok ibret var değil mi bu kıssada? Duanın güzelliğine bakar mısın! *“Ey imdada yetişen Allah'ım! Yetiş imdadıma!”* Ne olursa olsun namazı eda etmek gerektiği, Yaradan'a inanarak, güvenerek, duayla iletişim kurmayı, hâlini dosdoğru arz ederek neyi diliyorsan onu istemeyi, ıssız bile olsa bulunduğumuz yer, kimsesiz ve yalnız olmadığımızdan emin olmamız gerektiğini... İşte bu şuuru yakalasak, ardından böyle namazlar ve böyle göklere ulaşan dualar ve tabii dualara kabuller gelir zaten.

Asuman'ın gözlerinden bir ıslaklık gelip geçti. Muhtemelen riya olmasından çekindi ve bir süre uzaklara baktı dalgın dalgın. Sonra bana dönüp:

– Şu anda burayı teröristler bassa, üzerimizde ne var ne yok alsa, sonra da bizi şuraya dizse, “Namaz kılmalıyım.” der misin? İçimi yokluyorum. Ne kadar sahici olduğumu tartıyorum. Dürüst olmalıyım önce kendime, sonra ona:

– Bu sohbeti etmeden öncesi için çok emin değildim, ama şu dakikadan sonra oluşacak her hâl için demek zorunda olduğuma inanıyorum.

– Zorunda mı?

Sustuk. İçimizi burkan soruların cevaplarını bulmak için, kıssadan, bugün kadar taze fışkıran ibretlerden ders almak için sustuk. Bir yanımız kendine küskün ve hesaplı, öte yanımız gıpta edişlerde. Mayıs ayının bu güzel gününde, ikram edilen dostluğun, kıymet barındıran sohbetin, bahrın, sunulan tevafukun teşekkürü ve tefekkürüyle, güneşin batarken suyu yakışını, çığlığını, sadece kendimizin duyduğu bir suskunlukla izledik.

MÜMKÜN(MÜ)DÜR?

Asuman'ın kardeşi Murat üniversiteye hazırlanıyor, her gece bir arkadaşının evinde toplanarak test çözüyorlardı. Bir üst mahallede Erkan'ların evinde toplanmışlardı o gece. Saatine en son baktığında 00:10'u gösteriyordu. Bir saat sonra kalkmalıydı. Fizik problemlerinin dolambaçlı yolculuğunda zaman su gibi akıvermişti. Murat yeniden saatine baktığında 03:05'i gösterdiğini görünce hızla akan zamana şaşmış, evde yalnız başına olan ablasının kaygısına düşmüştü. Gece 01'den önce evde olurdu daima. Hiç bu kadar geç döndüğü olmamıştı. Telâşla toparlanıp çok da uzak olmayan evlerine doğru koşar adım yola koyulmuştu.

Delikanlı, zifirî gecede ayak seslerini işiterek yürüyordu. Koyu lâcivert gökyüzünde ay saklanmış, birkaç yıldız sanki saklambaç oynuyordu. İçinde bir tedirginlik kol gezer olmuştu. "Suçluluk duygusu" diye düşündü. Adımlarını biraz daha hızlandırdı. *"Hiç fark edememişim. Zaman su gibi akıp geçmiş çalışırken, özür dilerim!"* diyecekti Asuman'ın endişeli, korkulu yüzüne bakıp. Oturdıkları apartman görünmüştü, bodrum üstü, bir buçukuncu kattaki evleri. (Asuman, "Kaçınıcı katta oturuyorsun?" sorusuna, ne birinci ne ikinci kat, "Bir buçukuncu katta oturuyoruz." derdi.) Evin ışıkları yanıyor mu diye dikkat kesildi. Ev karanlıktaydı. Asuman uyuyor olmalıydı. Gözlerini bu kontrolden sonra rahatlamış olarak önüne çevirecekken, salon balkonunda bir karaltı fark etti. Yavaşladı. Nefesini tuttu. Dikkat kesildi. Bu bir insandı. Hırsız olmalıydı! Siyahlar giymiş adam, gece kadar karanlıktı. Arkası dönük uğraşıyordu. Murat yorgun zihnine yükleniyor, ne yapması gerektiğini bulmaya çalışıyordu. Çok fazla alternatifi yoktu. Çaresiz, elleri başına yükselmiş, içinde fişkırmak üzere olan bir tazyikle yanlış yapmaması gerekliliğini hatırlatıyordu kendine. Ellerini cebine soktu. Ah, tamamdı.

Apartmanın giriş kapısının, evlerinin cümle kapısının, emniyet kilidinin, bodrumun, arabanın, okuldaki spor dolabının anahtarı avucundaydı. Bunların çıkaracağı ses hırsız korkutmak için yeterdi.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Ablasına duyduğu kaygıyı, içindeki korkuyu koluna yükledi.

– Haydi Bismillah, deyip, olanca gücüyle anahtarları balkona fırlattı.

Asuman sabahın erken saatlerinde arıyor beni, “*Kop da gel!*” diyerek. Yaptığım işi bırakarak kopuyorum, sesindeki endişeye bir yığın şey yükleyerek.

Vardığımda Asuman, gözlerinde taze bir hayretin dansı, ellerinde henüz silinmemiş korkunun titrekliliğiyle anlatıyordu:

– Dün akşam Murat, bir arkadaşında ders çalışacaklarını söyleyip yemekten sonra çıktı. Ben de kitap okurken uyuyakalmışım. Bir uyandım ki saat üçe geliyor! Telefonunu çaldırdım Murat’ın, ama evde bırakmış, şu konsolun üstünde çalışıyor. Sabah namazımı kılıp, hava biraz aydınlanınca üst mahallede oturan arkadaşına gitmeyi düşünüyordum. Ya da mesainin başlamasını bekleyip polise haber verecektim. Abdest alırken bir yığın endişeyle boğuşuyordum. Endişemi bastırmak için başka şeyler düşünmeye çalışmalıyım, deyip, geçen gün seninle yaptığımız namaz sohbetine yoğunlaştım. İçimden bir anda ılık bir şeyler aktığını hissettim. İyi gelecekti bu bana. Bu düşünceleri de zihnimden kovup, o gün konuştuğumuz gibi inançla, teslimiyetle durdum namaza. Endişelerimi, her şeyin sahibi olan Rabbe emanet etmiş, kardeşime bir şey olmaması için gözyaşlarıyla Rab-bime yakarmıştım. Tıpkı Ebu Mı’lâk Hazretleri’nin yaptığı gibi üç kere tekrar ettim duamı. Ellerimi yüzüme sürmüştüm ki salon penceresinde bir tıkırtı duydum. Kalbim yerinden fırlayacaktı.

– Bütün bunlar, bundan birkaç saat önce mi oldu yani?

– Evet. Yaklaşık beş-altı saat önce...

– Neden daha erken aramadın?

– Ancak kendime gelebilirdim.

– Sonra?...

– Sonra, önce şangır şungur bir ses, hemen arkasından tarifsiz bir

patlama ve şangırtı oldu. (Balkon kapısının camsız kalmış boşluğunu gösteriyordu) Hırsız koruma kilidi vardı. Çift camlı, pvc profil pence-reler zorlama olunca içindeki hava basıncı nedeniyle patlıyormuş me-ğer... Bu bilgiyi de polislerden öğrendim. İlk şangırtı neymiş biliyor musun? Murat aynı saatlerde eve dönerken, dışarıdan hırsız görmüş, elindeki anahtarı fırlatmış ve aynı anda da cam patlamış meğer! Sonra koşar adım ayak sesleri ve hemen arkasından kapının zili...

– Ah elhamdülillâh, şimdi iyisin. O ayak sesleri hırsızındı yani... Ya Murat?...

– Evet! İşte kapıyı çalan Murat'tı. Bir melek gönderilmedi, ama tıpkı o kıssadaki gibi malımız da canımız da Murat'ın ilk defa bu saatte dışarıda kalmasıyla kurtuldu.

– İçerde senin yakarışın, dışarıda Murat'ın varlığı... Ah, ne muhteşem bir tevafuk böyle! Asuman, biliyor musun? Sahilde bana o kıssayı anlatırken, Ebu Mî'lâk Hazretleri'nin duasını okurken, o sahenin içinde olmak istediğini, kitaptaki satırları söküp hayata indirmek istediğini hissetmiştim. Dilinden umutsuz sözcükler dökülürken, duruşun ve yüzün bir yemini, bir temenniye haykırıyordu sanki Asuman'ın olanları anlatırken havada uçuşan titrek ellerini sakinleştirmek için avucuma aldığımda buz gibiydi. Şimdi ise hem ellerimiz hem kalbimiz sımsıcak olmuştu.

Asuman, gözlerini kapattı. Yüzünde onca olandan eser kalmamış, tatlı bir pembelik ve huzurlu bir gülümseme yerleşmişti. Mırıltı hâlinde çıkan dingin sesi: *"Ey imdada yetişen Rabbim! Her daim yetiş mü'minlerin imdadına!"* diyordu.

Mutlu bir çocuk edasıyla ayağa kalktı:

– Şimdi bir çay içilir işte, diyerek mutfağa yöneldi. Ne zaman keyifli olsa, Üstad Necip Fazıl'dan iki dize düşerdi diline, tıpkı şimdi olduğu gibi:

"O dem çocuklar gibi, sevinçten zıplar mısın?"

"Toprağın altındaki saklambaçta var mısın?"

19. HİKÂYE

SAHİLDE BALIKÇININ NAMAZI

AÇ AÇINA BALIK YENİR Mİ?

Balıkçı Rasim, oltasını kenara bırakmış, diğer arkadaşlarının balık tutmasına, onca kalabalığa, semtin telâşına aldırmayıp Boğaziçi'nin ahenkli manzarası eşliğinde akşam namazını kılıyordu.

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Aslan Bey, görüşme yaptığı telefonu hissimla kapattı. Yanında çalışanlara:

– Sabah dosyaları masamda istiyorum. Hazırlamadan çıkayım, demeyin! Yarın şu gümrük meselesi de halledilsin, gibi bir dizi emirlerini savurduktan sonra, sinirli hareketlerle çantasını toplayıp eve gitmek üzere şirketten ayrıldı.

– Beceriksizler! Bir sürü para ödüyorum, bir işi halledemiyorlar, diye söylenip duruyordu. Eve gitmeden önce Üsküdar sahiline doğru yöneldi. Balıkçı Rasim Efendi'yi bulabilirse tuttuğu üç-beş istavriti alır, Salacak'ta bir sigara tellendirir, belki biraz sakinleşirdi. Arabasında teybin sesini biraz daha açtı.

*“Geçti sevdalarla ömrüm ihtiyar oldum bugün,
Ak pak olmuş saçlarımla bıkarak oldum bugün!”*

- Her şey aksi gidiyordu, şarkılar bile... Şu öfkesini bir kontrol edebilse; yumuşacık, şefkatiyle terbiye eden bir adam olabilse; etrafına sözleriyle, gözüyle ateş saçmamayı becerebilse, eşi de terk edip gitmezdi, çalışanlarının yüzünde de sahte gülüşler, bakışlarında yalancı ve korkulu bir saygı olmazdı.

Teybi kapattı. Şarkı bir başka yarasını daha deşivermişti. *“Ben kızıma bir fiske bile vurmadım. O sana emanetimdir, incitmeyesin!”* demişti kayınpederi evlendikleri gün. On yıllık eşi Asude'ye

AÇ AÇINA BALIK YENİR Mİ?

bir fiske vurmamıştı; ama sözleriyle, gözleriyle her fırsatta “*Seni evire çevire dövmem lâzım!*” demeleriyle dövmekten beter etmiş, emanete ihanet ettiğinin farkına bile varamamıştı.

Bir akşam iştten eve döndüğünde, her şeye rağmen gülümseyerek kapıyı açan eşi evde yoktu. Kapıdaki posta sepetinde bir zarf vardı ve içinde: “*...İçim delik deşik oldu, öfkeli sözlerinden ve gözlerinden. Gidiyorum!*” yazıyordu.

Çocukları olmamıştı. Bu yüzden Asude, bütün sevgisini ve ilgisini Aslan Bey’e vermiş, onun kırıcı davranışlarını, hırçınlıklarını tahammül eşiğini aşana dek idare etmişti. Ne vakit bir kelimeye, bir tavra takılıp bağırmaya başlasa, Asude, “*Tamam, hadi abdest al, iyi gelecektir. Tazedden bir Besmele çek, yeniden konuşalım.*” der, onu sakinleştirirdi.

Aslan Bey, Asude’nin baba evine iki ay önce dönmesiyle anlamıştı ki üzerine titreyen, onu gözleriyle sarıp sarmalayan, en hoyrat hâllerine bile sessizce katlanan Asude, evin direğiymiş. O gidince sadece ev değil, kalbi, zihni, bedeni, düşleri tenhalaşmış, içi dışı bomboş kalmıştı.

Teselliyle bakacak ne bir çift göz ne bir satır sözü yoktu artık. Ayakları geri geri gider olmuştu iş çıkışlarında eve gitmemek için.

Üsküdar’dan Salacak’a inerken, Mihrimah Camii’nden akşam ezanı okunmaya başlamıştı. Güneş kırmızı şalını Boğaziçi’ne yayıp denizi kızılığıyla yakarak ufka batmak üzere yaklaşmış turuncu bir tepsi gibi gülümsüyorken Aslan Bey:

– Abdestim olsaydı kıldardım, ama uğraşamam şimdi. Balıkları alırım, eve gider, namazımı kılarım, diye düşünmüştü.

Aslan Bey, aracını sahil şeridinde, sağ tarafa park etmiş, bir sigara yakarak, yalnız, kırılgan, hırçın, öfkeli ayaklarını Balıkçı Rasim Efendi’ye doğru sürüklüyordu. İskeleyden, otobüs duraklarından insanlar sel gibi boşalıyor, korna sesleri satıcıların bağırışlarına karışıyor, martuların çığlıkları telâş rüzgârına kapılmış insanları uyarı-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

yordu sanki. Semt, akşam saatlerinde hep olduğu gibi, en gürültülü, en karmaşık ve kalabalık saatlerini yaşıyordu.

Aslan Bey, yorgun zihnine ve huzursuz gönlüne rağmen, bu kalabalık içinde eriyip yitmek istiyor, içinin sesini duymamak için ağır adımlarla ilerliyor, gözleriyle Balıkçı Rasim'i arıyordu. Ve görmüştü işte.

Emin olmak için durdu ve dikkatle baktı. Sigarasını şaşkın bir edayla yere atıp, izmariti ayağının altında ezdi:

– Âlem adam bu Rasim Efendi, diye mırıldandı. Hem de çok âlem! Balıkçı Rasim, oltasını kenara bırakmış, diğer arkadaşlarının balık tutmasına, onca kalabalığa, semtin telâşına aldırmayıp Boğaziçi'nin ahenkli manzarası eşliğinde akşam namazını kılıyordu.

Rasim Efendi namazını kılmış, tesbihini sakince çekmiş, ellerini semaya açıp, mütebessim bir edayla duasını yapmıştı. Yüzünde bin şükrün izi, kulluk görevini yerine getirmenin huzuru ve manevî bir tatminle muşambadan seccadesini itinayla katlarken, Aslan Bey:

– Esselâmu aleyküm Rasim Efendi, Allah kabul etsin!

– Ve aleyküm selâm Aslan Bey kardeşim! Hoş gelmişsin! Senin de namazın makbul ola!

– Ben daha kılmadım Rasim Efendi. Eve gidince kılarım. Balık var mı?

– Var, var olmasına da, aç aç balık yenir mi?

– Ne diyorsun sen Rasim Efendi? Akşam yemeği için alacağım işte balığı; yani ki doymak için.

* – O midene gider be Aslan kardeşim. Ruhun açken ne yesen doyuramazsın kendini!

– Rasim Efendi, dolambaçlı konuşma benimle. Zaten sinir küpü gibiyim. Hiçbir şey yolunda gitmiyor, bir de senin bulmaca gibi cümleleriyle yorma beni.

– Ben ne desem yorulacaksın sen Aslan kardeşim. En iyisi, hiç lâf söz etmeden vereyim balığını.

Rasim Efendi 65 yaşında, kimi kimsesi olmayan, bir garip adam.

AÇ AÇINA BALIK YENİR Mİ?

Aslan Bey'den neredeyse 25 yaş büyük. Bunu bir anda hatırlayan Aslan Bey, etrafını haksız yere kesip biçtiğinin bir kez daha farkına vararak, esefle, son iki aydır en az haftada iki kere dertleştiği, sohbetinden keyif aldığı Rasim Efendi'nin yanındaki ters çevrilmiş kovanın üzerine bırakıvermişti kendini.

– Biliyorsun Rasim Efendi, yok tadım tuzum. Kusuruma bakma, derdim seninle değil. Bilâkis bir sen varsın halleştigim, dertleştiğim. Sen anlat hadi!

– Yo, estağfirullah Aslan kardeşim. Ben cahil, yaşlı bir adamım; senin gibi okul medrese, uzak memleketler görmedim. Sen asıl kusura kalma. Yaşlılık işte, konuşuyorum durmadan. Tat, tuz dedin de... Onlar senin serpeceğin tuza şekere bağlı güzel kardeşim. Diyeyim sana, sonra da susayım.

– Hadi ama alınma! En iyisi... Ben eve gidip ne yapacağım? Yakalım senin sandalda şu kara telli mangalı, hem ben biraz soluklanayım, hem konuşalım biraz. Sen de ne diyeceksen de bana, belki sadra şifa olur birkaç kelimen.

– Hay hay! Bak şimdi sevindirdin beni.

Sevinmişti gerçekten Rasim Efendi. O zaten hemen sevinecek, şükredecek bir şey buluverir, yüzünden şükürünün edası olan tebessümünü her şeye rağmen hiç eksik etmezdi. Şaşardı Aslan Bey, kendisinin konforlu dairesi, son model arabası, iyi kazanan bir şirketi olmasına rağmen bu tebessümün yüzde birine sahip olamadığını görünce. Rasim'in serveti iki plastik kova, bir küçük sandal, birkaç tahta sandık, bir olta idi oysa. Buradan çıkarırdı rızkını ve kiracı olduğu derme çatma müstemilâtın kirasını. İki aydır sızlanıyordu da Aslan Bey, şikâyet bir yana, bir kere öf bile dediğini duymamıştı Rasim Efendi'nin.

Sandal içinde balıkları pişirirken, Aslan Bey camide namazını kıp gelmiş, afiyetle balıkları yemişlerdi. Rasim Efendi, mangal kömürüne sürdüğü cezveyle bir de Türk kahvesi yapmıştı.

– Eee Rasim Efendi! De bakalım, aç aç balık neden yenmezmiş?

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Tada tuza ne kadar, ne serpilirmiş?

– E, ama sen aç aç yemedin ki; kıldın ya namazını... Tada tuza gelince: İnsanın dili karşıya kolay uzanır da kendi içine nedense yakınında olduğu hâlde pek zor değer. Her şeye öfkeleniyorsun. Duymak istediklerini belirliyor, onları duymayı diliyorsun. Duyamayınca öfke zırhına girmiş, etrafı yaylım ateşine tutuyorsun. Sonra da, “Ne eşim kaldı, ne dostum!” deyip yalnızlıktan dem vurup bu cahil balıkçıya kalıyorsun. Ama ben derim ki, sen yanlış yapıyorsun! Hem de tâ en başından...

– Nasıl en başından?

– E, sen çocukluktan beri kılarmışsın namazı. Şaşıyorum Aslan kardeşim: Onca namaz kıl, sana verilenlerin emanet olduğunu anlama, öfkeni egeleyip törpüleme... Bu nasıl bir şeydir, ben bilemedim!

– Ne diyorsun sen Rasim Efendi? Namazıma ne diye bulaşırsın şimdi?

– Bak yine kızdın, yine ateş saçıyor gözlerin. Haddim değil, evlâdım yaşındasın, kıyamadığımdandır sana söylediklerim. İnan anlamadığımdandır ayrıca. İnsan Allah’ın huzurunda varır da rûkûa, nasıl bedeni eğilirken ruhu eğilmez? Nasıl zaafları terbiye olmaz, nasıl acziyetini kavrayamaz?... Nasıl senin onca hatanı setreyleyen Rabbini biliyorken, sen etrafındakilerin hatalarını örtmez, aşikâr eder, bağırır çağırırsın? Ben, ben anlamıyorum bunu evlât. Sen ne diye namaz kılıyorsun?

– Bak tepemin taşı atacak Rasim Efendi! Konuş dedik de, Allah’la arama gir demedik. Görevimdir, kılarım. Babamdan gördüğüm gibi yaparım ibadetimi.

– Hımm, cahiliye döneminde de “babalarımızın dini” diye tutturmuştu puta tapan müşrikler.

– Rasim Efendi, Rasim Efendi, ileri gidersin! Ben puta tapmam; kibleye döner, namaz kılarım.

– E, iyi de be Aslan kardeşim, nedir bunca tafra o zaman? Na-

AÇ AÇINA BALIK YENİR Mİ?

mazın önüne yemeği alırsan, bedenın eğilir ruhun eğilmezse, nefsin rükûda, secdede törpülenmezse, kıldığın namaz bir şeye yaramıyorsa, ne diye yatar kalkarsın ki? Ateş saçıyor gözlerin yine. Onun için bu, son sözündür: Sahip olduğun her şey emanettir, senin sanmayasın bu bir. İkincisi, namaz bedenlerin yatıp kalkması değil, ruhun eğilip bükülmesidir. Öfkeni eğemedikçe, dilini ısırmayı öğrenip bükemedikçe, kalp incitmekten vazgeçemedikçe, kıldığın namaz, jimnastikten öte gitmez ki ona da Allah'ın ihtiyacı yok zahir. Namaz senin ihtiyaçların içindir. Kızma bana olur mu?

Susmuştu Aslan Bey. Gözlerindeki lâv makinesi içine dönüvermişti. Tek bir kelime bile haksız ve yalan değildi. Bir süre öylece kalakaldı. Bir yanı bendine sığmayan bir baraj gibi köpürüyor, kapılarını dövüyordu, öte yanı "Rasim Efendi bal gibi de haklı!" diyordu. Ama zordu işte kabullenmesi, 40 yıllık alışkanlıklarıyla yaptıklarında ezber bozması. Elleri arasına aldığı başı zonkluyordu. Bir vav gibi bükülmüş bedeni iç savaşıyla meşgulken, Rasim Efendi:

– Evlât, zordur ezber bozmak, ama unutma: Azıcık idrakli keyfiyet, ezbere yapılmış, idraksiz kesretten evlâdır! Geç kalmadın, hattâ hâlâ aldığın soluğun, attığın adımın varken kendine erkencisin. Hiç kısmeti olmayanlar var bu fâni dünyada bilmez misin? Hem şair bak ne der, bunu da koy cebine:

"Malla mülkle mağrur olma, deme var mı ben gibi

Bir muhalif rüzgâr eser, savurur harman gibi!"

Bu son cümleler bir merhem gibi sürülmüştü Aslan Bey'in kalbine, zihnine. Davrandı ve bildiği üç yabancı diline, milyarlarca hükmeden zekâsına, onu görünce çil yavrusu gibi kaçan 200 çalışanına rağmen, azlığını, idraksizliğini ilk defa bu kadar yakinen fark edip Rasim Efendi'nin ellerine hürmetle sarıldı ve:

– Büyük adamsın be Rasim Efendi, dedi.

– Hişşşt! Büyük olan Allah'tır. Ben küçük bir vesileyim, senin kendinle hasbihâlin ise aslî sebeptir.

20. HİKÂYE

BAYEZİD-İ BİSTAMÎ HAZRETLERİNİN NAMAZI

ŞEYTAN PES EDİNCE

*Üzerine and içilmiş geceler dürölüp günler
su gibi aksa ve asırlar geçse de, onun
ömrünce sadece ve sadece bir kere yenik
düştüğü bu hâl, binlerce kalbe ibret, ı ışık ve
istikamet gösteren bir ibre olacaktı.*

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Gökyüzünün en koyu elbisesini giyip, ayı bir broş gibi göğsüne takıp yıldızları entarisine serpiştirdiği zamandı. Geceydi, *"leyl-i seca"* idi. Yani ki gecenin en dingin vakti... Uyku göz kapaklarına abanmış, bedenler rehabetin havzasına yayılmış, kalpler gaflete bulanmıştı. Zikredenler, gecenin sahibini bilip huzurunda secdeye varanlar müstesna...

Hâlbuki o, en çok da gafletten sığınırdı Rabbine. *"Gafletin yaptığı, Cehennem azabı yapmaz insana."* derdi.

Andı, insandı...

Tarihin hikmet levhasına, namaza gösterilen hassasiyet ve bir nedamet kıssası yazdıracaktı. Yaşadığı zamanlardan asırlarca sonrasına himmet ikram edercesine...

Uyku önce gözlerine, sonra bedenine ve en nihayet kalbine hücum etti. Artık o, gafletin pençesinde boğuşmaktan yorgun, ilk defa uykuya yenik düşmüş bir veliydi. O ki Bayezid-i Bestamî (ks) idi.

Onun uykuya mağlûbiyeti bile bir hikmetti.

Üzerine and içilmiş geceler dürülüp günler su gibi aksa ve asırlar geçse de, onun ömrünce sadece ve sadece bir kere yenik düştüğü bu hâl, binlerce kalbe ibret, ışık ve istikamet gösteren bir ibre olacaktı.

Kâinatı, Rabbini zikrederek izleyen gözleri yorgundu o gece.

"Allah!" dedikçe düşüp bayılan, masivadan maveraya, maveradan masivaya göç eden bedeni yorgun.

Başı, ömrünce tadını bilmediği, rahatından imtina ettiği gaflet yastığına düşmüştü.

Ezanlar okunuyordu sabahın henüz el değmemiş, siyah iplik ile beyaz ipliğin henüz fark edildiği zamanda. *"Namaz uykudan hayırlıdır."* diye hayra davet ediyordu.

Gözleri açılanlar, davetiyesini alanlar durmuştu Allah'ın huzuruna

ŞEYTAN PES EDİNCE

çoktan. Bin şükür, bin iz'an, bin idrak ve bitimsiz bir huşu ile. Ya da kim bilir, alışkın bir edayla...

Sırdı. Bize meçhul, arzın ve göklerin sahibine malûm!

Bayezid-i Bestamî'nin (ks) gözleri yavaşça aralandığında, küçük odasına sızan ışığa bulandığında, henüz şifasından emin olmadığı bir zencefil tadı vardı damağında; acı, buruk, kekremsi...

Gece defterini dürmüş, güneş doğmuştu. Artık beyaz ip beyaz, siyah ip bal gibi de siyahtı. Göğüs kafesi daralmıştı. Gafletin pençesinden nedametın pençesine düşmüştü içi ve dışı.

Ellerine dokunan, yüzüne sürülen, kollarına ayaklarına ulaşan sudan utanmıştı önce. Abdest suyuna gözyaşları karışırken suyun sabunun temizlemeyeceği bir beden taşıyordu sanki. Zira o, mescide girmeden önce kapısında bir süre durur, tövbe istiğfar eder, adımını öyle atardı içeriye. Soranlara: *"Bu kirlî bedenimle mescidi kirletmekten hayâ ederim!"* derdi.

Tam bu hâl üzereydi işte şimdi.

Hangi mescid kabul edecekti bu bedeni? Hangi toprak inlemeden serilecekti ayakları altına? Hangi müridinin göz bebeklerine değebilirdi bugün bakışları? Bu kalp, bu beden, hangi duaya yürekten *"Âmin!"* diyebilirdi?...

Zırhlarından biri tahrip olmuştu bu sabah. O ki bedeni koruyacak zırhlardan sayardı farzların eksiksiz ve zamanında yapılmasını.

Korkusu kadardı ümidi. Yaratıcısının şefkati, merhameti engindi. Telâfisi için şifa hükmünde reçete sunmuştu kendisini bilen, kendisine iman edenlere.

Davrandı. Mahzun, mahcup ve nadim bir şekilde vardı Rabbinin huzuruna. Yüzü pişmanlık gözyaşlarıyla ıslak, secdesi ıslak...

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Kıyamda olan bedeni, hâkim karşısında hükmünü bekleyen mahkûm kadar suçluydu. Bedeninin sakladığı kalbi havf ve reca arasında çırpınan bir kuş kadar titrek...

Rükûa varan belinde nedamet çuvalı bin ton ağırlığındaydı sanki. Yıllarca taş taşımış bir hamal gibi kambur ve eğik...

Secdeye varan bedeninde mahcubiyeti, bir çocuk kadar masumdu. Sırça camdan bir fanus elinden kaymış, tuzla buz oluşunun korkusunu, annesinin gözlerindeki merhametle teselli etmek isteyen bir çocuk gibi...

Tâ çocukluğunda bedeninin, kendisine armağan edilmiş her şeyin bir emanet olduğunu, barındırdığı her güzelliğin asıl sahibinin Allah olduğunu bilmmişti. Başını okşamak için uzanan her eli, bir emaneti okşadığına yormuştu. Şimdi, ah şimdi, emanete ihanetin sancısıyla kıvranıyordu.

Hâlbuki her vakit namaza vardığında göğüs kafesinden sesler duyulurdu. Dar gelirdi Rabbine duyduğu aşkı taşımaya göğüs kafesi. Her vakit huşuyla, hürmetle vardığı namazdan mahrum kalmıştı bir imsak vakti.

Kahrı bundandı. Nedameti bundan...

Kazasını eda etmişti. Borçlanan kendisiydi, borcunu pişman çığlıklarını duya duya ödeyen yine kendisi...

* Güneş yükseldi şavkını şefkatini saçarak. Dinmedi Bayezid-i Bestamî'nin (ks) gözyaşları. Genişlemedi kalbini sıkıp daraltan nedamet mengenesi.

Güneş devrildi, gülkurusu oldu bulutlar. Dinmedi gözyaşları, son bulmadı mahzunluğu.

Güneş kayboldu, ardında derin bir karanlık bırakarak. Bu defa gözyaşları gecenin koynuna aktı.

Yeni seherleri uykusuz karşılasa da, gözlerinde saklı saklı o sa-

bahin yaşı hep ıslak kaldı.

Kendi gözyaşında yıkanmıştı büyük veli; tâ ki bir teselli buluncaya dek...

Rivayet o ki, bir ses işitti nice sonra Bayezid-i Bestamî (ks):

"Ey Bayezid! Bu günahın affedildi. Bunca pişmanlık ve ağlamalarına ise 70 namaz sevabı ihsan edildi."

O, Allah'ın, ummanlardan derin şefkatine iman etmişti zaten. O şefkatten medet umduğundandı onca gözyaşı, onca sessiz nedamet cıglıkları.

Birkaç ay sonra başını yastığına iğreti koysa da, uyku, ağlamaktan bitap düşen göz kapaklarına yüklenmişti. Bayezid-i Bestamî'nin (ks) kalbi tetikte, bedeni tetikte bekliyordu en güzel buluşma vaktini.

Bir o değildi bekleyen. Şeytan tüm mahir edasıyla kuşanmış silâhını, dolaşmaktaydı namaz ehli olanları. Üst üste düğümler çatıyordu, mü'minlerin ensesine. Kalkmasınlar Rab ile buluşmak için, durmasınlar namaza diye.

Fakat bunca işinin içinde bir başka işi vardı ki, istisna bir vazifeydi şeytan için. Yoktu öyle, bir vakit namazı kaçırıp döktüğü gözyaşlarıyla 70 namaz sevabı almak. İmsak vakti varmalıydı velinin yatağına ve kaldırmalıydı onu namaza.

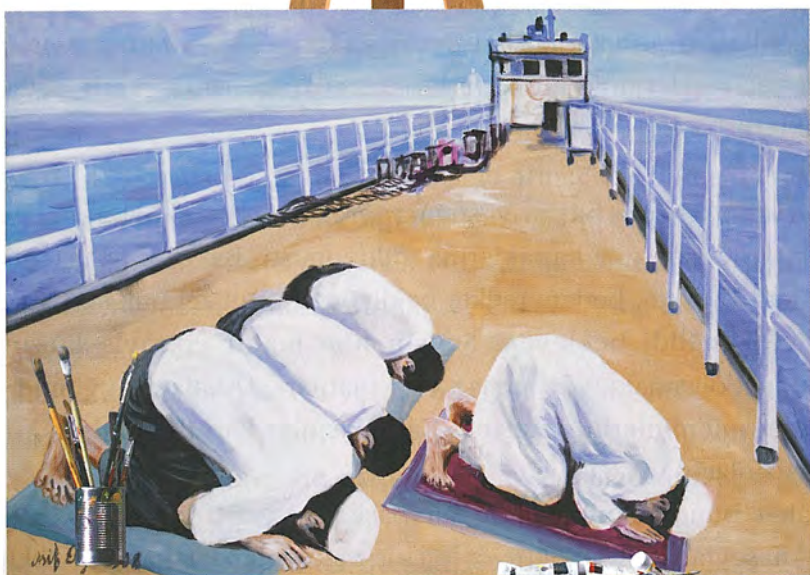
Ayağına dokunulmuş ve gözlerini açmıştı Bayezid-i Bestamî (ks).

Şaşkınlıkla gördü ki, karşısında duran şeytandı!

– Kalk, namazın geçmek üzere!

– Ey mel'un! Sen böyle yapmazdın. Herkesin namazının geçmesini, kazaya kalmasını isterdin. Şimdi nasıl olur da beni uyan-dırırsın?

– Bir vakit namazını kaçırdığında öyle çok ağladın ve öyle çok pişman oldun ki 70 namaz sevabı verildi sana. Namazına kalkman ve kılman bir namaz sevabıdır. İstemem bir daha 70 namaz sevabı alasın, diyordu Şeytan!

21. HİKÂYE

GEMİDE NAMAZ

NAMAZ SANDALIN OLSUN, AHESTE ÇEK KÜREKLERİ!

“Her şeyin anahtarı O’nun yanında, her şeyin dizgini O’nun elindedir. Her şey O’nun emriyle halledilir. O’nu bulsan, her matlubunu buldun. Hadsiz minnetlerden, korkulardan kurtuldun. ”

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Venedik Limanı'nda rutubet kokulu bir sıra özlemiyle bîhuşum. Çanlar çalıyor, gondollar geçiyor. Bu diyarda ıslak bir yalnızlıkla bigâneyim.

Bana vatanımdan uzun ayrılıklar iyi gelmiyor. Hele ki şairin *“Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar,/ Onu İstanbul diye top-rağa kondurmuşlar!”* dizeleri düşünce aklıma, İstanbul tüter oluyor burnumda. Ah şimdi, şimdi diyorum, oluversem Üsküdar Mihrimah Camii'nin avlusunda, varırsam bir sabah namazı Eyüp Sultan'a da geçirsem kendimden, zaman sükût etse Sultanahmet'in sanatçılar çarşısında, işte o zaman mest olurum ben.

Ah, bir de şu deniz aşırı seyahatler iyi gelmiyor bana. Deniz tutması, boğulma korkusu, midemde, zihnimde sinsi sinsi kol geziyor! Yosun kokusunun zihnimde taşıdığı marazî bir evham... İçimde titrek bir ses, fısıldayarak bunca suyla, yalnız başıma boğuşmaktan söz edip duruyor. Midem bulanıyor. Tedaviye muhtaç bir nakıslık... Doktorum:

– Psikolojik. Her şey çocukken yaşadığınız o boğulma vak'asıyla ilintili. “Emadur” yazıyorum. Deniz seyahatiniz boyunca her gün üçer adet alacaksınız. Mide bulantınız olmayacak.

– Peki ya zihnimin bulantısı için?

NAMAZ SANDALIN OLSUN, AHESTE ÇEK KÜREKLERİ!

- Sorunuzu anlamadım!
- Soru değil, teşekkür ederim!

Venedik Limanı'ndan, İtalyan bandıralı gemide kamaramıza yerleşiyoruz. Eşim tatlı-sert bir gülümsemeyle:

- Eveet, bu iş de tamam. İki gün iki gece açık denizdeyiz. Senin korkularınla nasıl baş edeceğiz bakalım, diyor.

Sahi ne yapacağız, nasıl yapacağız, hiç bilmiyorum! İçimdeki uyarıları bir kenarda tutup, kamaranın kapısına asılmış uyarılar listesine bakıyorum hemen. 18 numaralı kurtarma botu, muhtemel bir tehlikede bizim hizmetimizde olacakmış! "Lütfen kurtarma botunuzun yerini tespit ediniz!" uyarısıyla fırlıyorum kamaradan. Gemi hareket etmiş. Aman Allah'ım! Önüm arkam, sağım solum su. Ah, mest olup izlediğim Marmara'nın koynuna yaslayamadığım korkulu bedenimi, Akdeniz'in bağrına nasıl bırakacağım acaba? 45 saniyede varıyorum bota. Süreyi bir-iki talimle azaltmalı, diye düşünerek dönüyorum kamaraya.

Eşim daracık kamarada, ranzalardan arta kalan boşlukta öğlen namazını kılıyor. Selâm verip duasını tamamlayınca, soruyorum:

- Gemiye bir keşfe çıksaydık, mescit var mıdır acaba?
- Yabancı mandıralı gemilerde kilise vardır kesin, ama mescit yoktur büyük ihtimalle!

Dört katlı geminin ikinci güvertesindeki kamaramızdan önce birinci güverteye iniyoruz; burada bir alış veriş mağazası, dinlenme, okuma lobileri ve kafeteryayı görüyoruz. Alt kısma indiğimizde gazino, büyükçe bir lokanta, sinema salonu, TV odası ve kilise... Ne yazık ki mescit yok! Yardım istediğimiz görevli:

- Kilisede ibadetinizi yapmanızda bir sakınca yok, diyor.

Küçük kilisenin içinde neredeyse bir karış boş alan yok. Her köşede, her duvarda bir ikon, bir tasvir göze çarpıyor. Zaten olmayan keyfim iyice bozuluyor! Dışındaki dalgalar içimin sahiline vuruyor. Kamarada eşim gibi minicik bir yerde namazımı eda edi-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

yorum. Eşim takılıyor:

– Oh, maşallah iki rekât seferî namaz kıl, iki saat duaya dur! Az ver, çok iste! Ne âlâ şey bu böyle!...

Dalgalanan içimde ona cevap verecek, esprisine eşlik edecek enerji yok. Uyumalı, diyorum, uyumalı.

Su üzerinde ilerleyen koskocaman gemi, ritmik salınışlarıyla içimi de sallıyor. Kamaranın darlığı, basıklığı da cabası... Uyumak ne mümkün!

Zaman katlanarak çoğalıyor sanki. Ardımızda bıraktığımız İtalya toprakları görünmez oluyor. Vakit ikindiye devriliyor. Hoparlörlerden, akşam yemeğine gemi kaptanının da eşlik edeceği, bütün yolcuların yemeğe katılmalarından onur duyacakları anons ediliyor. “Yemek” kelimesini duydukça midemin kasılmaları artıyor! Bir şeylerle oyalanmalı, deyip kurtarma filikamıza talim yaparak, 45 saniyede vardığım süreyi azaltmaya karar veriyorum. Eşim gülüyor hâlime:

– Korkuna esir ettin kendini, keyfini çıkaramıyorsun canım seyahatin!

– Canım seyahat mi? Sırf senin hatırına razı oldum. Şimdi dalga geçerek mi teşekkür ediyorsun?

– Attan düşeni ata bindirirler! Bu korkun seni birçok şeyden mahrum bırakıyor. Düşünsene, İstanbul’da Üsküdar’dan vapura binip martılara simit atmanın keyfini, güvertesinde ince belli bardakta çay içmenin lezzetini bile bilmiyorsun. Aşarsın diye ısrar ettim.

– Zaman geçmiyor. Zehir zemberek bir hâl bu.

– E, tamam o zaman. Hadi filikaya talim yapalım. Oyalanırsın, için de rahat eder, diyerek destek olmaya çalışıyor.

Saatlerimize bakıyoruz. Bir, iki, üç komutunu veriyor eşim. Hızla 18 numaralı kurtarma botuna yöneliyoruz. Kamaradan güverteye çıktığımızda, uç kısımda beklenmedik bir görüntüyle karşılaşo-

NAMAZ SANDALIN OLSUN, AHESTE ÇEK KÜREKLERİ!

ruz: Beyaz elbiseli bir adam imam, arkasında üç kişi cemaatle namaz kılıyor. Biz durakalıyoruz!

– Hanım kızımız pek solgun. Hastalar mı?

– Deniz tutuyor efendim.

Namazlarını bitirdikten sonra, eşimin verdiği selâmı alan Sudanlı Abdullah bin Fettah böyle soruyor. Aldığı cevap onu tatmin etmiyor. Gülümseyerek, Arap aksanıyla konuştuğu İngilizcesiyle:

– Biraz gayret etse, o, denizi tutacak.

– Nasıl?

– İtminan ve güven ile.

– Tansiyonunu etkiliyor, anatomisine ağır geliyor. Gerçi bulantı ilâcı alıyor, amaa...

– Hımm! Başka bir ilâç daha lâzım ki yutulmaz, içilmez; ancak idrak edilebilir, dedikten sonra, yavaş bir edayla başından fesini çıkarıp katlarken yüzüne bakarak dingin, vurgulu, şiirsel bir üslûpla şunları söylüyor:

– *Başka şeylere müracaat edip boyun eğme, onların arkasına düşüp zahmet çekme, onlardan yorulma, onlara tezellül edip*

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

*minnet çekme, onlara yaltaklanıp korkup titreme; çünkü Sultan-ı Kâinat birdir. Her şeyin anahtarı O'nun yanında, her şeyin dizgini O'nun elindedir. Her şey O'nun emriyle halledilir. O'nu bulsan, her matlubunu buldun. Hadsiz minnetlerden, korkulardan kurtuldun.*²⁸

Altmış yaşlarındaki Abdullah Bey, esmer yüzüne oturttuğu tatlı bir tebessümle devam ediyor:

– Hiç sefine içinde sefinden korkulur mu? Dünya da bir gemi değil mi uzay boşluğunda? Bu gemi hiç olmazsa eni boyu bilinen, gözle görünen bir derya içinde yol alıyor; ama dünya tamamen bir boşlukta asılı duruyor! Bunu kabul eder, yolda yürürken korkmazsın da, bu geminin nazlı salınışlarından niye korkarsın?

• Sesinde ihtar, şefkat ve ikna tınıları bulunan Abdullah Bey devam ediyor:

– Gözlerini kapat, rüzgârın elini yüzünde hisset. O, Rabbinden bir teselli olsun sana. Sonra teslim et kendini ve indir korku çuvalını sırtından. Haaa! Önemli bir ilâç daha: Namazını kıl. Ama dosdoğru kıl! Tam tertip yani... Her nerede olursan ol, saatini aşırma, dozunu azaltma, antibiyotik kullanır gibi vaktinde, terki bince kıl ki namaz sandalınız olsun. Tamam mı?

NAMAZ SANDALIN OLSUN, AHESTE ÇEK KÜREKLERİ!

Gözlerimi kapatıyorum. Her bir kelimeyi içimde evirip çeviriyorum. Sözlük mânâlarını, ıstılah anlamlarını devşiriyorum zihnimde. Mide bulantımı unuttuğumun ayırdına bile varamadan, korkularımın merkezinden beklenmedik bir sıçramayla idrak çemberinde 360 derecelik bir tura çıkıyorum. Çok meşgulüm. İşim ve yolculuğum uzun. Yok öyle midemle, tansiyonumla işim. Öylece kalıyorum. Eşimin, Abdullah Bey ve arkadaşlarının yanımdan sohbet ederek uzaklaştıklarının farkına bile varamıyorum. Her bir kelime içime külçe altın misali oturmuş, ne bedenimin ne de geminin salınmasına izin vermiyor sanki.

Neden sonra, çok yakınımda Arapça aksanla okunan akşam ezanıyla açıyorum gözlerimi.

İtalyan bandıralı gemide, Akdeniz'in orta yerinde Abdullah Bey, tebessüm eder bir hâlde, rast makamında huşuyla ezan okuyor.

Belli ki eşim, Fettah Bey'e, kurtarma botuna en kısa sürede varmak için yaptığım talimlerden bahsetmiş:

– Şimdi tez binmeli namaz sandalına, aheste ve huşuyla çekmeli tekbiri ve dahi tespihleri, diyor.

22. HİKÂYE

ABBAD BİN BİŞR HAZRETLERİNİN NAMAZI

ÜÇ OK YARASI

Abbad bin Bişr, Resûlullah'ın (s.a.v.) "Allah'ım, Abbad'a merhamet et!" duasına mazhar olandı. O, İlâhî vahye itminan ile imanı, savaşta cesareti, hizmette fedakârlığı, aldığı emirlerde mutîliği ile ışıldayan Allah Resûlü'ne ömrünün son demine kadar dost olandı.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

*Düşünün ben ne büyük rütbeye tutukluyum!
Çünkü, O'nun kulunun kölesinin kuluyum...*

Necip Fazıl Kısakürek

Nihal, elinde “Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?” kitabı olduğu halde salona girdi. Okuma koltuğuna varmadan sehpanın üzerindeki danteli düzeltti. Üzerindeki cam fanusu ve iki yanındaki pirinç şamdanı itina ile milimetrik hesaplar yaparak simetrik durmalarını sağladı. Tam koltuğuna oturacakken perdenin bozulmuş tek godesini diğerleriyle uyumlu hale getirdi. Terliklerini düzgün biçimde çıkarıp ayaklarını toplayarak okuma koltuğuna yerleşti. Artık kitabını gönül rahatlığı ile okuyabilirdi. Kaldığı yeri buldu ve kitabın satırları arasında; zihninin ve kalbinin çıkacağı yolculuktan payına düşecek ibretlere amade okumaya koyuldu.

Gökyüzünün zifiri ve kesif bir karanlığa büründüğü, Ay'ın saklanıp yıldızların söndüğü, hurma dallarının karanlığa boyandığı gecelerden biriydi. Üzerine İlâhî vahiyle kasem edilen gecenin simsiyah şalı sessizlikle birlikte Medine'nin üzerine serilmişti.

Hane-i Saadet'in kapısı açılmış, iki kişi bu kesif karanlığın

ÜÇ OK YARASI

içine dalarak evlerine gitmek için yola koyulmuşlardı. Biri Abbad bin Bişr, diğeri Üseyd bin Hudayr (r.a.)...

Kâinatın Güneşi, Resûl-ü Kibriya'nın (s.a.v.) dizi dibinden ayrılıp karanlığı göğüsleyerek evlerinin yoluna düşeceklerini sanıyorlarken, Cenab-ı Mevlâ'nın ikramı, Resûl-ü Zîşan'ın (s.a.v.) mucizesi ve kendi kerametlerinin tezahürü ile kapkaranlık Medine sokağında gözleri kamaştıran, akılları ve kalpleri cezbeden bir olay vuku buluyordu. Bu mümtaz iki sahabenin ayakları dibinden yükselen bir ışık, kandil gibi onlara eşlik ediyordu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında da, her ikisine gecenin karanlık koynunda Cenab-ı Hakk'ın Rahman ism-i şerifinin tecellisiyle, şefkat kandili onlara ayrı ayrı eşlik ediyordu.

İşte Abbad bin Bişr, kandil ışığı ikramıyla şereflenmiş, ensardan bir güzel sahabeydi. O, Resûlullah'ın (s.a.v.) "Allah'ım, Abbad'a merhamet et!" duasına mazhar oldu. O, İlâhî vahye itminan ile imanı, savaşta cesareti, hizmette fedakârlığı, aldığı emirlerde mutîliği ile ışıldayan Allah Resûlü'ne ömrünün son demine kadar dost oldu.

Geceler onun taatine şahit olurdu, gündüzler cengine, hizmetine, eğitip öğretmesine... Dur durak bilmez, boş oturmaz, görev verildiğinde erinmezdi. Az uyur, Rabbine çokça ibadet eder, Resûlünün hizmetinde kusur etmezdi. Ki üç fazilet timsali saba-beden biri olduğuna dair tarihe adı kaydedilendi.

O, Bedir, Uhud, Hendek Savaşlarını soluyandı! Hudeybiye'de komutanlığıyla Şecere-i Rıdvan'da bulunan ashap şerefine nail oldu!

Ve o, Zatü'r-Rika Gazvesi'nde gündüz cihat meydanının, gece namazın kahramanı oldu!

Hicretin dördüncü yılıydı. Beni Nadir Yahudilerinin, Allah Resûlü'ne düzenledikleri suikast sonrasında Medine'den sürgün edilmelerinin üzerinden iki ay geçmişti.

Enmar ve Salebeoğulları'nın çarpışmak için toplandıkları haberi ulaşınca, Allah Resûlü (s.a.v.) 400 (veya 700) mücahitle kızgın çöl sıcaklığında yola çıkmıştı.

Sadece bir deveyle çıktıkları bu yolda mücahitlerin ayakları, taştan, dikenden, sıcaktan delinmiş, o mübarekler ayaklarına bez parçaları dolayarak, ne bir "ah" ne bir "öf" demeden, açılan her yarayı, damlayan her kanı Rablerinin rızasına armağan ederek yürümüşlerdi. Bu şanlı mücahitler Allah rızası için ayaklarından sızan kanla tarihe "Zatü'r-Rika Gazvesi" ni yazdıracaklardı.²⁹

Karargâh kurulmuş, Peygamberimiz (s.a.v.) hem yanı başında kendisini izleyen ashabına hem kendinden sonra gelecek ümmetine ve ahir zaman Müslümanlarına servet değerinde, vahiy kaynağı, ibret dolu bir armağan daha verecekti.

*"Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman kâfirlerin size kötülük etmelerinden endişe ederseniz, namazı kısaltmanızda size bir günah yoktur. Şüphesiz kâfirler, sizin apaçık düşmanınızdır."*³⁰ meâlindeki âyet-i kerimenin hükmüne itaatle, namaza durmuşlardı. O pak alınları secdeye varmış, dua etmişlerdi.

Ve derken gece İslâm ordusunun üzerine kara örtüsünü yaymıştı ki, Allah Resûlü (s.a.v.):

- * - Bu gecede kim nöbet tutacak, diye sorunca:
- Biz ya Resûlallah (s.a.v.), demişlerdi, Abbad bin Bişr ve Ammar bin Yasir (r.a.).

Geceyi nöbet için bölüşmüşlerdi. Muhacirden, İslâmın ilk şehitleri olan Yasir (r.a.) ve Sümeyye'nin (r.a.) kahraman oğlu Ammar bin Yasir (r.a.) gecenin ilk bölümünü uykuda geçirecek, Hz. Abbad (r.a.) nöbet tutacaktı. Hz. Ammar nöbet vakti gelinceye kadar uyuyacaktı.

ÜÇ OK YARASI

Sıcak çöl gecesinin koynunda, etrafın sakinliğini gören Hz. Abbad (r.a.), Rabbine sığınıp, boş durmamak için teheccüd namazına durmuştu.

Sükûta bürünmüş gecede Kehf Sûresi'yle kılıyordu namazını. Âyetleri okurken vahyin nuruyla yıkanıyordu âdeta! Huşu içinde, o muhteşem huzurda kulluğunu en güzel ifadelendiren namazını eda ediyordu.

Karanlığı hızla delerek gelen, bedenini hedef almış oktan habersiz, her bir âyet-i kerimenin sırrını çözmek için yalnız ve yalnız İlâhî vahyi işiten kalbiyle kıyamda duruyordu.

Bir müşrikin, kana susamış elleri arasından ok yayından çıkmış, namaz kahramanı Hz. Abbad'ın bedenine saplanmıştı. Hz. Abbad, okuduğu sûrenin cazibesine kapılmış, efsunlu bir hâl ile etini delen oku bir küçük iğneyi çıkarır gibi kaygısızca çıkarak namazına kıyamda devam ediyordu.

İsabet etmediğini sanan müşrik, peş peşe ok gönderiyordu. İkinci bir ok yine hızla saplanmıştı bedenine. Ve dahi üçüncü ok...

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Hz. Abbad'ın bedeninde üç ok yarısından, imana boyanmış kan sızıyordu da, o Kehf Sûresi'ni tamamlayamamanın hüznündeydi! Ve kalbinde samimî bir korku: Ya korumaya söz verdiği orduya bir hâl olursa, ya Resûlullah'a (s.a.v.) bir zarar gelirse, ya "Ben tutarım." dediği nöbet sözünde duramazsa?

Böylece varmıştı rûkûa ve secdesine. Daha fazla uzatmak istiyordu namazını, bu kadar yaklaşmışken şehadete, Rabbine ulaşmak arzusundaydı. Ama nöbetçilik mesuliyetiyle bundan vazgeçmişti.

Hz. Abbad arkadaşını uyandırdığında Ammar hayret içindeydi:

- Neden ilk okla yaralandığında beni uyandırmadın ya Abbad, diyordu.

Hz. Abbad huzurlu gülümsemesi ve sesine yansıyan endişesiyle şu cevabı veriyordu:

- Ya Ammar, öyle bir sure okuyordum ki, yarıda kesmek istemedim. Eğer Resûlullah'ın (s.a.v.) verdiği görevi yerine getiremeyecek, ordumuzun zarar görmesinden duyduğum kaygım olmasaydı, namazda okuduğum sûreyi kesmek yerine, ölünceye kadar namaz kılmaya devam ederdim!

ÜÇ OK YARASI

Nihal, Abbad bin Bişri'in bu son cümlesini okuduktan sonra kitap elinde açık olduğu halde gözlerini kapattı. "Bu nasıl bir namaz aşkı ya Rabbi!" derken, yüzünde mahcubiyet kırmızı şalını sererek dolaşıyordu. Okuduğu satırların etkisinden içi ürpermiş, eşyaya ve düzene olan mahkûmiyetinin ve öncelediği titizliklerinin kendisini böylesi teslim olmuş namazlardan nasıl mahrum ettiğini düşünmüştü. Dünyasını tanzim etmekte, en ince ayrıntıların çetelesini tutmakta ne de mahirdi. Peki ya ukbasının saadetini bu kadar titizlikle, bu kadar hassasiyetle imar edebiliyor muydu? Seccadesinin püskülleri bile bir hizada olmalıyken, okuduğu surelerin sırasını, taşıdığı anlamları, uyarıları, müjdeleri zihnine ve kalbine yerleştirebiliyor muydu?

Soruları çoğaldıkça utandı. Elleri satırların üzerinde dolaşırken, mahcup başını kaldırmaya, oturduğu yerden kalkmaya izin vermiyordu utancı. Kıldığı her namazı ve kibleye yönelen bedeninin sakladığı gizleri hatırladıkça içi de dışı da ufacık kaldı. Utancını, dilinden dökülen duasını, gözyaşlarıyla yoğurarak tövbe makamına sunmaktan başka çaresi yoktu. Öyle de yaptı:

"Ya Rabbi! Beni ıslah eyle, namaz şuuru ve idrak ikram eyle! Sıcacık evimde namaz kılarken, pencereden esen rüzgârdan etkilenip kıpırdayan perdeye takılan zihnimi, sana ve secdelerime mûî kıl! Ben küçük bir sineğin ısırmasını namazda acıyla hissediyorken, böylesi etini delip geçen, bedenine saplanan okları hiçbir şey olmamış gibi çıkararak namaza devam eden mübarek kullarının kıldığı namazlarına erdir. Namazlarımda zihnimi dünya işleriyle değil, ahiret hayatımın inşası için gerekli ihlas ile meşgul eyle! ***Ya Rabbi! Beni dünyayı soluyan şu bedenimin derdine değil, ahireti soluyacak ruhumun derdine düşür!***"

Nihal, duasının bundan sonrasını dili ile değil, nedametle, imrenişle hayret makamına çıkmış oradan süzülen gözyaşlarıyla tamamladı...

23. HİKÂYE

SELDE NAMAZ
HANİ BUNUN
İLK SAHİBİ?

Marifet, konfor içinde abdest alıp yumuşak seccadeler üzerinde namaz kılmakta değilmiş meğer... Bütün hücreleri her şeye rağmen, her imkândan ırakken, Yüce Yaradan'ın huzuruna varmanın tarifsizliğinde hayat buluyordu.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Rasim, gönüllü olmuştu ülkesinden sekiz bin kilometre uzaklıktaki Bangladeş'te açılan koleje öğretmen olarak gitmeye. Ecdadının izlerini taşıyan, ancak son iki asır İngilizlerin sömürgesi olmuş bu topraklarda, kendi dininden kardeşleri olan Bangladeşlilere Türkçe öğretecekti. Maddî bir beklentiyle değil, emeğini bir ibadet gibi vermeyi dilemişti. Bilinir, bilinmez, gam değildi onun için. Tek dileği, geldiği bu dünyada iz bırakarak yaşamak, Rabbinin huzuruna vardığında, *"Rabbim, senin rızan için ben bunları, bunları yaptım!"* diyebilmektir.

Rasim cesurdu, ataktı, gayretli ve ibadetlerinde de dikkatliydi. "Kendini bilmeyen Rabbin ne bilir?" düsturundan hareketle, kendini ilk bildiği vakitlerden beri iç dünyasını keşif için emek harcıyordu. Ne yapacağı, nasıl yapacağı hakkında geceleri gözlerini dış dünyaya kapatır, iç dünyasında kendisiyle cebelleşir dururdu. Öğretmendi. Nefsine bir şey öğretilip söz dinletmek, öğrencilerine bir şey öğretmekten daha zor ve ağır gelirdi ona. Bilirdi ki bu da şeytandandı. Her sabah uyandığında: *"Rabbim, beni kendi nefsimin ve şeytanın tuzaklarından muhafaza buyur. Her ikisinden de sana sığınırım!"* der demesine, ama 25 yaşın gençliği, daha görüp, okuyup öğreneceği çok şeyin olduğunu bilmesi ve dünyanın kışkırtıcı ziynetlerinin etrafını çepeçevre kuşatması, etkilenmeyeceğinden, anlık kayışlar yaşamayacağından emin kılmazdı onu.

HANİ BUNUN İLK SAHİBİ?

Rasim'i Bangladeş'e vardığında, daha önceden geleceği bildirilip yardımları istenilen iki kardeş, Mucip ve Reşit karşılamıştı. Her ikisi de Rasim'le akrayan sayılırdı. Yüzleri hep gülümser hâlde, Bengalce dilinin barındırdığı Türkçe kelimelerin çokluğundan istifade ederek yahut İngilizceleriyle anlaşp kaynaşmaları hiç de zor olmamıştı.

Pirinç tarlalarının alabildiğine uzandığı, dünyanın sayılı nehirlerine sahip bu ülkede yapışkan bir sıcak, vurdumduymaz bir boş vermişlik hâkimdi. Mucip ilk iş olarak, Rasim'e kalacak bir yer ayarlamıştı. O artık, gurbette olduğu bu ülkenin bağrında akıp duran Jamuna Nehri'ni sırdaş eyleyecekti kendine.

Ağustos ayının en sıcak günlerinden bir gece, bulutlar tüm site-mini damlalara yükleyip yeryüzüne bardaktan boşanırcasına yağdırıyordu. Jamuna Nehri'nin sinesi dinlediği sırlarla, şahit olduğu garipliklerle daralmış, bendini aşıyordu. Tropikal iklime uygun derme çatma barınaklara yükselmişti sular.

– Hemen hemen her yıl birkaç kez bu sel baskınlarını yaşarız biz. Muson yağmurları ardı arkası kesilmeksizin yağar bu ülkede, diyordu Mucip.

Rasim, gördüğü manzara karşısında telâşa kapılmış, ayakları altından kayıp giden topraktan, korkuyla ve şaşkınlıkla çırpınan aklından medet umacak hâli kalmamıştı. Daha önce ne böyle bir yağmur ne bu kadar taşkın bir nehir ve ne de böylesi bir çaresizliğe şahit olmuştu. Mucip ve Reşit kendi güvenliklerini temin ettikten sonra Rasim'in yardımına koşmuşlardı. Tuhaftı!

– Mucip nedir bu böyle Allah aşkına? Her şey su üzerinde yü-züyor, sen hâlâ gülümsüyorsun?

– Gamlanma Rasim kardeşim. Her şey bize zaten emanet değil mi? O vermiştir, O alır. Bilirsin işte, Yunus der ya: “*Mal sahibi*

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

mülk sahibi,/ Hani bunun ilk sahibi?/ Mal da yalan, mülkte yalan,/ Var biraz da sen oyalan.” Oyalanıyoruz be kardeş! An'ı kotalalım, canımıza kast eylemeyelim, bir de ibadetlerimizi ihmal etmeyelim, kâfidir bize.

– Doğru söylersin de, ne olacak şimdi bizim hâlimiz?

– Söyledim söyleyeceğimi ben Rasim kardeş. Ülkelerin ve mekânların da insanlar gibi bir kaderi vardır. Bangladeş yılda beş-altı kere böyle sular altında kalır ve milyonlarca evsiz insan kederine boyun eğer. Bizlere de elimizden gelen tedbiri almak, olacak olana râm olmak düşer. Gerisi Rabbe havale. Sen de bırak kendini, zaten çıkamayacaksın işin içinden. Yağmuru yağdıran Rabbim, güneşin şualarını sunacak birazdan. Sular çekilip, ıslanan ne var ne yok kuruyacak. Biraz daha kalsan burada alışsın sen de...

“*Alışır mıyım acaba?*” diye soruyordu Rasim kendi kendine. Bu, alışkanlıkla ilgili olmasa gerekti. Bu, Rabbin bu ülkeye biçtiği kadere imandı bal gibi de... Ve o, buralı değildi. “*İşte tek sorunum bu galiba!*” diye geçirdi içinden.

Rasim'in öğretmenlik yaptığı köy okuluna varmışlardı. Ders masaları sular altındaydı. Mucip ve Reşit'in yardımıyla yüksekçe bir yere sıraları yığmışlardı ki, ikinci ezanı ıslak mekânlarının üzerine teselli gibi serpiliyordu. Mucip, elindeki koliyi çabuk hareketlerle eşyaları yığdıkları yere bırakmış, onu Reşit izlemişti. Rasim, öğleden bu yana koşturmaktan yorgun düştüklerini, bir parça soluklanmak için telâş yaptıklarını sanıyordu.

Mucip, tek katlı okulun musluğuna taktığı hortumu bir ağaç dalına asarken Reşit'e talimatını vermişti:

– Reşit ben bir yer ayarlayayım. Musluğu aç deyince aç ki abdest alabilelim.

– Tamamdır.

HANİ BUNUN İLK SAHİBİ?

– Ne tamamdır Mucip? Bunca suya katkıda mı bulunacaksınız da musluğu açtırıyorsunuz?

– Yok be Rasim kardeş! Duymaz mısın ezan-ı Muhammedî huzura davet ediyor. Tez elden varmalı, dilekçeyi tez sunmalı. Şikâyetim yoktur, bilesin! Ancak sel sularını bir an önce Jamuna Nehri geri çekmez, toprak içmezse salgın hastalık illeti peşimizi bırakmaz. Eee, ne yapmalı? “Ol” diyen mercie koşup, öldürmesi için duaya durmalı!

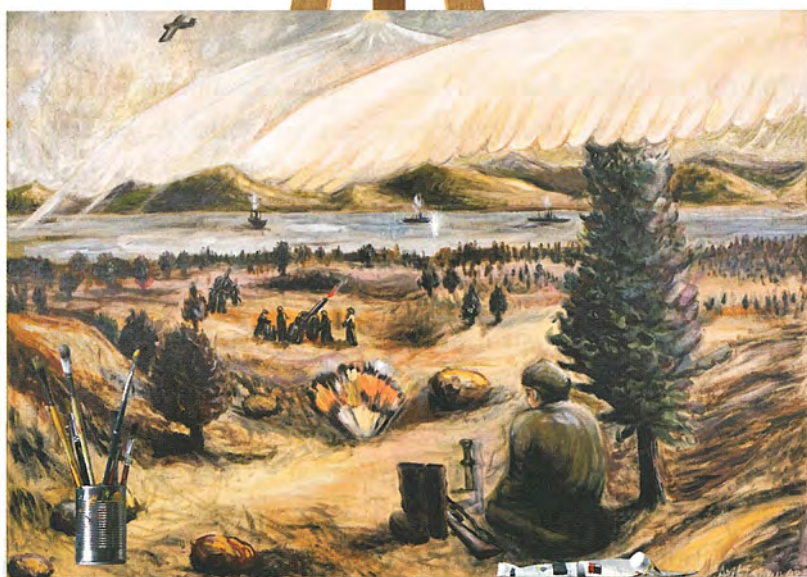
– Anladım, demişti Rasim. Diliyle söylemişti aslında bu kelimeyi. İçinde bir ses: *“Bundan büyük mazeret mi olur? Namaz biraz gecikebilir. Hem daha vakti içindeyiz. Müezzin ezanı henüz bitirmişken bu telâş fazla değil mi?”* diyordu.

Mucip, Jamuna Nehri’nin hoyrat elleriyle söküp aldığı okulun kapısını, sel suları içinde en uygun yere yerleştirmişti bile ve Reşit’e sesleniyordu:

– Reşit, ver suyu.

Reşit vermişti suyu. Rasim, ağaç dalına asılı hortumdan Mucip’in ve ardından Reşit’in abdest alışını, (her şey normalmiş de) zaman aşırı bir yerden gelmiş gibi izliyordu. Üniversitenin lâvabolarını beğenmeyip abdest alamadığı için kazaya bıraktığı namazlarını hatırladı. İçini dışını ateş baştı. Alize rüzgârı tesellice yüzünde dolandı. Yetmedi. Aynı ağacın altında, daldan sarkan hortumdan o da abdest aldı. Suçlu bir mahcubiyetle Mucip’i izledi.

Ömrünce unutamayacağı bir ânın her saniyesi sahici bir ibadetin vesikası oluyordu. Bunca zaman yaptığı ibadetlerini gözden geçirmesine vesile olan, mekân ve imkânı bambaşka bir namaza, onlarla birlikte niyet etti. Bütün bedeni titriyordu. Marifet, konfor içinde abdest alıp yumuşak seccadeler üzerinde namaz kılmakta değilmiş meğer... Bütün hücreleri her şeye rağmen, her imkândan ırakken, Yüce Yaradan’ın huzuruna varmanın tarifsizliğinde hayat buluyordu. Bedeninin çocuk yaşında tanıştığı namazla, ruhu belki de ilk kez tanışıyordu. Rasim yeniden ve bambaşka bir idrakle namaza başlıyordu.

24. HİKÂYE

ÇANAKKALE SAVAŞI'NDA NAMAZ
GÖK ALEV, YER ATEŞ
VE SECDE

*Çanakkale'de düşman orduları, sadece etten
kemikten duvarlara değil, el ele tutuşmuş
şebit ruhlarının ve meleklerin tül tül açılmış
kanatlarının oluşturduğu duvarlara çarpa çarpa
perişan, darmaduman ve unutulmaz
bir yenilgiye uğramışlardır.*

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Atölye öğrencilerimle (12-14 yaş grubu) Çanakkale'ye, şehitlerimizi ziyarette gidiyoruz.

Mehmetçiklerin secde ederek savaştıkları topraklarda neredeyse horon teptiğimiz son yılların, kendimizce özrünü dilemek, teşekkürünü iletmek, Yasin'lerimizi, Fatiha'larımızı ve İhlâs'larımızı bizzat hediye götürmek için gidiyoruz.

Yaşarken medeniyet şaheserleri armağan eden, bizim hür ibadet edebilmemiz için kendileri şehit olan ecdadımızı yâd etmek için gidiyoruz.

Kabir taşlarını okumak; adlarını, yaşlarını bilmek için gidiyoruz. Ezbere değil, Mehmet Akif'in dizelerindeki o muhteşem tasvirlerle titreyerek gidiyoruz. Gülşah ezbere ağlayarak okuyor şairin dizelerini:

“ ...

*Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;
Sönüyor göğsünün üstünde o aslan neferin.*

...

*Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;
O ne müthiş tipidir: Savrulur enkaz-ı beşer..
Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak,
Boşanır sırtlara vadilere, sağanak sağanak.
Saçıyor zırha bürünmüş de o namert eller,*

GÖK ALEV, YER ATEŞ VE SECDE

*Yıldırım yaylını tufanlar, alevden seller.
Veriyor yangını, durmuş da açık sinelere,
Sürü hâlinde gezerken sayısız tayyare.*

Sude, her karışının, şehit bedenleriyle donanmış olduğunu öğrendiği cepheleri gezerken neredeyse sekerek yürüyor. Kelebek gibi narin, küçük bedeni yorgun düşüyor, şehitlerin kanlarıyla sulanmış toprağa bastığı her adımında.

– Öğretmenim, bu ağaçlar o zaman var mıydı, diye soruyor bir ümit, ağaçların altının şehitlerden azade olduğunu sanarak.

Esra'nın yüzü solgun, gözlerinin altında mor bir halka... Mola verdiğimizde, yemeğini yiyemiyor:

– Kan mı kokuyor?

Ezel:

– Bana da öyle geliyor. Bir zeytini üç ısırıkta yerlmiş. Çok yemekleri de yokmuş. O yüzden ben de yiyemiyorum, diyor.

Henüz, asrın kirlerinden nasır tutmamış, henüz sırrı dökülmemiş bir ayna kadar parlak bu çocuk kalplerden başka, böylesi duyarlı kaç kalp vardır, diye düşünüyorum.

Rehberimiz Rauf Hoca, bütün ayrıntılarıyla anlatıyor her cepheyi,

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Osmanlı askerinin destan yazan gayretini, vatani müdafaa edişlerindeki iman kuvvetini...

Erva:

– Kaç asker şehit oldu?

– Çocuklar, 253 bin şehit deniyor olsa da sizler bu rakamdan çok, onların birlik ve beraberlik ruhuna, vatana sahip çıkma anlayışlarına, mücadeledeki azimlerine, kalplerindeki imanla şehit olmak için nasıl yarıştıklarına, bir vakit namazlarını bile kaçırmadan, onca dehşetli savaş içinde namazlarını kılmak için gösterdikleri gayrete, telâşa ve inanca odaklanmalısınız ki Çanakkale şehitlerini daha iyi anlayabilesiniz! Ne pahasına ve nasıl, bize bugün, bu hür adımları başışladıklarını idrak edebilesiniz, diyor.

– Namaz mı? Onca anlattığınız korkunç savaşta namaz da mı kılıyorlardı, diye soruyor Rana.

– Hımm, bilmiyor muydunuz yoksa? O hâlde ben size kitaplarda yer almayan, dilden dile dolaşan, Çanakkale’de nasıl destan yazıldığını daha iyi anlamanızı sağlayacak Mehmetçiklerin namazla ilgili hikâyelerinden birini anlatmalıyım, diyor ve başlıyor anlatmaya...

Gökyüzü alev kusuyordu, yeryüzü ateşten deniz!

Patlayan bombaların şavkından, geceler gündüze bürünüyordu.

GÖK ALEV, YER ATEŞ VE SECDE

Mahşerî bir koşuşturma içinde, “Allah, Allah!” nidalarıyla savruluyordu Mehmetçikler! Ölüm yağmur olup yağıyorken göklerden, onlar vatanlarını korurken şehadet düşü kuruyordu.

Seddülbahir cephesinde bir taze fidan savaşıyordu. Adı Mehmet. Yaşı henüz 19. Cebinde iki mektup; biri anacığından, diğeri yâri Nazlı’dan... Göğsünde bedeninden taşan bir imanla ölümle dans eder gibi savaşıyordu.

– Ya vatanın kurtulduğu haberiyle dön evine yahut ağabeylerin gibi sen de katıl şüheda kafilesine. Bu millet kendini bildi bileli esaret görmedi, bilesin, diyordu mektupta anası.

Mehmet, anacığının bu cümlesini bir buyruk gibi kazımişti aklının bir köşesine. Cephede durduğu her namazında dualarına katmıştı, iki oğlunu bu kana bulanmış, insan parçalarının gökten sağanak sağanak yağdığı bu cephelerde şehit vermiş anasının buyruğunu.

Ya kurtuluş ya şehadet olmalıydı, Çanakkale’de güller, kan revan bedenler, şehit düşmüş yüzlerce Mehmet arasında savaşan bedeninin akıbeti.

Nazlı, yâri Nazlı’nın yüzünü iki mevsimdir görmüyordu Mehmet.

– Bir anacığının sıcak sinesidir özlediğim, bir senin bahar renkli yüzündür Nazlı’m, diye mırıldanırdı, dar vakitlerde uykuya geçmezden önce.

Bir güzel ses ezan olup karıştırdı, patlayan silâhların, çarpışan süngülerin gürültüsüne. Mavi gökleri, kara kanatlı İngiliz uçakları kaplar, güller yağdırırdı Mehmetçikler üzerine. Ölüm onlardan birine erişse bile bütün cephelerde bir başka Mehmet okurdu da yine dinmezdi ezan sesi.

Mehmet, adı siper, kendi ölüm kuytusu, cephe gerisine namazını kılmak için her çekilişinde dedesinin kutlu nasihatini hatırlardı:

– Evlât, şehit olmanın yolu ihlâsla yapılmış secdelerden geçer. Mü’min olmayan, şehitlik mertebesine erişmez. Mü’mini de kâfirlerden ancak namaz ayırır!

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Küffara karşı savaştayım, dedem. Ruhun izler mi beni? Göz koydum, söz verdim anama; ya vatanımın kurtuluşuyla, ya şehit olup varacağım eve. Bu yüzden hemen, hem de hemen varmalıyım her ne olursa olsun secdeye, der, kıt zamanda, saklanacak, sığınılacak tek bir köşenin kalmadığı, Seddülbahir cephesinde bulabildiği en uygun yere varırdı.

Yere sapladığı süngüsü minberi olurdu. Asker kepi, sütresi...

Kıvılcımlar savrulurdu o varınca rükûya. Secdesi, şefkatli bir kucak gibi sarmalardı onu. Yenilenir, tazelenirdi de imanı, cengâver kesilirdi. Şükrünü namazıyla eda edince, varlığı anlam bulur, savaşı hizmet olurdu.

Alev alev yanan bir denizde, bambaşka bir âleme tesbihten kulaçlarla yüzerdi.

Mehmet, bilirdi ki bedeni ruhunun büründüğü bir kılıftır ve şehitler ölümsüzdür. Onları görenler sadece bedenlerinin secdeye eğildiğini sanırdı. Ama bilmezlerdi ki onlar ruhlarıyla birlikte varırlardı secdeye. Ve her namaz sonrasında Allah'a yalvarır, dua ederlerdi. Bu yüzdendir ki melekler bir şemsiye gibi kanatlarını açar, onları namazdayken korurdu; savaştayken namazlarıyla korunurlardı.

Yer turuncu, gök turuncu bir alev gibi yanarken, Mehmetçikler Hz. İbrahim'in (a.s.) duasıyla dua ediyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki, Hz. İbrahim (a.s.) için Nemrud'un hazırladığı koskocaman ateş gül bahçesine, serin sulara dönüşmüştü de yakmamıştı İbrahim'i.

*Çünkü o, şöyle dua ederdi:

"Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri, namazı devamlı kılanlardan eyle. Ey Rabbimiz, duamı kabul et!"³¹

Bilirdi Mehmetçikler, etraflarındaki ateşe Rabbin hükmedeceğini.

Çanakkale'de düşman orduları, sadece etten kemikten duvarlara değil, el ele tutuşmuş şehit ruhlarının ve meleklerin tül tül açılmış kanatlarının oluşturduğu duvarlara çarpa çarpa perişan, darmaduman ve unutulmaz bir yenilgiye uğramışlardı.

GÖK ALEV, YER ATEŞ VE SECDE

Mehmet, bir sonbahar sabahı, karnı aç, kolu yaralı, kalbi Allah aşkı ve vatan sevdasıyla dopdolu kılmıştı namazını yine. Nöbete yetişmek için inerken cepheye, bir kurşun isabet etmişti kalbine. Bedeni orada kalırken ruhu uçmuştu göklere ve Mehmet, anasına verdiği sözü tutmuştu. O da iki ağabeyi gibi cephede şehit olmuştu.

Rehberimiz Rauf Hoca sözünü Mehmet Akif'in şu dizeleriyle şehitlere bir teşekkür, bir minnet borcu sunar gibi noktalamıştı:

*"... 'Bu, taşındır' diyerek Kâbe'yi diksem başına;
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;
Sonra gök kubbeyi alsam da, rida namıyla,
Kanayan lâhdine çeksem bütün ecramıyla;
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan,
Yedi kandilli Süreyya'yı uzatsam oradan;
Sen bu avizenin altında, bürünmüş kanına,
Uzanırken, gece mehtabı getirsem yanına,
Türbedarın gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile avizeni lebriz etsem;
Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hatırana..."*

25. HİKÂYE

ENGELLİ OLSA DA CEMAATLE NAMAZ

EZANI DUYUYOR MUSUN?

*“Sağlamla engelliye yan yana saf tutturan dinime
hamd olsun ki, namazlarımı cemaatle kılacağım
inşallah! Zihinleri hesapta, kalpleri inançtan
yoksun, sahte sivil toplum kahramanlarına inat,
kardeşlerimle saf tutup cemaate katılacağım!”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– İsmim Oktay. Kedilere imrenecek durumda bir yürüme engelli işte. Siz ya fazla duygusalsınız yahut amatör bir gazeteci!

– Neden böyle düşünüyorsun?

– Çünkü buraya gelip, ben ve benim gibileri gündeme taşımaya kalkışmanız bunu avaz avaz bağılıyor. İnanın kimsenin ilgisini çekmez bizim hâlimiz. Hattâ onların bazıları için görüntü kirliliği ve vicdan azabıyız! Medya, prim yapacak popüler haberlere ilgi duyar. Bir mankenin yasak aşkı bizden fazla ilgi çekecektir. Büyük barların kapısında daha çok malzeme varken, Sosyal Hizmetlere gelmeniz gazetecilik kariyeriniz için bence bir hata! Dahası ucuz bir menfaat...

Acı bir gülümseme rüzgâr gibi geçiveriyor yüzümden. Haksız sayılmaz aslında. Ama o, mensubu olduğu modern hayatın ruhsuz, merhametten yoksun, şekle ve eşyaya müptelâ olanlardan ve onların medyasından bahsediyor. Haksız olduğu taraf ise, bu ülkenin manevî değerleriyle bağını koparmayan, seküler anlayışa kalemle-riyle meydan okuyan basından habersiz olmasıydı. Ki buna bağlı olarak, çalıştığım gazetenin yayın yönetmeninin “Fotoğraflı Gerçek Haber-Gerçek Öykü Projesi” çerçevesinde, hayatın içinden ibretler konusuna beni bizzat yönlendirmiş olmasıydı.

EZANI DUYUYOR MUSUN?

– Seninle muhataplığım, seni malzeme yapmak değil; hem kendimizi hem de toplum içinde senin yaşadıklarını öyküleştirerek anlatmak, anlamak...

– Anlamak!... Anlayınca ne olacak, ne işe yarayacak? Bir markette kasiyer mi olacağım? Bir devlet dairesinde telefon operatörü olarak bana iş mi ayarlayacaksın? Ben Uluslararası İlişkiler okudum. İki yabancı dilim var. Sağ olun almayayım bu iyiliğinizi! Çünkü bu, her gün dışarıya çıkmak demek. Çünkü bu, üç kuruş maaşı yol parası yapıp, acıyan bakışları, horlanan tavırları yanında eşantiyon olarak almak demek...

Öfkesini anlamaya çalışıyorum:

– Neden bu kadar öfkelisin? Ben hiçbir şey yapamasam bile tanışabilir, dostane sohbet ederek anlaşabiliriz.

– Dostane mi? 17 Ağustos depremi hayatıma ve bacağıma koca bir imza çaktı! Ailemi depremde kaybettim. Evimiz bir müteahhidin hasis emellerine kurban gitti. Bak yıl 2010. On yılı aştı, hâlâ mahkemesi sürüyor. Akrabama sakat ayağımla yük oldum. İstenmeyip buraya bırakıldım. Hoş, bir parça maddî imkânım olmasa burada da kalamazdım ya! Ben 34 yaşındayım ve atıl muamele görüyorum. İş müracaatlarım, engelli istihdamı için kontenjanlarının dolduğunu belirten cevaplarla geri çevriliyor. Siz beş dakika önce gelip karşıma oturuyorsunuz ve dostane sohbetten söz ediyorsunuz...

Derken, dizleri üzerindeki bilgisayarı hırçın bir edayla kenara bırakıyor. Bir sigara yakıp gözlerini birkaç saniye uzağa kilitliyor. Kurumun bahçesinde bir çınar ağacının gölgesinde anlık bir sessizlik, oturduğumuz masada hükmünü sürüyor. Rahatsız olduğum bu öfke keli suskunluğu yırtmak istercesine:

– Bilgisayarda neler yaparsın, diye soruyorum.

– Hiç! Gezerim, okurum... “Sörf” diyorlar işte. O site senin, bu site benim, dolaşırım. Sohbet eder, asla sahici olmayacak, sanal sevgili yaparım. Gün biter. Yeniden aynı şeyleri yapmak için uya-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

nırım. Eee, madem sohbet edeceğiz, sizin sağlam ayaklarınız nere-
lere gider gelir? Hayat sağlamken nasıldır?

Oktay sanki konuşmuyor; dili çekiç, kelimeleri çivi, ha gayret
içime çakıyordu!

Oktay'ın söylediklerini, ziyaret sayısı hayli yüksek bir haber si-
tesi editörü olan Hakan Abiye aktarıyorum. 34 yaşında, iyi eğitim
almış bu genç adamın bıkkın, umutsuz hâlini ne onun adına ne de
kendi adıma reva görüyorum. Hakan Abi:

– Klâvyesi iyi demek ki... Eee, yabancı dili de varmış. Bize dış
basından makale çevirebilir mi acaba, diyor.

Hakan Ağabeyin bu önerisini cebime koyar koymaz, çocuklar ka-
dar şen gidiyorum o gün Oktay'ın ziyaretine. Artık “fotoğraflı haber-
öykü” projesi umurumda bile değil! O günden sonra, pazar gazete-
sinde çıkan röportajlarımı, İslâmî konulu birkaç kitap götürüyorum
Oktay'a. Neredeyse dost olduk derken, onun güvensizliğini kırıp,
hah işte, az kaldı dostluğa samimiyete, güvendi güvenecek derken,
tutarsız, hınçlı itirazlarıyla karşılaşsam da aklına koyduğunu yapan,
umutta inatçı mizacım beni onu ziyaret etmekten alıkoyamıyor.

Oktay'ın içimi delik deşik eden gerçeklerine bir çözüm üretebil-
mek neredeyse öncelikli işim oluyor. Sosyal Hizmetlere vardığımda
keyifle selâm veriyorum Oktay'a:

– Sana güzel haberlerim var!

– Mümkün değil! Siz güzel olduğunu sanıyorsunuzdur. Kendi
pencerenizden baktığınız içindir...

– Bak bir dinle önce.

Umarsız, pervasız, bıkkın bir edayla dinliyor beni.

– Dış basını takip ederim. New York Times, The Guardian'a ba-
karım, dediğinde “*Hıh, önerimle ilgileniyor olmasaydı bu cümleyi
kurmazdı.*” diye düşünüp seviniyorum!

EZANI DUYUYOR MUSUN?

– Güzel işte! Farklı haberlerden seçki oluşturabilirsin. Dünya gündeminden, yeni ve ilginç tespitlerin üretildiği makaleleri çevirebilirsin. Haber analizi yapabilirsin.

Oktay, bu cümleme karşılık, hiçbir zaman itimadını kazanamayacağım hissini pekiştiren alâkasız bir şey söylüyor:

– Getirdiğiniz kitapları okudum. Asr-ı Saadet’ten söz ediliyor. O bir dönem mi, bir medeniyet mi? Neyse, merak ettim. Varsa onunla ilgili kitaplar getirirseniz sevinirim, diyor.

İçimden “Oh, elhamdülillâh!” diyorum. Bu defa yine konudan uzak, ama hayra delâlet eden bir cümle duymanın huzuruna bürünüveriyorum.

– Tamam, getiririm. Haber ve makale denemelerini bu e-postaya gönderirsin değil mi?

– Gönderirim, o iş kolay! Bir de Hz. Muhammed (s.a.v.) ile ilgili bir kitap varsa...

Tuhaf bir sevinç ve tutarsız bir umut yeşeriyor içimde.

– Var tabîî. Ama ancak iki gün sonra getirebilirim; şehir dışına çıkacağım da...

– Ooo, çok geç! Masrafını karşılarım ben. Motorlu kuryeye verin siz!

Gönderdiği haberlerin çeviri kalitesi, analiz yeteneği, Hakan Ağabeyin de dikkatini çekince ziyaretleri neredeyse artık o üstleniyor. Haber sitesinin önce konuk kalemler listesinde yer alan Oktay’ın ismini bir gün sitede göremeyince Hakan Ağabeyi arıyorum. O, gülümseyerek:

– Oktay’ı ara, diyor.

– Yanlış bir şey mi oldu?

– Yoo, bilâkis; yanlış değil, çok doğru bir şey oldu. Ama kendim söylemek istiyorum, diye benden söz aldı. Olanları ben anla-

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

tamam. O yüzden onu aramalısın.

Merakla arıyorum Oktay'ı:

– Sitede bugün adını göremedim, hayırdır?

– İnşallah hayırdır abla!

– Oktay! Anlatacak mısın? Ne oldu? Terfi mi ettin? Siteden istifa edip daha iyi bir iş mi buldun? Neler oldu?

– Ah be ablam, telâşını hep sevdim! İlk vakitlerde, elinden kolundan saklasan, gözlerinden taşan o telâşa inandım ben zaten. Ve elhamdülillâh iyi de yaptım. Rabbim senden razı olsun! Sebebin oldun.

– Oktay, asıl sorumun cevabını alabilecek miyim, diye sorarken, üslûbundaki inançlı ve mutmain ifadeler dikkatimi çekiyor.

– Abla dün akşam namaza başladım.

– Hımm! Yani?... Namaza başlayanlar çeviri yapamıyor mu?

– Yapıyor elbette de, adımları da değiştirdim. Ve artık yeni ismimle site editörü bölümünde yazıyorum.

– Hııı? Ne oldu peki adın?

– Muaz!

Susuveriyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. İçimde çocukça bir sevinç cirit atıyor. Onu tanıdığım altı aylık bir süre içerisinde, bir sünger gibi götürdüğüm bütün kitapları emdiğini, olumlu ya da olumsuz bir tepki vermeden, yeni kitapları dört gözle beklediğini biliyordum. Son iki ayda, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin "Sözler, Mektubat, Lem'alar ve Şualar'ı"nı kuraklıktan çatlamışçasına içtiğine şahit olmuştum. Şimdi o sürenin beklenmedik tepkisini, coşkunu bir şelâle gibi akan heyecanlı sesinden alıyordum:

– Abla ilk verdiğin kitaplardan birinde okuduğum şu bilgi dünyamı değiştirdi: Allah Resûlû'ne gelen bir sahabe: "*Acaba namaz için mescide gelmesem olur mu?*" diye sorunca, Resûlullah ona: "*Ezanı duyuyor musun?*" diye soruyor. O da: "*Duyuyorum.*" deyince, "*O zaman senin için bir fetva bulamıyorum.*" diyor. Anla-

EZANI DUYUYOR MUSUN?

şılan o ki, cemaate katılması gerekliliğini hatırlatıyor. Ben çözüm üretiyormuş gibi görünüp yüzeysel şovlarla sahip çıkma kampanyaları düzenleyen ve aslında kendilerini yüceltmek için yırtınan, kendilerine “iyi insan” unvanını yine kendileri hediye ederek halkın duygularını sömüren, hedeflediğine ulaşınca arkasını dönüp bizlere bakmayan, modern hayatın ürettiği samimiyetsiz kurum ve kuruluşların dışladığı bir engelli iken ve İslâm dininden fersah fersah kaçarken, bu muhteşem dinin peygamberi beni toplumun içine tam göbeğine davet ediyor! Elbette samimiyetle ilgilenen kurum ve kişiler var. Onları tenzih ediyorum. Ancak sizi de onlardan biri sanmama neden olan istismarcılar daha çok! İlk davetiyeyi bu bilgiyle aldım. Sonra, yine Peygamberim Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) benim gibi ortopedik engelli bir sahabe olan Muaz b. Cebel'i Yemen'e vali olarak atadığını öğreniyorum. İşte abla, bu iki bilgiyle bindim bir sandala, çıktım umman içinde bir seyahate. Sandalım ve küreklerim zayıf, ama o derya içinde beni koruyup kollayacak bir Rab-bim var artık ve siz dostlarım... Ben talip oldum. Artık bir talebeyim. Niyetim, çok geç kaldığım bu din ile şereflenmek. Emeğim ve kısmetim kadar besleneceğim inşallah!

– İnşallah! Ne diyeceğimi bilemedim, ama inan çok sevindim!

– Hep sen güzel haberler getiriyordun bana, şimdi sıra bende. Bir güzel haber daha: Rab-bim izin verirse, beni toplum içine davet eden, saklandığım köşemden çıkarıp sağlamlama, engelliyle yan yana saf tutturan dinime hamd olsun ki namazlarımı cemaatle kılacağım inşallah! Zihinleri hesapta, kalpleri inançtan yoksun, sahte sivil toplum kahramanlarına inat, kardeşlerimle saf tutup cemaate katılacağım!

– Ah, elhamdülillâh Oktay kardeşim, elhamdülillâh!

– Muaz, abla, adım Muaz!

– Ah, evet! Elhamdülillâh Muaz!

26. HİKÂYE

DAĞDA NAMAZ

ZİRVEDEN ÖNCE SECDE

“Yeryüzünde kibirle yürüme, çünkü sen yeri asla yaramaz ve boyca da dağlara asla erişemezsin!

Yeryüzünde, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yarattık, rahat gidebilsinler diye dağların aralarında geniş yollar var ettik!”

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

“Biz o emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik, onlar, onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yükledi. O gerçekten çok zalim ve çok cahildir!”³²

Elbruz Dağı'nın beyaz renkli sarp yanaklarından düşen dağcı, bir damla gözyaşının mecalsiz hâli gibi hızla süzülürmüştü yanlarından. Elbruz'un buzuldan zırh gibi giydiği beyaz elbisesine, düşen dağcının başından sızan kanın kırmızısı iz bırakıyordu. Zirve düşü kuran Mümtaz'ın ve karma dağcı grubunun gözleri önünden, bir hakikatin feryadı, bir emniyet ihtarını gibi bu dağcı, ölümün kollarında sessiz, soluksuz, hızla, aşağıya doğru kayıyordu.

Elbruz Dağı'nın batı zirvesine, 5 bin 642 metre tırmanarak varan ve inişe geçtiklerinde, muhtemelen kramponlarının cam gibi saydam buz kaplı zemine söz geçiremeyeişinden yahut emniyet halatlarında yapılan tedbirsizlikten ya da rüzgârın hoyrat elleriyle bozulan dengesinden ve kim bilir belki de kaderin gizemli cilvesinden sebep düşüp başını çarparak ölen dağcı, Rus Dağcılar Grubu'ndan olmalıydı.

Tırmanışın 4 bin 200'üncü metresinde olan Mümtaz'ın grubuna iletilmesi gereken bir ibreti sunarcasına ölü bedeni yanlarından sessizce çok şey söyleyerek kayıp gidiyordu. Her dağcı bir dağın zirvesine, hele ki kış şartlarında, kara, buza, rüzgâra, dağın sarp doku-

ZİRVEDEN ÖNCE SECDE

sunu, çığ tehlikesine meydan okuyarak dokunmanın tarifsiz tanımsız hazzını bilirdi. Peki ya şimdi? Bu ölü bedeninin bıraktığı kırmızı izler, onun hangi zirvelere varacağını izahını yapıyordu.

Âmakta bir zirve mi, afakta bir zirve mi?

Her fâniye meçhul olan bu soru, tırmanışta olan Mümtaz ve grubunun zihnine bir karabina (emniyet halkası) gibi takılıvermişti.

Mümtaz ve grubunun, vücudun yüksek irtifaya uyumu (aklimatizasyon) için yaptıkları tırmanış, bu ibret tablosuyla 4 bin 200 metrede zorunlu bir molaya neden olmuştu. Onları ne soğuktan yanmış yüzleri ne halatlardan hırpalanmış elleri ve ne de donmaya ramak kalmış ayak parmakları değil, sadece ve sadece yanı başlarından sessizce akıp giden ölümün soğuk nefesi moralsiz bırakabiliyordu. Ölümün nefesi öyle soğuktu ki, Elbruz'un -30 dereceye inmiş soğuşundan daha dondurucuydu!

Sabahın erken saatlerinde çıktıkları mavimsi beyazlık içinde, nefes alırken soğuk havanın ciğerlerini yaktığı, açıkta kalan yüzlerinin buz tuttuğu sekiz saatlik tırmanışın takat kestiği noktada durmuşlardı. Elbruz'un buzullarla kaplı hırçın, kaygan, dokunulmaz ve vahşî bağrında on kişilik grupta herkes kendi nefsinin ölüm menkıbesini, kabul etmek kadar uzak kılmak için gayrete düşmüştü.

Bu moralle, 4 bin 800 metrede bulunan dağcı kampına varacak takatleri kalmamıştı. Biraz dinlenmek, moral toplamak için Mümtaz ve değişik ülkelerden dağcılarının da bulunduğu on kişilik grup, bir kar mağarası hazırlamaya koyulmuşlardı.

Mümtaz'ın içinde bulunduğu karma grupta Tunç ve Okan adında iki Türk dağcı, iki Amerikalı, iki Alman, iki Kazak ve bir Rus dağcı bulunuyordu.

Sırt çantaları indirilmiş, kar mağarası hazırlamak için iş bölümü yapılmıştı. Mümtaz kendine düşen görevi namazını kıldıktan sonra

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

yapacağını grup şefine bildirdikten sonra seccadesini yaymış, bulutların küme küme etrafını sardığı, yerden 4 bin 200 metre yükseklikte, Elbruz'un hoyrat bağrında, rüzgârın soğuk ellerine aldırma-
dan namaza duracakken Amerikalı Alex'in sesi onu duraklatmıştı:

– Ooo arkadaşlar! Dağ başında imkânlardan yoksun değiliz. Bakınız Vertical Limit filminden bir fragman izlemek üzereyiz. Tek fark, aktörün adı Kerim değil, Mümtaz!

Mümtaz sadece gülümseyerek bakmıştı. Alex ise söz konusu filmde yer alan replikleri içinde bulundukları ortama uygulayarak, sesini ve aksanını da değiştirerek İngilizce aktarıyordu:

– “Bu ibadetini daha sonraya bırakamaz mısın? Burada kar mağarası hazırlayacağız dostum. İştten kaytarıyorsun gibi geliyor bana! O iyi değil mi? Yani Allah! O'na edeceğin bir duayı kaçırırsan seni öldürecek değil ya? Pekâlâ, bu şartlar altında sadece bir dua...”

Yarı alaycı yarı taklit, filmdeki konuşmaları böyle aktarmıştı. Mümtaz gülümsemiş ve öğlen namazına niyet ederek, gözler önünde, fakat gizli bir huzura varmıştı bile...

Alex, Mümtaz selâm verdikten sonra aynı alaycı tavırla filmdeki konuşmaları aktarmaya devam ediyordu:

– “Mümtaz sen Cehenneme inanır mısın? Az önce ölen Rus dağcının yerinde ben olsaydım Cehenneme mi gidecektim? Hristiyanlar İsa'ya inanmazsam, Museviler Musa'ya inanmazsam, Katolikler papaya inanmazsam Cehenneme gideceğimi söylüyor. Henüz ben hiçbirine inanıyor değilim. Hangisine inanırsam inanayım pisliğe batmış durumdayım! Senin dinin ne diyor?” Dur ben söyleyeyim; filmde olduğu gibi klişe bir cevabın vardır senin de eminim: “Herkes ölür dostum. Allah der ki: Önemli olan, ölmeden önce ne yaptığındır.”

Moral depolamak için durdukları bu yerde, Mümtaz söyleyeceği sözleri tartarak:

– Evet, “Küllü nefsin zâikatü'l-mevt!” (Her nefis ölümü tadacaktır!), demişti.

ZİRVEDEN ÖNCE SECDE

Az ötelerindeki Rus dağcının ölüm sertifikası gibi duran kan izlerine bakarak:

– Alex’in dediği âyet-i kerime bu. Cehenneme gelince; elbette iman ediyorum. İslâm dininde Kur’an-ı Kerim’de insana ve insanlığa faydalı olacak işler önerilmiş ve Cennet müjdesi verilmiştir. Aksi durumda yine inananlar, insanlığı zulme sürükleyecek, adaletsizliğe sebebiyet verecek zararlı işlerden men edilmiş ve bu yasaklara uyulmadığında Cehennem cezası apaçık beyan edilmiştir.

– Seni anlamıyorum dostum!

– Benim ana dilim Türkçe, ama bak senin dininin dilini ve senin konuştuğun dili anlıyorum. Keşke sen de benim dinimin dilini anlıyor olsaydın!

Konuşmanın burasında Okan:

– Eee, arkadaşlar tam bir din dersine döndü mola. Daha önümüzde neredeyse 2 bin 500 metre tırmanış ve morale de ihtiyacımız var. Herkesin dini kendine. Arapça tarih oldu, nereden anlarsın Alex bu dili?

Okan, Alex’e dönüp:

– Sen kültür sendromuna düşme ahabap! Ben de anlamıyorum Mümtaz’ın dediklerini. Gerek de duyuyor değilim. Bilmem kaç yüzyıl önce yazılmış bir kitabın kalıntılarından söz ediyordur. Ve biz

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

21. yüzyılın modern çocuklarıyız. İhtiyacın yok bence. 4 bin 200 metre-deyiz ve sıradan değiliz!

-*"Yeryüzünde kibirle yürüme, çünkü sen yeri asla yaramaz ve boyca da dağlara asla erişemez-*

*sin!"*³³ Resmimizi çekseler aşağıdan bir nokta olarak bile görül-meyiz. Küçücük hâlimizle büyük meydan okumalar yaşıyoruz. *"Yeryüzünde, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yarattık, rahat gidebilsinler diye dağların aralarında geniş yollar var ettik!"*³⁴ O'nun yarattığı yollardan zirvelere dokunuyoruz, ama *"ben yaptım"* diyerek egolarımızı tatmin etmekten geri kalmıyo-ruz! *"Görmez misin ki Allah bulutları (dilediği yere) sürüklüyor; sonra onları bir araya getirip üst üste yığıyor."*³⁵ Çektiğimiz fotoğrafların tercümesini bizatihi soluyor, görüyor ve duyuyoruz. • da, neden bir yaratıcı olduğuna ve ona ibadetle teşekkür etmek-ten ve o edeceğimiz ibadetlerin şifasından fersah fersah kaçıyo-ruz? Ben bunu anlayamıyorum işte, demişti Mümtaz, gerçekten anlamaya çalıştığı belli olan ses tonuyla.

Diğer Amerikalı dağcı Raff, yerinden yavaşça kalkmış, kar ma-ğarası çalışmaları yaparken konuşan grubun tam ortasına gelerek, elini havaya kaldırmış, gür sesiyle:

- Hişşşştttt daha öleceğiz, demişti.

ZİRVEDEN ÖNCE SECDE

Derin bir sessizlik hâkim oluvermiş, soğuktan kızarmış yüzlerin rengi çekilivermişti. Raff'ın sesi rüzgâra karışıp geride bir uğultu bırakmıştı sanki. Öle-ce-ğizzzz!

– Az önceki dağcı arkadaşımız gibi öleceğiz! Mümtaz! Sen! O okuduğun Kur'an âyetlerini anladım. Ve inandım ki bu dağları bir direk gibi yeryüzüne diken Tanrı, bu üzerinde bulunduğumuz Elbruz'u, Kün (ol) emriyle yürütebilir. Un ufak edip ufalayabilir. Anlamadığım şudur ki, Okan arkadaş sözüm sana: Biz Amerikalılar, midesi tok, ruhu aç kalmış mahlûklara dönüşüyorken ve kendi kazdığımız kuyularda debeleniyorken, derde deva olsun diye, Doğu'nun teolojik ve mistik dinamiklerini aparıp kendi dilimize nasıl dönüştürürüz diye çırpınıyorken, siz Doğu'nun evlâtları, tam bir mirasyedisiniz! "Modern çocuklarız" diye sahte şovlarla kendinizi kandırıyorsunuz! Sizler, kutsal dinlerin mayalandığı, peygamberlerin soluk alıp ayak izlerini bıraktıkları toprakların çocuklarıyken övünmez de neden bize özenirsiniz hiç anlamam! Bizler ki övünülecek bir geçmişi olmayan ülkemizin açıklarını, Doğu'nun, son din İslâm'ın dinamiklerini kendimiz üretmiş gibi yaparak yamalamaya çalışıyoruz. Tahrif edilmiş dinimizi koruyup saklıyoruz. Kendimizi aklamak için kendine yalan söyleyen bir ülkenin çocuklarıyız da gözümüzü dört açıyoruz.

Rus dağcı Ruben, parmağıyla etrafında bir daire çizerek, Raff'ın sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden:

– Vaazda uyumayın dostlar! Sis bastırıyor, bulutlar yoğunlaştı. İki vaizimiz var, ama bu grubun şefi benim. Elimizi çabuk tutmazsak dolu inebilir, demişti ki yürekleri hoplatan, gündüzün sisli aydınlığını ürkütücü bir ışıltıyla şavka boğan bir şimşek çakmıştı sözünün bittiği anda. Alex:

– Ruben haklı, diyordu. Raff:

– Bugün varacağımız zirveye saklamıştım ilk secdemi. Ama geciktirmeye gerek yok. Ruben'in haklılığından evvel, Okan'ın "Bilmem kaç yüzyıl önce yazılmış." dediği İlâhî kitap madem vaadini

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

kör gözüme sokuyor, ilk secdemi burada, şu ölüm ibreti ve âyetlerin resmi içinde yapmak istiyorum. Ama önce, Mümtaz kardeşim, az önce okuduğun bulutlarla ilgili âyetin devamını bize okur musun? Görelim bakalım Okan'ın eski bulduğu sözleri ve Ruben'i haklı çıkaran tespiti şu an olanların tarifinde eksik kalıyor mu?

– “Görmez misin ki Allah bulutları (dilediği yere) sürüklüyor; sonra onları bir araya getirip üst üste yığıyor. İşte görüyorsun ki bunlar arasında yağmur çıkıyor. O, gökten, sanki oradaki dağlardan da dolu indirir. Artık onu dilediğine isabet ettirir, dilediğinden de onu uzak tutar; bu bulutlardan çıkan şimşegin parıltısı nerdeyse gözleri alır!”³⁶

Mümtaz, âyeti bitirince Raff, “Allahu ekber!” diye varmıştı secdeye. Bedenini kuşatmış titremelerle ve vecd ile ağlıyordu. Beklenmedik biçimde secdeye varan Raff'ın hâli grubu şaşkına çevirmiş, Alex ve Okan'ı hepsinden çok etkilemişti. Eşine az rastlanır bir etki titreşimlerini salarak yayılıyordu. Raff'ın ise hıçkırıklara bürünmüş sesi secdesinden taşıyordu:

– Beni de kulluğuna kabul eyle Allah'ım!

Raff'ın secdeden kaldırdığı yüzü dingin, gözleri yaşlı, kalbi heyecanla atıyor olduğu hâlde Mümtaz'a beklenmedik bir şey soruyordu:

– Bir yıldır Kur'an-ı Kerim'i etüt ediyordum. Bir ay önce karar vermiş ve kelime-i şهادet getirerek Müslüman olmuştum. İfşa etmeye cesaretim olmadığından değil, eski marazlı bir kaygıyla toplum içinde değil, yalnızken yapıyordum ibadetlerimi. Ve bu arada açıklamadan önce bir şeyler öğrenerek ve uygulayarak kendimi geliştirişiyordum. Şimdi bu Raff, Tanrı'nın kudretiyle son çakan şimşeğe yemin ederim ki ben Müslüman'ım! Mümtaz kardeşim bana artık bir Müslüman ismi gerek. İsmimi sen verir misin?

Mümtaz, her zaman ki gibi, şükreden gülümsemesiyle Raff'ın omzuna elini koyup:

ZİRVEDEN ÖNCE SECDE

– Raff, sen “Kar Leoparı”³⁷ düşleri kuruyormuşsun. Az önce vardığın secdeye bir zamanlar bir “Çöl Aslanı” varmıştı ve onun adı Hamza idi. Beş dağa tırmanman gerekmeden “Çöl Aslanı”nın ismiyle şereflenebilirsin. O, İslâm ordusunun en kıymetli askeri idi. Secdeni Rabbim kabul eylesin Hamza kardeşim. Bundan böyle beni de dualarına katar mısın, demişti.

27. HİKÂYE

500 YIL
İBADET EDEN ADAM
KULSUN,
KUL KALASIN!

*“Ya Rabbi, ben istemeden verdiklerin
bana çok yakıştı, Sana sınırsız hamd
ü senalar olsun! Şimdi istediklerimi
de bana yakıştır!”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

İkbal Anneyi her hafta cuma günü, işlerimi ne yapıp edip yoluna koyarak akşamüstleri mutlaka ziyaret ediyorum. İğne oyalı bembeyaz örtüsü, nurlu yüzü ve titrek elleri ile İstanbul'un Erenköy semtindeki ahşap konağında, saklı bir define olduğunu düşünüyorum İkbal Annenin. O, şefkati, dualı dudakları, ibretli hatıraları, anlattığı hikâyeleriyle sadece benim değil, birçok gencin ve hanımın annesi. Ona gitmeden önce arayıp:

- İkbal Anneciğim, gelirken getirmemi istediğiniz bir şey var mı?
- Yoktur elhamdülillâh yavrum, her şeyimiz var. Kendini getir bana; güzel gözlerini, tatlı dilini, diyor.

Keşkülü sever, bilirim. Her gidişimde ona keşkül götürüp yüzündeki o çocuksu memnuniyeti izlemekten ve ardından edeceği dualara “âmin” demekten büyük keyif alıyorum.

İkbal Anne, köklü bir ailenin son ferdi. Eşini ve yegâne erkek evlâdını kanser illetiyle kaybedince, bir torunu ve arada bir uğrayan gelininden başkaca yakını olmayan 72 yaşında pamuk gibi yumuşak bir güzel insan.

Birkaç mülkünden gelen kiralarla gayet iyi geçinen, kendi ihtiyaçlarını bizler ve torunu yardımıyla karşıladıktan sonra kalanı ihtiyacı olanla paylaşan, diliyle kalbiyle biteviye Rabbini zikreden, zengin gönüllü bir dünya misafiri o.

KULSUN, KUL KALASIN!

Ellerine sarılıp:

– Dua et İkbâl Anne! Duaların hep şifam oldu. N'olur her namazında, her teheccüdünde ismen bana dua et, diyorum.

O titrek ve yumuşacık elini çenemin altına getirip, bir çocuğu sever gibi yaparken, yılların yorgunluğundan solgunlaşmış yeşil gözleriyle gözlerimi buluyor:

– Güzel evlâdım, güzel yavrum, ederim elbet. Ama bu fakirin duasından n'olur ki? Var secdeye, aç kalbini Yaratanına, et duanı. Duyacak sesini, işitecek seni, bilesin! Ondan bunu bile bile isteyessin. Yoksa nafile...

– “Bana günahsız ağızlarla dua edin!” buyuruyor ya Rabbimiz... Her gün bir vesileyle çıktığım sokaklardan, iş hayatından, nefsimin ve şeytanın tuzaklarından korunup günahlara bulaşmamak o kadar zor ki İkbâl Anne! Sen tertemiz yaşıyorsun, öyle deme!

– Ah be yavrum, orasının hesabını sen tutma, benim yaşlılıktaki sana temiz gelen bu hayatım, senin gençlikteki kalabalık hayatından evlâ mıdır, değil midir, Allah bilir. Sen hesap kitap yapmayasın. Kimin has kimin değil olduğuna bakmayasın. Hattâ bu işlere iyi niyetle bile yaklaşmayasın. Kulsun sen, kul kalasın inşallah evlâdım!

Susuyorum. O kehribar tespih tanelerini yaşlılıktan şeffaflaşmış parmakları arasında yuvarlarken, hemen tesbihe duruyor dili. Öylece, suskunca oturuyoruz. İkbâl Annenin yanında oturmak, onun bulunduğu ortamı solumak bile bana huzur veriyor. Sanki ondan sessizce dışarı taşan manevî bir atmosferi soluduğumu hissediyorum.

Dizime uzanıyor eli:

– Asma öyle yüzünü, hadi gülümse! Rabbinin hoşuna gider gülümsemen. Kötülükleri def ettiği gibi bir de şükürün tezahürü olur tebesümün. Hadi!...

– Ah, yo İkbâl Anne, asmadım yüzümü, düşünüyordum!

– Ne düşünürsün bilmem. Ama sana bir kıssa anlatayım, o zaman bana kırılmazsın söylediklerimden.

– Kırılmadım İkbâl Anneciğim. Allah sizden razı olsun! Kırılır mıyım hiç?

TABLolarla NAMAZ HikâYELERi

– Dinle bak: Cebrail Aleyhisselâm'ın, Peygamber-i Zîşan'ımıza (s.a.v.) gelerek şöyle anlattığı rivayet edilir: Issız bir adada 500 yıl boyunca Rabbine ibadet eden bir abid varmış. İbadetlerini hiç aksatmadığı gibi, bir ibadetine bin katarmış. Cenab-ı Mevlâ ona, o adada tatlı su ve her gün bir sulu nar ikram eylemiş. O, bunlarla beslenerek, durmaksızın ibadetine devam etmiş. “Allah'ım, bendeki emanetini secdelerimden birinde kabzeyle, canımı öyle al ve beni makarr-ı saltanatında ağırla.” diye duada bulunurmuş.

Çok ibadetli bu kulunun isteğini Mevlâ kabul eylemiş ve yeryüzündeki son secdesinde emaneten verdiği ruhu yanına almış. Cebrail Aleyhisselâm, Rabbin huzurunda, İlâhî ilimde bu kulun hâlini şöyle görmüş ve duymuş:

Allah, meleklerine:

– Bu kulumu rahmetimle Cennete koyunuz!

O abid ise:

– Ya Rabbi, ömrümce sana ibadet ettim. Beni amelimin karşılığı olarak Cennetine koy, deyince bu konuşma üç kere tekrar edilmiş. O zaman Cenab-ı Mevlâ:

– Madem böyle istiyor kulum, o zaman benim ona verdiğim nimetlerle, onun bana yaptığı ibadetleri bir ölçün, buyurur.

Melekler ölçerler ve görürler ki, o kulun yaptığı 500 yıllık ibadet sadece bir tek gözünün şükrüdür. Diğer bütün azaları şükürsüz kalmıştır. İşte bu hesaptan sonra Mevlâ:

* – Bu kulum, diğer azalarının şükrünü eda edemediğinden Cehennem ateşine gitmeli, buyurunca, o abid:

– Ey Rabbim, beni bağışla ve beni rahmetinle Cennetine koy, diye yalvarır.

Mevlâ o vakit sorar:

– Sen hiçbir şey değil iken seni kim yarattı?

– Sen yarattın ya Rabbi.

– Bu senden midir, yoksa benim rahmetimden midir?

KULSUN, KUL KALASIN!

- Senin rahmetindendir ya Rabbi!
- Sana 500 yıl ibadet etme kuvvetini kim verdi?
- Şeksiz şüphesiz sen verdin ya Rabbi!
- Ya diğer bütün nimetleri?
- Billâhi sen verdin ya Rabbi!
- İlânihaye benim rahmetimi bildin ve anladın madem, ey kulum sen benim hayatta iken güzel bir kulumdun, der ve onu Cennetine koyar.

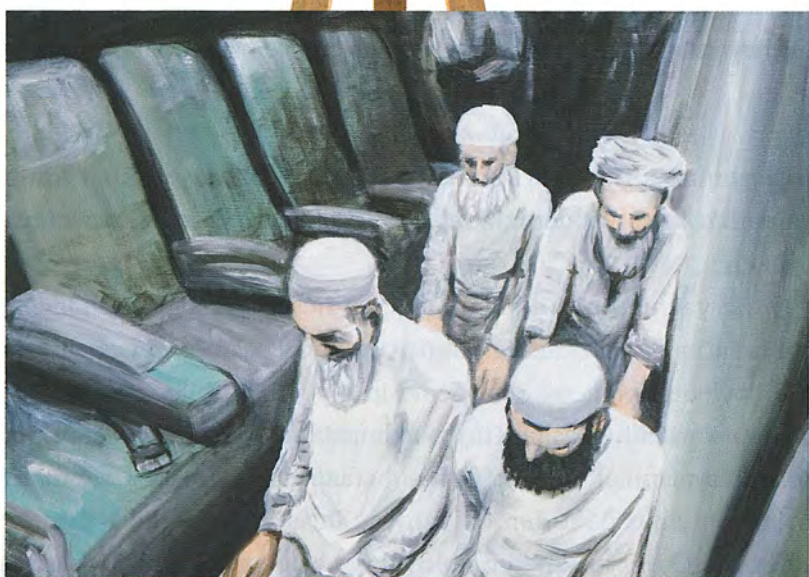

Gözleri ıpslak olmuş, yüzüne mahzunluk çökmüştü İkbâl Annenin. Ben anlattığı kıssanın denizinde, idrak kulaçlarıyla kıyıya varmaya çabalıyorken:

- Ah be yavrum, bizim küçük aklımız hesap yapmaya kalkınca, gördün mü, Rabbin koskocaman rahmeti yanında nasıl da zararlı çıkıveririz! Sert mi söyledim bilmem. Sen incinesin diye değil, bilesin diye yine derim ki: Kulsun, kul kalasın! Küçük aklımızla haddimizi aşmaktan, hadsiz hesaplarla oyalanmaktan Rabbin muhafaza buyursun bizi yavrum! Kısadan hisseni al! O'na teslim ol! Vahyine ihlâs ile riayet et! N'eylerse güzel eyler, de! O, bil ki sana en çok yakışanı bahşedecektir. Bak gözlerini istedin mi? Çok güzel vermiş. Anne babanı istedin mi? Onları da çok güzel vermiş. İstanbul'a sevdalıyım, dersin. Bu şehirde yaşamayı istemeye fırsatın bile olmadan seni burada mukim kılan da O'dur. Demem o ki, sen istemeden verdiklerinin güzelliğini bil ve fark eyle! Sonra, "Ya Rabbi, ben istemeden verdiklerin bana çok yakıştı, sana sınırsız hamd ü senalar olsun! Şimdi istediklerimi de bana yakıştır!" diye dua et, gerisine de karışma! Olur mu güzel yavrum?

İlk bir şeyler akıyor içime. Tespiti zor bir his akışı... Sevinç, ibret, memnuniyet, itminan, güven ve teselli karışımı bir hissediş içinde yoğunluyorum. Suskunca kalkıp hürmet ve şükranla İkbâl Annenin elini öpüyorum. Dudaklarımdan bir dua dökülüyor:

- Ya Rabbi! Bizleri rahmetinle haşır eyle! Âmin!

28. HİKÂYE

UÇAKTA NAMAZ
İKİ SÖZLEŞME

*“Delirmediyse, çocuk değilsen, ha bir
de ölmediyse, namaz kazaya kalmaz...
Doğru, yolcuyuz. Bu dünyaya geldik ve
geçiyoruz.”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– Ercüment Bey; Pakistanlı dostlarımız İslamabat'a giderken siz eşlik edeceksiniz. Tesisleri tetkik edin, verilen adetlerin üretimini yapabilecek kapasitede olup olmadıklarını gözden geçirin ve sözleşmeyi ona göre imzalayın. Raporlarınızı e-postayla bana bildirirsiniz. Anlatılan gibi ise bu ortaklığı bir an önce hayata geçirmeli. Tetkikleriniz olumlu olursa bu yıl kârlılığımız yüzde 30 artacak demektir.

– Peki efendim. Ancak Urduca bilen bir tercümana ihtiyacım olacak.

– Ha, evet... Toplantılarda bize tercüme için katılan Pakistanlı delikanlının adı neydi? Söyleyin, o da hazırlıklarını yapsın ve sizinle gelsin.

– Muhammed Sena, efendim. Peki.

* Ercüment, üç yıldır satın alma bölümünün müdürlüğünü yaptığı büyük tekstil şirketinin rutin pazartesi toplantısından bu kararla çıkmıştı. Henüz gençti ve iş kariyeri için bu görev çok önemliydi. Böyle bir sorumluluk verilmesi, genel müdürünün kendisine güvendiğinin işaretiydi. Daha önce Avrupa ülkelerine iş seyahatinde bulunmuştu, ancak Doğu'nun mistik yapısı hep ilgisini çektiğinden ve kendi ülkesinden başka bir İslâm ülkesini merak ettiğinden bu seferki görevi diğerlerinden farklı geliyordu ona. Üç gündür ağırladık-

İKİ SÖZLEŞME

ları, Pakistanlı iş heyetinin giyim kuşamları, hâl ve tavırları bu merakını iyiden iyiye artırmıştı. Ercüment hem bu kadar büyük bir iş için ilk kez görev almanın, hem de Güney Asya'ya iş için de olsa ilk defa gidecek olmanın heyecanına kapılmıştı.

Ercüment, Pakistanlı dört iş adamı ve Muhammed Sena ile İstanbul'daki havaalanından İslamabat'a gitmek üzere biletlerini onaylatıyordu. Doğrusu keyifliydi. İşinde başarılı olma heyecanı kadar, farklı bir ülkenin farklı kültürünü yakinen keşfetmenin tatlı heyecanı, içinde gezinip duruyordu. Diğer yandan, şirkette toplantı esnasında hiç aklına gelmeyen sorular üşüşmeye başlamıştı zihnine. Yüzde 99'unun Müslüman olduğu bir ülkede yaşıyor ve kimliğinde dini "İslâm" yazıyordu, ama bu Pakistanlı iş adamlarının dış görünüşü ile kendi görünüşünün hiçbir benzerliği yoktu. Kendisi, bu yaz akşamında çıkacağı yolculuğa açık renk keten bir pantolon, kısa kollu bir gömlek giymiş ve muhtemel iklim değişikliğine tedbir olsun diye omzuna bir de merserize kazak bağlamıştı. Ayağında spor ayakkabılarıyla kendini gayet şık, gayet Türk ve gayet dindar hissediyordu. Her ne kadar evlerine yakın camiden okunan ezanın sabahları uykusunu bölmesine sinir olsa da elhamdülillâh Müslüman'dı!

Pakistanlı iş adamları, uzun beyaz elbiseleri, başlarındaki namaz fesi ve beyaz sarıkları ile yüzlerindeki sakallarla, izlediği tek İslâm temalı Çağrı filminden çıkıp İstanbul'a misafir olmuş gibiydiler. Zaman aşımına uğramış geliyordu Ercüment'e bu insanlar.

Dikkat çekmeden Muhammed Sena'yı süzdü. Kendisi gibi giymiş bu genç Pakistanlı delikanlının, kendi vatandaşlarının yanında ne hissettiğini merak etmişti birden. Muhammed Sena'ya:

– Sen neden bizim gibi giyiniyorsun, diye bir soru dökülüyormuştu dudaklarından.

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

– Sizin ülkenize eğitim için geldiğimde üniversitenin kılık kıyafet yönetmeliği sayesinde kendi ülkemin ve inançlarımın gereklerini ne yazık ki yapamaz oldum! Beş yıldır buradayım ve galiba sizin gibi giyinmeye alıştım, demişti Muhammed Sena.

Pasaport kontrolünden geçtikleri sırada başlayan bu konuşma kontrol memuru tarafından kesilmiş, devam etmeden son bulmuştu.

Uçak 20:30'da havalanmıştı. Almanya'dan aktarmalı gelen uçakta Türk yolcularla birlikte ülkelerini tahmin edemediği Asyalı yolcular vardı. Ama Pakistanlı bu dört iş adamı gibi giyinmiş kimse gözüne çarpmamıştı.

Muhammed Sena'nın çevirmenliğinde kısa bir süre işten, dünyayı yerinden oynatan ekonomik krizden ve tekstil piyasasının her şeye rağmen ayakta kalmak için direnişinden söz etmişlerdi. Sohbetin tam orta yerinde Pakistanlı iş adamı Ziya Nazır:

- Akşamın vakti girdi. Namazımızı eda edelim, demişti Urduca. Muhammed Sena tebessümle çevirmişti bu cümleyi.
- Nasıl olacak ki bu? Ne namazı? İnince kırlarlar.
- Ya inemezsek? Hem namazı vaktinde kılmak gerek. Beş saat havadayız, bu mümkün değil.
- Kaza yapıldığını duymuştum.
- Delirmediyse, çocuk değilsen, ha bir de ölmediyse, namaz kazaya kalmaz Ercüment Bey.
- İyi, ama uçaktayız, yolcuyuz!
- Evet, doğru, yolcuyuz. Bu dünyaya geldik ve geçiyoruz. Ömrümüz bir yolculuk. Gideceğimiz yere hazırlık yapmak gerek.

Gülümseyerek söylemişti Muhammed bu son cümlesini, ama Ercüment'in iliklerine işleyen bir üşüme tüm bedenini sarıvermişti. “Ya inemezsek?” sorusu yetmiyormuş gibi şimdi gideceğimiz yerden söz etmenin sırası mıydı? Zaten karmaşık bir şeydi bu

İKİ SÖZLEŞME

konu. “Ölünce ne olacağı” sorusuna hiçbir zaman cevap bulamamış, hep geçiştirmişti. Şimdi ayakları yere basmıyorken, uçakla ilk kez bu kadar uzun yolculuk yapıyorken iyiden iyiye keyfi kaçmıştı. Keyifsizliği birkaç saniye sonra büyük bir şaşkınlığın eşiğinde kalakalmıştı.

Ziya Nazır sağ elini kulağına kaldırmış, ezan okuyordu. *“Hadi bakalım buradan buyurun. Bu da ne şimdi?”* demekten kendini alamamıştı Ercüment.

Telâşla Muhammed Sena'ya:

– Ya arkadaşım, rezil olacağız! Bir şey söylesen!

– Niye rezil olasınız ki? Bu, onların namazı! Sonra Allah'ın huzuruna çıkacağımız gün geldiğinde orada rezil olmaktan evlâdır. Yapılacak bir şey yoktu. Ercüment koltuğunda çökmüştü neredeyse. İçinde tuhaf çatışmalar yaşıyor; bir yandan sosyal durum değerlendirmesi yaparken sıkıntı duyuyor, öte yandan oldum olası meraklı yapısını teskin edemeyip şaşkınlıkla, her şeye rağmen ve kimse-den çekinmeden namaza hazırlık yapan Pakistanlı iş adamlarını izliyordu. El çantalarından seccadelerini çıkarmış, iki koltuk arasına sermişlerdi bile. Her hareketlerinde, etrafa yayılan gül esansı eşliğinde, mütebessim yüzleriyle, önemli bir görevi yerine getiriyor-muş edasındaydılar.

TABLolarla NAMAZ HİKÂYELERİ

Ercüment bulunduğu yeri yeniden gözden geçiriyor, “*Uçaktayız, uçaktayız ya!...*” demekten kendini alamıyordu. Ezan sesiyle diğer yolcular hareketlenmiş, ayağa kalkıp namaz kılan iş adamlarını şaşkın bakışlarla izliyorlardı. Uçağı yalayıp geçen bulutların sesi bile duyulacak kadar sessizleşmişti herkes. Etrafı kontrol eden gözleri, Muhammed Sena’nın gülümseyen gözleriyle buluştu:

- Sen?
- Onlardan sonra kılacağım. Ya siz?
- Ben namaz kılmam.
- Niye?
- Bilmem.
- Bilmelisiniz Ercüment Bey, siz Müslüman’sınız. Ve Allah’a inan-
• dığınızı söylersiniz hep. Namaz, imanın göstergesidir, dinin direği-
dir. Namaz canımızı, malımızı koruyan bir zırh gibidir. Namaz, Yara-
tana, bize verdiklerinden ötürü teşekkür edebileceğimiz bir kapıdır.
Siz de gayet naziksınız. Bana sıkça teşekkür edersiniz de, size eli-
nizi, gözünüzü, rızkınızı, havayı, suyu, ikram edene nasıl teşekkür
etmezsiniz ki? Sonra namaz, herkesi eşitleyen tek eylemdir. Namaz,
bütün iç sıkıntılarımıza şifa olan bir tedavi gibidir. Her şeye gücü
yeten Mevlâ’mıza derdimizi, şikâyetimizi, sıkıntılarımızı, beklentile-

İKİ SÖZLEŞME

rimizi anlattığımız, halleşip hasbihâl eyleyebildiğimiz, isteklerimizi ilettiğimiz muhteşem bir makamdır.

Birden, bilmediği, anlamadığı şeylerden söz edilmesinden rahatsızlık duymuş, suç bastırma isteğiyle egosu kabarıvermişti.

– Tamam, tamam, anladım. Burası da yeri mi canım?

– Peki Ercüment Bey!... Siz sakın olun. Biz kılalım namazlarımızı. Ama şu soruyu sormadan edemiyorum ben: Ya uçak düşerse? Son vaktin namazıyla borçlu mu ölelim? Az önceki sohbetin, aldığımız nefeslerin şükürünü eda etmeden mi çıkalım Allah'ın huzuruna?

– Allah korusun! Ne diyorsun sen Muhammed!

– Allah niye korusun Ercüment Bey? İbadet etmediğiniz bir Yaratıcıdan, yardım dilemeniz ne kadar tuhaf!

Gerçekten tuhaftı. Ercüment içini yoklamış, tutarsızlığın fehmine az da olsa varmıştı. “Uçak düşerse” ifadesiyle bütün bedeninde bir kasılma olmuş, rengi sararmış, soluk alış verişleri hızlanmıştı. Ölüm-den hep korkmuştu. Daha çok gençti.

Kravatını gevşetti, üst iki düğmeyi açtı. Nefes almakta zorlanıyordu. Düğmeleri açarken boynuna değen parmaklarının buz kestiğini hissetti. Hemen yanı başında, —ninni kadar dingin— mırıldanmalarla ve bembeyaz elbiseleriyle eğilip doğrulan dört adama baktı. Sakallı yüzlerindeki huzura gıpta etti. Kendi hâlini göremese de içindeki keşmekeşin farkındaydı.

Muhammed Sena, kolonya ile Ercüment Bey'in bileklerini ense-sini ve alnını serinletmiş, tedarik ettiği suyu içirmek için uğraşı-yordu. Fakat Ercüment suyu içmeden bayılmıştı!

Uçaktaki doktor, bir panik atak geçirdiğini, tansiyonu bu nedenle yükseldiği için bayıldığını söylüyordu. Korkulacak bir şey yoktu. Kısa bir süre sonra Ercüment Bey'in korkudan kurumuş dudakları kıpırdamıştı:

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– Su...

Muhammed Sena'nın verdiği suyu kana kana içmişti.

– İçim yanmış susuzluktan, çok iyi geldi. Teşekkür ederim Muhammed, diyordu.

İki saat kadar sonra Ziya Nazır, yeniden ezan okuyordu. Yatsı namazı için o sakın tavırlarıyla dört iş adamı yeniden namaza hazırlanıyorlardı.

Ercüment, kendi gibi olan insanların ne diyeceğinden çok çekindiğini ve onların hatırına neleri yük edip nelerden vazgeçtiğini düşünüyordu. Ziya Nazır, etrafındaki şaşkın ve meraklı gözlerle aldırımıyordu bile... Bu nasıl bir özgüven, bu nasıl bir dinginlikti böyle? Sanki onlara biri uçak düşmeyecek diye bir garanti vermişti. Kendisinin uçağın düşmesi varsayımıyla girdiği hâlden ne de uzaktılar...

– Ne kadar sakın ve huzurlular, dediğinin farkında bile değildi.

– Çünkü her şeye kadir olan Rabbe emanet ediyoruz kendimizi, dediğini duymuştu Muhammed Sena'nın.

– İnelim, ben de emanet edeceğim kendimi.

– Neden hemen şimdi emanet etmiyorsunuz?

– Hemen mi? Bilmiyorum ki!

– Gelin abdest alalım birlikte ve beraber kılalım. Niyet edersiniz sadece ve benim yaptığım her hareketi “Allahu ekber” diyerek yaparsınız. İnince de etrafıca öğrenirsiniz. Ne dersiniz?

Mahcup ve çekingen bir hâl ile başını sallamıştı Ercüment.

Ercüment, Muhammed Sena'nın bütün hareketlerini göz ucuyla takip edip aynısını yapmış, selâm verdiklerinde sesli düşünüyormuş gibi sakın ve karşısında bir muhatap kaygısı taşımadan şunları söylüyordu:

– Az önce ölümün eşiğinde içtiğim bir yudum su kadar ferah-

İKİ SÖZLEŞME

latıcıydı. Su kadar hayattı. Galiba şu bedenim, tüm cehaletine, kirlene, pasına ve günahkârlığına rağmen, ab-ı hayatla yıkandı. Bu iş seyahatine çıkarken ticarî bir sözleşme için görevlendirildiğimi sanıyordum. Şirket menfaatlerini koruyacak iyi bir anlaşma yapmayı, yılsonunda yüklü bir prim almayı ve bir de farklı bir ülkenin kültürünü, coğrafyasını yakinen keşfetmeyi plânlamıştım. Plânlarımın içinde hiç olmayan iki şeyle tanışmış olmam ne tuhaf! Biri ölümün bir nefes kadar yakınımda olduğunu yaşayarak, korkudan titreyişim, diğeri secdede hiçbir paranın satın alamayacağı bir huzur ile özgürlüğü solumuş olmam. Esiri olduğum eşyanın ve maddenin esaretinden yalnız ve yalnız ayaklarım yere basmıyorken, bu uçakta alnım secdeye değdiğinde azat oldum. Böyle bir armağana teşekkür etmek için ömrümü adasam yetmeyecektir...

29. HİKÂYE

SU ALTINDA NAMAZ
SEKÜLER ELEŞTİRİYE
ÜNLEM!

“Adrenalin uğruna biri uçaktan kendini atsa, bız yapsa, sörf yapsa, çevreciler deniz altında pankart açsa, “Vayy, iyi iş!” deriz. Namaza dikkat çekmek isteyen hem senin gibi namaz kılan, hem kılmayanlar veryansın ederiz.”

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Tuhaf mıdır bilmem; beni heyecanlandıran, zihnimde ve gönlümde tatlı bir hareket oluşturan, ruhuma lezzet ikram eden bir mekân, bir olay, bir hâl olduğunda ve tüm bunları kalabalıklarla paylaşmanın keyfini yaşadıktan sonra, sakince, bir başıma yaşamayı dilemişimdir hep. İçimde mekânı, durumu, konuyu demlemek, dış seslerden arınıp içimdeki titreşimlerin sesini duymak için yeniden ve yine düşerim yollara. “E, gitmiştin, yine mi?” uyarılarını kâle almadan, kendime—yeniden—olandan yeni bir şeyler armağan etmek için çabalarım. İşte onlardan biri; “Namaz Resimleri Sergisi”nin açılışına katılıyorum. Birkaç gün sonra zihnimde her bir tuval resmi geçit yapıyor olsa da, sergi salonuna varıp, orada yeniden sakince tuvalerin renklerini, sesini, fırça darbelerini izlemek ve solumak istiyorum.

Sabahın ilk saatleri olduğundan sergi salonu تنها. Biri esmer, bir diğeri kumral iki delikanlı, rahat hareketleri ve keyifli konuşmalarıyla sergiyi geziyor. Her tuval önünde kâh sanattan kâh resmin temasından, tekniğinden dem vuruyorlar. Salonun boş olması sohbetlerini tane tane anlaşılır kılıyor. Ne onlar ne de ben bundan rahatsız değiliz. Bir ara onların seslerinden tecrit ederek kendimi, kendi hasbihâlimle baş başa bırakıyorum. Derken, esmer delikan-

SEKÜLER ELEŞTİRİYE ÜNLEM!

lının hararetli çıkışıyla içimden kopup dışıma dikkat kesiliyorum. “Su Altında Namaz” tuvali önünde iki delikanlı hararetli bir şekilde resmi değerlendiriyorlar:

– E, abartmışlar ama!...

– Nesi abartılı?

– Nesi mi abi? Her şeyi!... Buraya da almışlar ya, pes! Sence sorunlu değil mi?

– Değil! Hattâ ilginç geldi bana. Tuvale aktarılması da ilginç olmuş. Çalışıyor maşallah adamlar. *—Her yerde, her şartta namaz!—* mesajı alıyorum ben bu tuvalden.

– E, sana da pes!

– Derdin ne bir çözebilsem, pes demeni de anlayacağım. Sen de namaz kılarırsın...

– Ha, işte mesele de bu ya... Ben de kılarım, ama ibadet de kabahat de gizlidir. Böyle kamera, video, resim sergisi vs. bana ters abicim.

(İlginç bir sohbet, bakalım sonu nereye varacak.)

– Himm, oğlum sen seküler anlayışın ağına düşmüşsün. İstedikleri de bu zaten. Etiye sütlüye dokunma, sen ibadetini gizli saklı yap, onlar boş kalan meydanda at koştursunlar! Dinin yasakladığı içki, kumar, fuhuş alsın başını gitsin, biz ibadetlerimizi hâlâ gizleyelim! Minnacık ses çıkaracak olsak *“Aha irtica hortladı!”* demek için seni önce saklıyorlar, sonra ilk fırsatta böyle feryadı basıyorlar. Allah’ın Yahudi’si şarkı söyler, alkışlarız. Adrenalin uğruna biri uçaktan kendini atsa, hız yapsa, sörf yapsa, çevreciler deniz altında pankart açsa, *“Vayy, iyi iş!”* deriz. Namaza dikkat çekmek isteyen hem senin gibi kılan, hem kılmayanlar veryansın ederiz. Hem unutma: Farz olan ibadetin gizlisi olmaz. Açıktan yaparsın onu. Nafile ibadetleri gizlemek gerekir.

(Himm, bu delikanlı zehir gibi maşallah!)

– Ya, şaka yapıyorum de de içim rahat etsin!

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Hayır, gayet ciddîyim.

– Abicim, bu tamamen şov. İbadette gösteriş, şov olur mu?

– Niye şov olsun? Bunu sana söyleten de o seküler mantık. *“Âlimin fikri ne ise zikri o olur.”* Namaz kılan bir dalgıç da su altında pekâlâ namaz kılma hayali kurar. İmkânı varsa günün birinde de bu hayalini gerçekleştirir. Ne var bunda?

– Fantezi abicim bunlar, fantezi...

– E, neyle yaşarsan, hangi havayı solursan, fantezilerini de o atmosferden üretirsin. Su altında namaz fantezisi yapıyorsa, bu adam dini, İslâm'ı, namazı soluyor demektir.

(Hımm. Bu cevap güzel işte...)

– Valla bana samimî gelmiyor.

– Deniz altında namaz kılanlar da zaten senin için kılmamıştır, buna inan. (İstihza ile gülüyor) Niyet okumasını sen niye üstleniyorsun ki? *Hem samimiyet kalpten, gözden ve dilden okunur.* Sen onları ne tanıyor, ne gözlerini görüyor, ne de işitiyorsun. Niyetlerini de bilmiyorsun.

(Öyle ya!)

– Bak ben, reklâm yapmamak, kapitalizme hizmet etmemek için marka logosu olan tişörtleri bile giymem. Hele hele namazın reklâm aracı yapılmasına hepten tilt oldum şimdi.

(Tilt olmak? Sanırım sinir olmuş. Bu kelime benim lügatimde yok.)

* – Ya, sen harbi harbi modern bir enkazsın arkadaşım? Ürün reklâmına tavrı koy. Aldanma, taşıma, haksız rekabet oluşturma. Kapitalizme hizmet etme. Hoş nasıl olacaksa bu? Bunları anlarım da, bu reklâmda ne kâr marjı var, ne rant, ne kazanç... Yani kapital mânâda bunlar yok. Olsa olsa, dalgıç az önce dediğin gibi yaptığı değişik bir üslûpla beslenmiş, tatmin olmuştur. Ee, cebine para giren yok, zengin olan yok, sömürü yok. Hizmet bu oğlum, *bal gibi de namaza hizmet!* Ben böyle okuyorum bu tuvali.

SEKÜLER ELEŞTİRİYE ÜNLEM!

(Güzel!!)

– Tabii sen internetteki videoyu seyretmedin. Komikti valla! Nasıl kible tayini yapmışlar... Bedenleri yere tam temas etmiyor. Namazın sıhhati olmayınca ne anlamı var?

– Ya sen sıgırcık mısın kardeşim? (Bu sanırım “kuş beyinli” demek oluyor!) Burada sıhhat, şu bu değil; bunu bir ritüel varsay. Namaza dikkat çekmek istenilmiş, anlasana! Dinozorlaşacaksın yakında bu sıgılıkla! Kör noktaya kilitlenmiş, kurallarla kendini bağlamışsın. İşte böyle düşünenler sayesinde İslâm’ın dünya şümul bir din olduğu es geçilip üzerine kapaklanılarak daraltılıp sığlaştırılıyor. Yeni ve farklı bir perspektiften bakmayı denemelisin. Hiçbir şey görüldüğü gibi ve kadar değildir.

(Uf! Bu çok iyiydi işte. Rene Magritte’nin—imgelerin ihaneti—teması esas alınarak “Bu bir pipo değildir.” ifadesinin yazılı olduğu tuvalini getiriyor aklıma.)

(Uzun saçları, iyi giyimi ile üçüncü bir delikanlı katılıyor bu konuşmaya.)

– Nedir bu hararet kanka?

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

(Bir türlü “su altında namaz” fikrini hazmedemeyen esmer delikanlı özetliyor konuştuklarını. Hazımsızlığını da bizim neslin yabancı, ancak bütün kelimelerin Türkçe olduğu cümlelerle pekiştiriyor.)

– İbadet saklı olmalı, riya olmamalı, diye öğrettiler bize abicim. Bunlar yalan mı oldu? Bu iş tahta, tahta!

(Hımm! Her ne demekse... Demek bu iş tahta! Yani?...)

– Ya ne diyorsun sen kanka? Adamlar velev mesaj vermiş, velev şov yapmış. E, n’olmuş yani? Kime ne? Bu ülkede esrar, uyuşturucu içenlere, türlü pislikte âlem düzenleyenlere, kafa kesip gitar kutusunda çöpe atanlara sen hiç tepki verdin mi bu kadar? Yıllarca sahnelerde cici bebek gibi millete şarkı söyleyen, şimdi de uyuşturucu tacirliğinden içeri atılan DS için “yazık oldu” diyen sen değil miydin? Arabanda hâlâ onun şarkılarını, ağzın kulaklarına vararak dinlemiyor musun? Uçmuşsun sen, silkelen de kendine gel!

(Allah için, güzel uyarı! Arada sırada silkelenmek lâzım! Hepimiz için elzemdır bu.)

(Sohbetin ilk bölümünde akla yatkın cümleler kuran kumral delikanlı, bu sohbele son cümlestyle bir nokta değil, âdeta bir ünlem koyuyor.)

SEKÜLER ELEŞTİRİYE ÜNLEM!

– Öyle abi. Sekülerizmin ürettiği ideal tip olup çıkmışsın kardeş sen. Din, lâzım olunca cebimizden çıkarıp kullanacağımız bir anah-tarlık değildir. Sana şah damarından yakın olan Allah'ı, bir cebe, bir rafa, hattâ ulaşılması zor bodrum katlarına, çatıya, sandığa kaldır-man isteniliyor, sonra da elhamdülillâh Müslüman'ım demen gereki-yor. E, işte istedikleri de bu. Sen seküler beyinlerin uzattığı oltaya gelmişsin. *İnandığın gibi yaşamana izin vermiyorlar, yaşadığın gibi inanmaya başlayasın diye!* Bence de sen geç kalmadan sil-kelen oğlum, silkelen!

30. HİKÂYE

ŞEYH YASİN'İN NAMAZI
DİRİLİŞ!

*“Hiç mi kimse yok, Allah için ve ümmetin
namusu için kızacak? Ey Rabbimiz!
Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve
mü'min kullarına yardım et!”*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Duası, birçok gazetenin ilk sayfasından manşet haber olarak verilmiş, İslâm dünyasının üstüne bir hüzün bombası gibi düşmüştü. Kimileri gizleyerek, kimileri aşikâr akıttı gözyaşlarını. Hisseden her kalp, Şeyh Ahmed Yasin olarak döndü Rabbine. Her şehirde binlerce, on binlerce Yasin vardı şimdi. Hem sitemkâr hem hüzünkâr... *“Hiç mi kimse yok, Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?”* *“Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü'min kullarına yardım et!...”* İşte bu ortak duayı ediyorlardı Gazze alev alev yanarken, Gazze her mü'minin yüreğini tutuşturan kor olmuşken... İsrail, Filistinli Müslümanları imha plânına uygun olarak zaman zaman uyguladığı soykırımlardan birini daha gerçekleştiriyordu. İsrail askerleri Gazze'de bir hafta içinde, kadın, çocuk demeden 500'e yakın Filistinliyi şehit etmişlerdi. Yeni bir vahşet sergiliyorlardı. Çocukların, annelerin yürek parçalayan feryatları dayanılacak gibi değildi. Televizyon kanallarından, gazetelerde yayınlanan resimlerden seyrederken bile insanın tüylerini diken diken eden görüntüleri hayatlarının bir parçası olarak yaşayanlar için kalkıyordu şimdi eller, evlerde, camilerde.

DİRİLİŞ!

“Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim ne kalem tutuyor, ne de silâh! Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim! Ben ki saçları ağarmış, ömrümün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı ve üzerinde zamanın belâlarının estiği biriyim! Tek isteğim, benim gibi Müslümanların zaaf ve aczinden müteessir olanların yazmasıdır! Siz ey Müslümanlar! Suskun ve âciz, helâk olmuş ölümler! Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu başımıza gelen bu acı felâketler karşısında? Bir halk yok mu? Hiç mi kimse yok Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?...”

Seyfullah, bu sözlerin anlamı üzerinde hiç düşünmedi. Bu fer-yat sahibinin acısını, değil paylaşmak, tam tersine kariyeri için basamak olarak düşünmüştü ilk okumaya başladığında. Gazeteci refleksleriyle hareket ediyordu Seyfullah. Oraya gitmeliyim ve bu adamla mutlaka görüşmeliyim, diyordu. Bombardıman altındaki bir şehre başka hiçbir sebep götüremezdi onu. Parlak bir muhabirlik geç-mişi vardı ve bunu her gün biraz daha perçinlemek istiyordu. Baş-bakanla ilk röportajı yapmak, birkaç büyük örgüt haberi patlatmak gibi kimi önemli haberler, mesleğinde kocaman adımlar atmasını sağlamıştı. Şeyh Yasin’in bütün dünya basınında yer alan duası sebebiyle gündeme oturması Seyfullah için fırsata dönüşebilirdi. Yazı işleri müdürü ve genel yayın yönetmeni ile konuşup ikna etmeye çalıştı. Olabileceği yönünde karar çıkınca da hazırlıklara başladı. Evet, kocaman bir basamak daha, diyordu gülümseyerek, kocaman bir adım...

Yedi yaşında bir kaza sonucu babasını yitiren Seyfullah, bir yıl sonra da oyun oynarken gözünün birini yitirmişti. Art arda gelen bu kayıplarla büyürken, kayıplarına izah bulamayınca isyana yel-ken açmış, inançsız ve derin bir boşluk içinde yol alır olmuştu. Sa-dece inanç dünyası değil, babasız ve tek gözlü olmak onu kişili-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

ğinde kırgınlığı, kızgınlığı baskın hâle getirirken, diğer yandan da hırsını bileyen bir bıçaktı sanki. O, satın alınamayacak eksiklikleriyle, yarım aile ve yarım insan gibi dolaşıyordu hep. Neden böyle olduğunu sorgulayıp bulamadığı cevaplar yüzünden önce imanını kemirmişti. Hiçbir şey adil değildi ona göre.

Seyfullah dört kardeşten ikincisiydi ve annesinin çabaları evi geçindirmeye yetmeyince, o, ağabeyiyle birlikte evin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı. 13 yaşında bir matbaada roland ustasının yanında başladığı çıraklık onda kâğıda ve baskıya ilgiyi uandırmıştı. Meraklıydı, hırslıydı. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Bu özelliği onun kısa zamanda bilgisayar programlarını öğrenmesini sağladı. Seyfullah artık aynı matbaanın grafikeriydi. Patronunun da yönlendirmesiyle Matbaa Meslek Lisesi'ni bitirdikten sonra, üniversite sınavlarında iletişim fakültesini tercih ederek gazeteciliğe ilk adımı atmış oldu. Sürekli çalışmaya alışmış olan Seyfullah, fakülte yıllarında da boş durmadı, ulusal bir gazetede işe başladı. Okulu bitirdiğinde o artık tecrübeli bir muhabirdi.

Gitmeden önce röportaj yapmak istediği kişiyle ilgili bilgi toplamaya girişti Seyfullah. Şeyh Ahmed Yasin hakkında bilgi edindikçe şaşırıyor, şaşırıkça merakı ve heyecanı daha bir artıyordu. Kolay bir iş olmayacağını biliyordu. Hem Gazze bombardıman altındaydı, hem de Ahmed Yasin, kapısını tıklatıp girebileceği bir yerde değildi. Onu biraz da bu zorluk cezbetmişti zaten. Ana sayfalara "özel haber" manşetiyle yerleşebilirdi.

Seyfullah, Şeyh Yasin'in hayatını tam anlamıyla öğrendiğinde kendi hayatına benzer yanların da olduğunu gördü. O da küçük yaşta babasını kaybetmişti. Onun da gözü görmüyordu; üstelik ikisi birden... Dahası 15 yaşından beri felçliydi. Şeyhin o hâliyle sürdürdüğü cezaevi yaşantısı, İsrail'e karşı verdiği mücadele, mahkemelerdeki dik

DİRİLİŞ!

duruşu, Seyfullah'ı oldukça şaşırtmıştı. O güne kadar hiç şahit olmadığı bir insan profiliyle karşı karşıya idi. “*Nasıl bir insan, nasıl bir ruh taşıyor?*” diye düşündü. İhtiyardı, felçliydi, iki gözü de görmüyordu, tekerlekli sandalyedeydi ve hayatını sürdürebilmek için sürekli başkalarının yardımına muhtaçtı. Sesini çıkarmayıp otursa bir kenarda, kimse ona karışmayacaktı. Oysa o, o hâliyle adını bütün dünyanın bildiği, Filistin'deki en ciddi oluşumlardan birinin kurucusu, idarecisi idi. Onun yapılanması İsrail'in korkulu rüyasıydı. Bütün bunları bu hâldeki bir insan nasıl başarabilirdi? Bitmek bilmeyen sorular ardı ardına sıralanıyordu beyninde Seyfullah'ın. Düşündükçe gitme arzusu aceleye dönüşüyordu.

Her şey Seyfullah'ın umduğundan daha çabuk gelişmişti. Kendisini iki gün sonra Filistin'de buldu. Gitmeden önce gazete aracılığıyla kurduğu bağlantılar nedeniyle istediği isimlere zorluk çekmeden ulaştı. Ama Şeyh Yasin'i görmek kolay değildi. Çünkü Ahmed Yasin, İsrail'in suikast listesinin başında geliyordu; yerinin tespit edilmesi hâlinde ânında şehid edilebilirdi... Seyfullah, yerleştiği otelde iki gün boyunca haber bekledi. İkinci günün sonunda akşam vakti Seyfullah'ı otelden alıp gözlerini bağlayarak bir arabaya bindirdiler. Karanlık içinde arabayla ilerlerken korkmuş ve tedirgin

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

olmuştu. Zaman bilinmezliğe doğru işliyordu. Bilmediği bu yerde, tanımadığı bu insanların arasında titrediği hissedilen Seyfullah'ı, gelenlerin arasındaki tercüman sakinleştirdi. Korkmaması gerektiğini, bunun gerekli bir uygulama olduğunu izah etmeye çalıştı. Arkadaşları *“Pişman olacaksın! Cehennemın ortasına bile bile gidilir mi hiç?”* demişlerdi. Haklı mıydılar ne?

“Ama ne olursa olsun, sonuna kadar gitmeliyim; hem referanslarım sağlam, kötü bir niyetim de yok. Üstelik zaten vazgeçmek için çok geç.” diye düşündü.

Otomobil bir müddet yol aldıktan sonra basit görünümlü, iki katlı bir binanın önünde durdu. Seyfullah'ı araçtan indirip içeri aldılar ve gözlerindeki bağı çözdüler. Nerede olduğunu anlamaya çalışırken, tercüman:

• – Geldik, dedi.

Etrafına göz gezdiren Seyfullah alışageldik röportaj ortamlarından çok farklı bir mekânı seyrediyordu. Şaşkınlıkla:

– Burası mı?

– Tam olarak burası sayılmaz. Arkadaşlar yardımcı olacaklar.

– Neresi peki, Ahmed Yasin nerede?

– Sabır, dedi mütercim, sabır kardeş. Acele etmen gereksiz.

Seyfullah, şaşkın bakışlarla etrafını süzerken koridorun sonun-

DİRİLİŞ!

daki kapıdan 25 yaşlarında irice bir delikanlı seslendi. Gelenlerin, kendisine doğru gelmelerini istiyordu. Sağına soluna bakarak yürüdü Seyfullah. Dar, ince ve uzun birkaç koridor daha geçtiler. Lâbirenti andıran bu koridorlarda dolaştıkça, önünde durdukları binadan uzaklaştıklarını hissediyordu. Nihayet bir kapının önünde durdular. Kapı bodrum gibi bir yere açılıyordu. Dar ve serin merdivenlerden aşağıya doğru inerken, az önceki o pişmanlık duygusu yine baş göstermiş, üstelik bu defa daha da şiddetlenmişti. Ama bu insanlara güvenmekten başka da şansı yoktu. Nihayet merdivenler bitmiş, genişçe bir salona ulaşmışlardı. Salonda çok gerekli birkaç parça eşyadan başka bir şey göremedi. Bir liderin yaşadığı yerin bu kadar basit olamayacağını düşünen Seyfullah, “kandırılmış olduğu” hissine kapılmaya başladı. Olup biteni anlamlandıramıyordu bir türlü. *“İşgale beyniyle direnen,”* daha yaşarken efsane olmuş lider burada mı yaşıyordu yani? İnanamadı. Şaşkın bakışlarla baktı tercümana. Gösterilen yere otururken: *“Şaşkınlığımı ve hissettiklerimi de çevirebilir misin?”* der gibiydi.

Çantasını ve fotoğraf makinesini omzundan indirirken bir yandan da yer minderine yerleşmeye çalışıyordu. Tercüman önce içrideki insanlarla, Ahmed Yasin’in kızları, damatları ve torunlarıyla tanıştırdı; ama onun aklı Şeyh Yasin’de kilitli kalmıştı.

– O nerede, diye sordu.

Onu görmeden, onunla konuşmadan, hattâ ona dokunmadan, Şeyh Yasin’in burada yaşadığına inanamayacaktı çünkü. Şaka gibiydi. Yok, yok, bu bir rüya olmalı. Oteldeyim, uyuyorum ve rüya görüyorum. Neden olmasın?

– Şeyh Yasin burada değil mi, diye tekrarladı sorusunu Seyfullah.

Gülümsedi tercüman. Muhabirin endişesini, tedirginliğini anlıyordu.

– Burada. Rahatsız biraz, dinleniyor. Aslında kimseyi kabul etmiyor, seni neden kabul ettiğini biz de anlamadık! Üstelik İsrail’in

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

katliamı aralıksız devam ederken...

“Demek rahatsız. Ya iyileşmezse?” demek geldi içinden. Vazgeçti. Sabretmeliydi.

Loş, hattâ karanlık sayılabilecek odada Seyfullah, Şeyh Yasin’i beklerken yakınlardaki camiden yatsı ezanının sesi geliyordu belli belirsiz. Bir müddet sonra korku ve tedirginliği yavaş yavaş üzerinden atan Seyfullah’ın gazeteci bilinci devreye girdi. Şeyh Yasin’le ilgili sorular sormaya başladı etrafındakilere. En çok da kızı Meryem’e soruyordu. Şeyh Yasin nasıl bir babaydı, nelere kızar, nelerden hoşlanırdı? Bakımını kim, nasıl yapıyordu? Babası yüzünden İsrail askerleri tarafından işkenceye maruz kalıyorlar mıydı?

Meryem:

– Şeyh Yasin, diye başladı söze. “Babam” demedi, diyemedi. Çünkü o, Filistin’deki bütün Meryem’ler için babaydı.

– Resûlullah’ın (s.a.v.) örneğinde sürdürür babalığını. Bütün hareketleri ölçülüdür. Peygamber’den miras bir şuurla hareket eder. En çok da namazı sever. Tıpkı Peygamber Efendimiz gibi...

Meryem bunları anlatırken yan taraftaki odanın kapısı açıldı. Terlekli sandalyede, uzun, beyaz sakalları ve gülümseyen yüzü ile göründü Şeyh Ahmed Yasin. Az önce İsrail’i titreten liderin bu odada olabileceğine inanmayan Seyfullah, şimdi de onu karşısında gördüğüne inanmıyordu. “Hoş geldin!” dedi Arapça Şeyh Yasin. Şoktan dili tutulup donakalan ve ne diyeceğini bilemeyen Seyfullah, heyecan ve sevinçten titremeye başlamıştı. İkram edilen kahveyi iyi gelir düşüncesiyle dudaklarına götürürken, fincanın elinden düşmesi için azamî gayret sarf etmesi gerekti. Şeyh Yasin:

– Seyfullah! Ne güzel isim! Ey Seyfullah, ey Allah’ın kılıcı! Hz. Ali (r.a.) geldi, Hz. Halid bin Velid (r.a.) geldi gözlerimin önüne. Görmeyi ukbada düşlediğim, hasretliğini çektiklerim geçiyor gözlerimin önünden. Biz istiyoruz ya, onlarla dost olabilme liyakatine erer miyiz ki bilmem! Kabul ederler mi yanlarına dersin? Rıza-i İlâhî

DİRİLİŞ!

için canlarını verenler, canlarını bile veremeyenleri isterler mi yanlarında, dedi.

Tercüman bunları çevirdiğinde Seyfullah ne söyleyeceğini bilemedi.

Adını koyan babasına “Neden?” diye sorma imkânı bulamadığı isminin bu efsane lidere hatırlattıklarından dolayı içten içe sevinç duymuş, hattâ bir parça da gururlanmıştı. Oysa şimdiye kadar koyduğu bu isimden dolayı babasına kızıyor, sürekli adından kaynaklanan bir eziklik yaşıyordu. Bu nedenle adını biraz kısaltmış, yeni tanıştığı insanlara adının “Seyfi” olduğunu söylemeye başlamıştı. Şeyh Yasin, adı için Seyfullah’ı ve bu adı ona lâyük görenleri kutladıktan sonra, el işaretiyle namaza durulmasını emrederken, bir yandan da, *“Bir de sabırla, namazla yardım isteyin. Şüphesiz bu, Allah’a saygılı olanlardan başkasına ağır gelir.”*³⁸ âyetini okuyordu.

Odadakiler yatsı namazı için saf tuttuğunda, Şeyh Yasin’in söyledikleriyle gurur yaşayan Seyfullah bir köşeye sinmiş, bu defa da büyük bir mahcubiyet yaşamaya başlamıştı. Kendisini görmemelelerini diliyordu, ama bunun imkânı yoktu. Mümkün olsa başka bir yere ışınlanıp namazdan sonra dönmek isterdi. Ya da yer yarılrsa da içine girseydi! “Bir parça dinlemiş olsaydım annemi, abdest almayı bilseydim, birkaç namaz sûresi öğrenseydim keşke, şimdi bu sıkıntıyı yaşamazdım.” diye geçirdi içinden. Sonra âniden onu vicdanen geçici de olsa rahatlatacak farklı bir düşünce yetiştirdi imdadına: *“Ben zaten kendimi bu insanlar gibi hissetmiyorum ki bunların yaptıklarını yapmadığım için mahcup olayım!”* diye teskin etti kendini. Seyfullah bir yandan böyle med-cezir yaşarken öte yandan da namazdaki Şeyh Yasin’i resimlemeye çalışıyordu.

Namazdan sonra kendini iyi hissetmeyen Şeyh Yasin izin isteyip ayrıldı. Röportaj ertesi güne kalmıştı. Seyfullah aklında adının anlamı, Şeyh’in okuduğu namaz âyetleri ve gözünün önünde Yasin’in gülümseyen yüzüyle daldı gecenin içine.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

Şeyh Ahmed'le oldukça samimî bazen Arapça, bazen Türkçe sohbet ediyorlardı. Hattâ bir ara Şeyh Ahmed'in ayağa kalktığını, odanın içinde dolaştığını bile görür gibi oldu Seyfullah. Geldiğinden beri o kadar çok tuhaf şeylere rastlamıştı ki aldırmadı bunlara. Olağan karşıladı nedense. Tasarladığı bütün soruları sordu Seyfullah. Şeyh Yasin de Seyfullah'ın zihnine kazınan o gülümsemesiyle hiç sıkılmadan, yorulmadan, itiraz etmeden cevapladı bütün sorulanları. Sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüştü konuşma ya da Seyfullah'a öyle gelmişti.

Cevabını aldığı ve alamadığı bütün sorulardan sonra oteline döndü. Fakat ısığa benzer tiz bir sesle birden yerinden fırladı. Pencereye koştu. Sabahın belli belirsiz aydınlığında birkaç kilometre ötede yıkılmış bir caminin üzerinden toz bulutunun havalandığını gördü. Bağırışlar, feryatlar, siren sesleri kapladı ortalığı bir anda. Bir müddet sonra içeri giren otel görevlisi, ileride bir caminin İsrail askerleri tarafından vurulduğunu söyledi. Seyfullah: "İsrail sabah namazında bir camiye vuruyorsa bu rast gele bir saldırı olmasa gerek!" diye düşündü. Bu saatte o camide yok etmek istediği birileri olmalıydı. Üstelik de İsrail için önemli birileri. Aklına gelen isim, Seyfullah'ın bütün vücudunu titretmişti. Ateşler içinde kalmıştı bir anda. *"İnşallah o değildir!"* diye dua etmeye başlamıştı içinden *ve ilk kez bu kadar samimî, bu kadar yakın buluyordu dua mevkiiinde kendini.

– Allah'ım, dedi. Lütfen, lütfen camide olmasın o!

İlk şoku atlattıktan sonra aklına odadaki televizyonu açmak geldi. Konuşulanları anlamıyordu, ama gerçeği anlamakta gecikmedi yayınlanan resimlerden. Bütün dünyanın gözü önünde İsrail yeni bir vahşete daha imza atmıştı: Gözleri görmeyen, belden aşağısı felçli,

DİRİLİŞİ

hasta, yaşlı bir adamı, sabah namazını kılmak için gittiği camide füzelerine hedef yapmışlardı!

Seyfullah, gözleri yaşlı, çalışma masasının önünde, bir elinde büyükçe bir resim, diğer elinde bir zarf. Cenazede Şeyh Yasin'in kızı Meryem'in, *"Babam size vermemizi istemişti."* diyerek eline tutuşturduğu zarftı bu. Birkaç gün içinde kaç farklı atmosfer görmüştü Seyfullah, kaç farklı yağmurda ıslanmıştı... En çok da Şeyh Yasin'in yağmuru ıslatmıştı içini. Yaşadıklarının etkisinden bir türlü kurtulamıyordu. "Yasin ve akrabasını namaz esnasında iyi ki de çekmişim!" diye düşündü. Her şeye mantıklı bir açıklama getirme gayreti, Şeyh Yasin'in kendisine verilmesini istediği zarfa gelince boşa çıkıyordu. Şeyh Ahmed Yasin, kızının anlattığına göre, o gece rahatsızlanmış olmasına rağmen, ertesi gün olacıklardan haberdarmış gibi bir mektup yazdırmıştı Seyfullah'a verilmek üzere. Mektupta Seyfullah'ın sormak istediği soruların cevapları vardı. Mektubun sonunda Şeyh Yasin: "Her şey bir rüya gibi gelmesin sana!" diyordu.

Şeyh Yasin o gece akrabasının istihbarat alındığını söylemelerine rağmen, hayatında en çok önemseddiği fiili, yani sabah namazını cemaatle kılmak için evinin yakınındaki camiye gitmişti. Namazı kurtuluş olarak gören Şehit Ahmed Yasin'in gerçekten kurtuluşu olmuştu namaz. Tıpkı Ömer (r.a.) gibi, Osman (r.a.) gibi, Ali (r.a.) gibi...

Seyfullah bir elinde gözlerini alamadığı mektup, diğerinde, altında *"Senin ölümün benim dirilişim oldu ey Şehit!"* yazan notla ve o gece çektiği resimle, içindeki sestten başkasına kulağını tıkamış hâlde, olan biteni anlamaya çalışıyordu.

31. HİKÂYE

KARDA
CUMA NAMAZI
KARDA UYANIŞ

Kar altında ibadetlerini aksatmayan, bu soğukta bekleyen, eğilip kalkan bu insanlara imrenmekten kendini alamamıştı. Hele şu en arka safta zorlukla eğilip doğrulan, üflesen düşecekmiş gibi duran şu gri paltolu ihtiyara ne demeli?

TABLolarla NAMAZ HikâYELERİ

Duvardaki saatten gözünü çevirip usulca doğruldu yattığı yerden. Bugün daha iyi hissediyordu kendini. “Kalkmalı” dedi, “davranmalı ve Rabbin emrine hazırlık yapmalı; salâh için, felâh için... Bu hastalık iyiden iyiye tembelleştirdi beni. Bi-

raz daha oyalanırsam, biraz daha kapalı kalırsa gözlerim, büyük bir pişmanlık yaşamam hiç de uzak ihtimal değil. Zaten yaşadığım pişmanlıkların sayısı tutulur hesaptan, yutulur cinsten değil. Tövbe istiğfar eyleyip O’nun merhametine sığınmaktan başkaca yapabileceğimiz bir şey yok. Hâl böyle iken, tutuyorken elimiz ayağımız, çok şükür gözlerimizin ferî sönmemişken henüz, ne diye günah heybesini doldurup duralım? İllâ namaz, illâ namaz... Ne demiş büyüklerimiz? Namaz, adamı yolda koymaz...”

Yataktan kalkıp pencereye doğru yöneldi. Dışarıyı daha iyi görebilmek için perdeyi aralarken, pencerenin pervazlarından sızan soğuk değdi ellerine. Sokakta arabaların karda bıraktığı izden başka canlılık emaresi pek gözük müyordu. Herkes evine çekilmişti. Birkaç günden beri aralıklarla yağan kar, bu sabah şiddetini daha da artırmış, kar kalınlığı Fatih sokaklarında on santimi bulmuştu. Kâmil Efendi, doktorlarının tavsiyeleri nedeniyle üç gündür yatağından çıkamamıştı. Namazlarını, yarı beline kadar doğrulup yatağında anca kılabilen Kâmil Efendi, Cuma namazını ise kaçırmaya hiç de niyetli değildi. Her biri Yaradan’dan birer işaret gibi savrulacak inen kar ta-

KARDA UYANIŞ

nelerinin soğuttuğu havaya aldırış etmeden hazırlıklarına başladı.

Kapıya doğru yöneldiğinde seslendi:

– Feride! Feride!...

70'ini çoktan devirmiş olan Kâmil Efendi, kendisinden birkaç yaş küçük eşi Feride Hanım'la yaşadığı bu evi, 15 yıl önce emekli parasıyla almıştı. İki kız çocukları vardı, ama ikisi de evlenip çoluk çocuğa karışınca başka muhitlere taşınmışlardı. Burada kalmış olsalardı da onlardan bir hayır göremeyeceklerdi. Ne Kâmil Efendi ne de Feride Hanım, kızlarının kendilerine davranışlarından, ilgisinden memnundu. Kâmil Efendi zaman zaman: “Yetiştirdik, amma hanım, ne yetiştirdik, kime yetiştirdik bilemedik!” diye pişmanlığını dile getirir, eseflenirdi. Hastalığını ikisine de haber vermiş olmalarına rağmen, değil ziyaret etmek, bir kere olsun “geçmiş olsun” demek için bile aramamışlardı...

Mutfakta öğle yemeği için hazırlık yapan Feride Hanım, sesin geldiği yöne doğru yürüdü:

– Kalkmasaydın bey, dedi. Maazallah yine üşütürsün! Ben getirdim yemeğini yatağına.

– Yemek için kalkmadım hanım. Bugün Cuma değil mi?

“Öyleyse ne için?” der gibi baktı Feride Hanım.

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

– Namaz için, dedi Kâmil Efendi.

– Etme bey, hava çok soğuk! İyileşmedin ki henüz. Gitmeyiver bu hafta da, hıı?

– Cami dediğin şuracıkta, hanım. Saatlerce yol yürümeyeceğim ki... Hem açılırim belki biraz. Yat, yat, uyuştı her yanıml!

Feride Hanım, daha fazla ısrar etmedi. Kâmil Efendi'nin huyunu biliyordu zira. Koymuşsa kafasına gitmeyi bir kere, onu yolundan döndürmek ne mümkün! Gitmesine engel olamayacaktı, aç gitmesine gönlü razı gelmedi.

– Çorba yapmıştım, tarhana... Biraz içip öyle gitsen, dedi.

Ayaklarındaki güç kaybını, kollarındaki karıncalanmaları her gün biraz daha fazla hisseden Kâmil Efendi, ibadetler konusundaki gecikmişliğin de verdiği tedirginlikle, mümkün olsa alnını secdeden kaldırmayacak, yılın bütün günlerini oruçlu geçirecekti. Pişmanlığı had safhada idi. “*Ne gençliğimi bildim, ne gençlikte Rabbimi!*” deyip göz yaşları içinde merhamet ve tövbe için kaldırırdı ellerini sık sık.

– Hayatım! Yarım saat sonra ordayım. Hava çok fena, bekletme beni, olur mu, diye tembihte bulunuyordu telefonda Aslı.

KARDA UYANIŞ

– Olur, dedi Murat gülümseyerek. Bir saat sonra orada olacağım, merak etme. Seni beklettim mi hiç?

– Bekletmedin, biliyorum; ama ne bileyim işte, söyleyeyim, dedim yine de...

– Tamam, endişelenme. Tam saatinde seni bekliyor bulacaksın beni.

Aslı'nın bu semte ilk gelişi idi. Buluşma yerinin kolay bulabileceği yer olmasını istemişti. Herkesin kolaylıkla tarif edebileceği bir yer olmalıydı ki, zorda kalırsa adresi sorduğu herkes hemencecik tarif edebilsindi. Murat da hem herkesin bildiği hem de iş yerine yakın olması dolayısıyla buluşma yeri olarak Fatih Camii'nin avlusunu seçmişti. Çok kolay bulunabilecek bir mekândı, çünkü Fatih'te kime sorsan caminin yerini gösterebilirdi.

Telefon konuşmasından yaklaşık 50 dakika sonra Murat, yanında çalıştığı malî müşavirden izin alarak camiye doğru yöneldi. Yolun beş dakika süreceğini hesaplamış, beş dakika önce de orada olmayı tasarlamıştı. Avluya geldiğinde insanların akın akın camiye doğru aktıklarını görünce anladı bugünün Cuma olduğunu. Murat'ın gözü gördü gelenleri, aklı tarttı ne yapılması gerektiğini, ama imanı vicdanını uyarmaya yetmedi. Randevu saatinden beş dakika da önce gelip beklemeye başlamıştı. Orada durdukça gelip geçen insanlara karşı bir yabancılık hissetmeye başladı nedense. Kendisini onlardan ayrı bir yerde görüyordu. Oysa küçüklüğünden beri hem annesi hem babası, namazlarını kılması konusunda defalarca ikaz etmişlerdi. Ablasıyla da bu konuda sık sık tartışır ve mevzu Cennet-Cehennem konusuna dayandığında: *"Tamam ya, sen de beni par-dösünün içine saklar, götürürsün!"* diye dalga geçerdi.

Murat randevu yeri ve saatini belirlerken bugünün Cuma olduğunu, randevu saatinin Cuma namazı vaktine denk düştüğünü hiç düşünmemişti. Kendisine unutturulan bu durumdan kurtulmanın yolu, Aslı'nın bir an önce gelmesiydi. Geleli 15 dakika olmuştu. Bu

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

arada ezanın okunmuş olmasına rağmen namaz için gelenlerin arkası bir türlü kesilmek bilmiyordu. Bu durumdan ciddi rahatsızlık duymaya başlayan Murat sıkılmış, bir sağına bir soluna doğru volta atmaya başlamıştı. Ama Aslı'nın gelip bulamamasından korktuğu için de fazla uzaklaşamıyordu. Murat, Fatih Camii'nin karlı zemininde, soğuktan ellerini ovuşturarak bir sağa bir sola turlayadursun, gelenler caminin içini doldurmuş, cemaat dışarı taşmaya başlamıştı. Geç kalanlar için dışarıda hasırlar seriliyordu. İlk sünnet kılınıp iç ezan okunmaya başlandığında dışarıda da hatırı sayılır bir cemaat birikmişti.

Caminin silüeti kardan, ışıkla beyazın farklı tonlarına bürünmüştü. Her yan bembeyazdı. Avludaki çınarlar bile kardan ağaç olmuştu... Dakikalar geçti. Murat, Cuma namazını hesaba katmamıştı, Aslı da kar altındaki İstanbul trafiğini... Dolayısıyla bekleyiş çok uzun sürmüştü. Bu arada mikrofondan yayılan, "Sevgili cemaat! Hutbemin konusu, namazın önemi hakkında olacaktır." sesi Murat'ı iyiden iyiye rahatsız etmişti. Aslı'yı beklerken mecburen dinlediği namaz hutbesi Murat'ın hoşuna gitmese de, kar altında ibadetlerini aksatmamaya çalışan, bu soğukta bekleyen, eğilip kalkan bu insanlara imrenmekten de kendini alamamıştı. Hele şu en arka safta zorlukla eğilip doğrulan, üflesen düşecekmiş gibi duran şu gri paltolu ihtiyara ne demeli? Adam neredeyse son nefesini vermek üzere, ama bulunduğu hâlden hiç de rahatsız değil.

Bir yandan cemaati izleyen, bir yandan da hutbeyi dinleyen Murat'ın kafasında, yoğunlaşmasına engel olamadığı kıyaslar ve sorular dolaşmaya başladı: "Aynı Rabbe inanan, aynı Peygambere, aynı kitaba iman ettiğimiz bu insanlarla, aynı avluda, aynı karın altındayız; aynı havada üşüyoruz. Ben de bekliyorum, onlar da... Evet, geliş sebeplerimiz farklı, bekleyiş nedenlerimiz aynı değil. Ama ben de orada o saflardan birinde olmalı değil miydim? Benim şu ânı tahmin edemeyerek bu günde, bu saatte randevu verişim ve

KARDA UYANIŞ

Aslı'nın gelemeyişi... Benim bu manzaraya şahit oluşum ve bu so-
ruların zihnime üşüşmesi..."

Murat kendisine hayret etmeye başlamıştı. Babasının, annesinin uyarılarına sessiz, ama inatçı direnişini hatırladı. Ablasıyla girdiği tartışmalarda yer aldığı tarafı düşündü. Havanın soğukluğuna rağmen yüzü yanmaya başlamıştı. Aslı'nın gecikmişliğini unutan Murat, bu saatte burada bulunuşunun da bir hikmet olmalıydı.

Aslı, Cuma namazı bittikten, cemaat dağıldıktan sonra anca gelebilmişti. Beklettiği için özür dilemeye çalışan Aslı'yı susturan Murat:

– Özür dilemene gerek yok. Tam tersine benim sana teşekkür etmem gerekiyor, dedi.

Şaşırmıştı Aslı. Murat'ın ne demek istediğini anlayamadı:

– Nasıl yani? Ne, ne için teşekkür?

– Anlatırım sonra.

– Tamam, gidelim hadi. Çok soğuk, üşüyorum!

– Gideceğiz, ama biraz sonra; biraz da sen beni beklemelisin!

– Anlamadım, cezalandırıyor musun beni?

– Yo, öyle değil. Biraz işim var da...

Murat bunları söyledikten sonra Aslı'nın şaşkın bakışları altında şadırvanlara doğru yöneldi. Aslı hepten meraklanmıştı.

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Kâmil Efendi, eşinin teklifini geri çevirememiş, biraz da güç toplamak için girmişti mutfağa. Birkaç günden beri ilk defa acıktığını hissetmiş, iki tabak çorba içmişti. Özellikle ikinci tabağı istemesinden oldukça memnun olan Feride Hanım sevinmiş ve işi abartarak üçüncü tabağı vermeyi teklif edince, Kâmil Efendi:

– Yeter hanım, canıma kastın mı var, diye lâtife ederek teklifi geri çevirmişti.

Mutfakta biraz fazla oyalanan Kâmil Efendi, hastalığın da etkisiyle seri hareket edememiş, bu yüzden oldukça gecikmişti. Caminin avlusuna geldiğinde dışarıda biriken cemaatten, içeride yer olmadığını anlamıştı. Dışarıda karların üzerine serili hasırlarda saf tutmuş cemaatin arasına katılan Kâmil Efendi, paltosunda biriken karlara, dizlerini koyduğu hasırdaki soğukluğa aldırmandan en arka safta oturup hutbeyi dinlemeye başlamıştı.

Namazdan sonra, bastonunun da yardımıyla evine doğru yol almaya çalışan Kâmil Efendi'nin ayağı kayıverdi birden. Yanındaki insanların yardımıyla yere düşmekten son anda kurtulan Kâmil Efendi:

KARDA UYANIŞ

“Üç-beş dakika toparlansam iyi olacak.” dedi. Şadırvanlara doğru yürüyüp, abdest almaya çalışan delikanlının yanındaki ıslak taburelerden birine oturdu. Gençliği gelmişti aklına Kâmil Efendi’nin. İmrendi delikanlıya. “Keşke” dedi, “ah keşke!...” Abdestini bitirdikten sonra delikanlıya dönüp:

– Ne o evlât, sen de mi uyuyakaldın benim gibi, diye sordu lâtife ederek. Bak biz uyuyakaldık, sona kaldık; sona kaldık, neredeyse donakalacaktık!

– Evet efendim, uyuyakalmışım ben de, dedi Murat.

– Helâl sana evlât, vaktinde uyanmışsın. Ne güzel, ne güzel...

– Benimkisi biraz farklı bir uykuydu bey amca; uzun, çok uzun sürdü, derken dönüp ihtiyara baktı. Kendisinin abdest alışına imrenen gri paltolu bu ihtiyar, az önce en arka safta duran ve o hâliyle Murat’ı uykudan uyandıran ihtiyardı...

32. HİKÂYE

SELDE-TRAFİKTE NAMAZ

SEL, PAPATYA
VE ŞÜKÜR

*“Allah’ım, bana, Seni bilen, Senin
buzuruna varmakta engel tanımayan bir
eş nasip ettiğin için sınırsız şükürler
olsun Sana! Âmin!”*

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

Önce haylaz bir çocuğun camlara taş attığını zannetti. Kısa sürede, bu masum varsayımı büyük bir şaşkınlığa dönüştü. Çünkü hışımla camlara çarpan, fındık büyüklüğünde, buz parçalarıydı. Dolu yağıyordu... Ağustos ayında ve kaynar yaz sıcaklığında ilk kez şahidi olduğu bu hâlin şaşkınlığını, ikindi namazında, seccadesinin bağrında eritti. Duasını tamamlayıp ellerini yüzüne “âmin” diye sürdüğünde ise dolu yağmura dönüşmüş, pencerelerde hiddetle ve şiddetle bir kırbaç gibi şaklıyordu. Halide, yazın ortasında, böyle bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru hayra yormakta zorlanıyordu.

İçine sinsi bir korku yayılmış, endişe kol gezer olmuştu. Bir sese, bir soluğa tutunmak istedi. Eşi Arif'in cep telefonunu aradı. Açılmıyordu. Saatler 18:30'du. Eve gelmek için yolda olmalıydı.

– Arabanın radyosu açıktır. Duymuyor galiba, diye teskin etti kendini.
• Sakinleşemiyordu. Evham dal budak salıyordu kalbinde, zihninde. Midesine bir kramp girmişti: “Birini aramalıyım, ama kimi?”

– Ah anneciğim, korkuyorum, diye mırıldandı. Eli telefona gittiyse de vazgeçti. Uzaktaydılar, onları da endişelendirmenin anlamı yoktu. Ama annesinin bir nasihati yetişmişti imdadına: “*Yavrum, yağmur rahmettir, berekettir. Gök kapıları açılır yağmur yağdığı vakit. Dualar inşallah makbul olur. Dua edesin her yağmurda.*” deyişini, nurlu yüzünü, pamuk ellerini, beyaz örtüsünü hatırlayıverdi. İçine bir parça su serpilmmişti...

İkinci kattaki evlerinin penceresine yasladı başını. Yağmurun öfkesinden ürken yanını susturup, rahmetinden medet umdu. Anlık bir teselliye tutunmuştu, ama söyleyecek çok bir şey bulamıyordu:

– Allah’ım, lütfen Arif’i koru, yağdırdığın her damlayı hayra vesile kıl, şifamız eyle!...

Yeniden aradı Arif’i. Açılmıyordu telefonu. Yeni tanıştıkları Füsün geldi aklına. Arif’in eğitim fakültesinden arkadaşı Hakan’ın eşiydi. Bir yıldır burada yaşıyorlardı ve bir ay önce geldikleri bu şehirde onlar karşılaşmışlardı Arif’le ikisini. Karşı apartmanın en üst katında oturuyorlardı. Pencereden baktı, ama nafile; göz gözü görmüyordu. Şen şakrak, hayat dolu Füsün, hoş insandı, ama inançları çok farklıydı. Arif:

– Hakan’la Füsün iyidir hosturlar, ama ruh göçüne inanırlar. Onlar ölünce papatya olacaklarını sanıyorlar, demiş ve eklemişti:

– Can yoldaşı olur alışınca kadar, ilçeyi keşfedersiniz birlikte. Ne de olsa burayı tanıyor artık. Bana ulaşamazsan ondan çekinmeden yardım alabilirsin.

“Şimdi Füsün da, benim gibi korkuyor mudur acaba?” diye düşündü.

Halide, matematik öğretmeni Arif’le bir ay önce İstanbul’da evlenmişti. Düğününden hemen sonra, Arif’in tayin yeri olan Yozgat’ın Akdağmadeni ilçesine gelmiş ve henüz yerleşmişlerdi. Bu onun ilk gurbeti, ilk yalnızlığı idi. Yeni bir şehir, yeni bir ev ve eşi Arif’ten gayrisi yabancı yüzler...

Öğlen sıcağında, yeni perdelerinden ısıllı ısıllı güneş sızıyorken, şimdi yağmur kalın ve loş bir perde daha çekmişti pencerelerine. Yalnızlığı ve gurbeti büyümüştü içinde. Ah, Arif’e bir ulaşabilseydi! Onun tek kimsesiydi burada. Can yoldaşı, hayat arkadaşı... Ah, yo, bir de Rabbi vardı elbette.

Dua etmeliydi. Yeniden denedi Arif’e ulaşmayı. *“Aradığınız ki-*

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

şeye ulaşamıyor!” diyordu sistem sekreteri. Dudaklarında duası, midesinde dayanılmaz bir sancı ile dolanıp duruyordu evin içinde. Bir pencereden diğerine koşuşturuyor, bir türlü sakinleşip oturamıyordu. Her eşyanın yeni olduğu bu evde, hiç aşınası olmadığı bir korkuya bürünmüştü bedeni. Televizyon ilişiverdi gözüne. Ah, evet, televizyonu açmalı, evin içini sesle doldurmalıydı. Böylece içinde feryat eden korkunun sesini belki işitmezdi.

Birkaç kanal değiştirdi. Oturduğu yerden kalkmış, elinde kumanda, salonun orta yerinde dikilir hâldeydi. Oturunca, korkusu, endişesi, kimsesizliği büyüyor, üzerine çullanıyordu sanki.

Yerel bir kanalda durakaldı. Tanıdığı birkaç bina ve İstiklâl Caddesi sular altındaydı. Ayaklarının bağı çözüldü. Bir koltuğa yıkılırcasına bıraktı kendini.

Neler oluyordu? Arif neredeydi?

Gözleri televizyon kanalında gördüğü sel baskınında yüzen araçlara kilitlenmişti. İçinin gürültüsünden, ekranda açılıp kapanan ağızları görüyor, seslerini işitemiyordu. Biraz daha açtı televizyonun sesini. Haber spikeri:

– Yozgat Valisi Amir Çiçek: “İlk belirlemelere göre can kaybı yok. 48 araç hasar gördü. Bazı ev ve iş yerlerinin bodrum katları sular altında kaldı. İlçelerden takviye araçlar istenilerek, sel sularına kapılan araçlar kurtarılmaya başlandı.”³⁹ diyordu.

– Aman Allah’ım!

* Defalarca tekrarladı Halide bu ünlemi. “*Aman Allah’ım!*” Dilinden döken bu iki kelime aslında “*N’olur imdadıma yetiş Allah’ım!*” demekti.

Cep telefonu çalıyordu. Televizyonun sesini çarçabuk kıstı. Bir panter çevikliğiyle aldı telefonunu:

– Alo, aloo!

– Ay şekerim, siz valla şaka gibi insanlarsınız!

– Füsün?

– Benim, ben.

SEL, PAPATYA VE ŞÜKÜR

– Füsün çok endişeliyim, Arif'e ulaşamıyorum!

– Ay hiç endişelenme, Arif teras manzarasında ibadet ediyormuş. Sel sularına nazır, arabanın tepesinde...

Şen bir kahkaha takip etmişti bu cümleyi. Halide, geçirdiği son yarım saatlik evham girdabından henüz çıkamamıştı.

– Seni anlayamıyorum Füsün, Arif'e ulaşmam gerek!

– Şekerim, ben de sizi hiç anlayamıyorum! Namaz saatine denk geliyor diye sinemaya gitmeyelim diye tutturmanı da anlamamıştım, ama Arif'inki hepten komedi!

Füsün'un şen ve istihza dolu kahkahalarının sonu gelmiyordu.

– Arif iyi mi?

– Hem de çok iyi. Endişelenme sen şekerim. Havadar bir yerde ikinci namazı kılıyormuş. Hah hah haa...

İçinde bir ferahlık, adım adım yayılmaya başlamıştı Halide'nin. Arif iyiydi. Ona bir şey olmamıştı. Üstelik her nerede olursa olsun, Füsün'u ne kadar eğlendirirse eğlendirişin, namazını kılacak kadar iyiydi Arif.

– Ayol siz deli misiniz, ulu mu? Arabalar sele kapılmış sürükleniyor, seninki çıkmış arabanın tepesine namaz kılıyor! Hakan her tarafı ayağa kaldırmış valla! Ne belediye başkanı kalmış, ne valilik... Az önce aradı beni de. Arif, Halide'ye haber verir misin, demiş. Telefonunun şarjı bitmiş, haberin olsun.

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

– Sen iyisin maşallah Füsün. Ben çok korktum, çok endişelendim vallahi...

– Yok, yok, ben de harbiden çok fenaydım da bakma. İki dakika önce Hakan arayıp seninkini anlatınca sinirlerim boşaldı. Nedir bu şekerim? Nasıl bir psikolojiniz var sizin, anlamıyorum. Etraf sel götürsün, arabası sulara gömülsün, herkes saçını başını yolsun, seninki namaza dursun! Valla akıl kârı gelmiyor bana.

Halide, içinde hızla yol alan sevinci sindirmeye çalışırken, Füsün'un hem alaycı sorularını, hem anlama çabalarını daha sonra çözüme ulaştırmak üzere es geçerek sormuştu:

– Yardım ulaşacak mı onlara?

– Ulaşacakmış. Yağmur durdu zaten. Nedir bu kuzum?

– Ne nedir Füsün?

– Onca hengâme içinde, can pazarında, Arif'in yaptığı iş mi şimdi? Ya soruyorum, merakıma ver, sağlıklı mı bu?

– Ölünce papatya olacak biri neden bu soruları sorar ki? Sonra papatyaya can olan yağmurdan niye korkar ki? Neden papatya olmaktan daha keyifli, daha ümitli bir sona inanan bizlerle alay eder ki?... Ne demeliyim sana Füsün? Biz ahirete, yani ölümden sonra yeniden yaratılacağımıza ve bizi var eden bir yaratıcıya inanıyoruz; O'na şükrediyor, O'ndan yardım dileniyoruz. Saçını başını yolan, orayı burayı arayanlarla Arif'in namaz kıldığı şu son bir saatte, sence kim daha kazançlı, kim daha huzurlu? Psikolojimize gelince: Bir dilim keki "*Ben yaptım, nasıl olmuş?*" diyerek sunuyorken sen, kâinatı, bedenlerimizi, yediklerimizi, içtiğimiz suyu, aldığımız havayı, bastığımız toprağı yaratan Allah'a inanmış, iman etmiş ve her ikrama namazıyla şükreden bir psikoloji bu. Kek yapabilirsin Füsün, ama bir damla suyu asla yapamayacaksın! Ve gökten indirilen yağmuru ne kadar telâşlanırsan telâşlan, ne sen ne de Hakan durduramayacaksınız.

– Aklımı karıştırıyorsun!

– Neden?

SEL, PAPATYA VE ŞÜKÜR

– Ertelenmez mi bu namaz?

– Hayır, ertelenmez. Ben sana teşekkür etmesem, dün ikram ettiğin kek ve çaya bugün teşekkür etsem, ya kaba, ya nankör, ya dengesiz dersin bana, değil mi?

– Hımm, derim, evet. Tanrı'yla aranızda bir nezaket kuralı bu öyleyse...

– Hayır, bu bir minnet, bu bir tatlı telâş, bu bir huzur ve bu bir aşk, Füsün! Her zaman, her yerde, aklında bulundurmak, O'nusuz bir adım atamamak. Altından kalkamayacağın, güç yetiremeyeceğin şeyleri O'na havale edip teselli bulmak!

– Biliyor musun, çok korktum az önce Halide. Ya bu deli yağmurda sürüklenseydim, ya Hakan'a ya bana bir şey olsaydı? Ya biraz daha fazla sürüp korkunç bir felâkete sebep olsaydı?

– Bir papatya olup açardın! Ben seni koparır, bir bardağa koyardım. İki gün masamı süslerdin, sonra solar, yeniden ve yine ölürdün!

İki kadın farklı kaygılar ve farklı umutlarla yeniden görüşme temenileriyle vedalaşmıştı telefonda. Halide pencereden dışarı baktığında, bu şirin Anadolu kasabasının bir yaz gününde ve bir saat içinde çamura gark olmuş hâlini izledi bir süre. Önlerinden geçen yolun köşesine kilitledi gözlerini, eşini, Arif'ini bir an önce görmeyi dileyerek.

Akşam ezanı okunuyordu. Kendisi sadece televizyondan gördüğü haberle telâşa kapılırken, Arif her şeye rağmen ikinci namazını kılmış olmalıydı arabasının üstüne çıkarak. Eğer hâlâ seilin içinde sürükleniyorsa, aynı yerde şimdi de akşam namazını kılacaktı belki de...

Halide ezan duasının arkasından: *"Allah'ım, bana, Seni bilen, Senin huzuruna varmakta engel tanımayan bir eş nasip ettiğin için sınırsız şükürler olsun sana! Âmin!"* dedi.

33. HİKÂYE

TARLADA NAMAZ
BAŞAKLAR
RÜKÛA VARINCA...

*İnsanoğlunun kâinatla bağıını kopararak,
ibretlerden uzaklaştırdılar önce. Sonra
kalplerindeki imanı, iblâsı, tefekkürü,
tevekkülü çaldılar.*

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

Ali, asker ocağından aldığı izinle memleketi Hilvan'a, bir yanında ölümün karanlığı, öte yanında doğumun aydınlığında alacakaranlık bir hâlde yollara düşmüştü. Sevgili eşi, yâri Hanife'nin doğum yapmasına ramak kala babasının ölüm haberini almanın çaresiz kıvranışıyla uzuyordu, İstanbul ile Urfa arasındaki asfalt yollar. Karakışın koynunda ayrılık ile vuslatı, acı ile hazzı harmanlayan kalbinin yangınına teselli gibiydi yağın kar. Karın beyazına, asfaltın karası sürme çeker gibiydi. Tıpkı, kalbindeki babasının ölüm haberiyle düştüğü kara matem, yavrusunun doğum ışığına siyahî bir sürme çekmesi gibi...

Evlendikten iki ay sonra askere gidince, hepi topu bu izni dâhil, Hanife'sini yetmiş gün görebilmiş, yetmiş gün soluyabilmişti aynı havayı, aynı mekânı, aynı sofrayı. Ve yetmiş sabah, yetmiş akşam bakabilmişti Hanife'nin şafak söken gözlerine.

Ali, aralık ayında toprağın buz tutmuş kucığına babasını verdikten iki gün sonra yavrusunu almıştı kucığına. Ve o anda karar vermişti buralarda durmamaya. Dağ gibi babası olmayınca gelemezdi tarla takkanın üstesinden. Hasadı görmeli, harmanı savurmalı, alıp

anasını, eşini, yavrusunu İstanbul'da rahat ettirmeliydi. Asker arkadaşları "Kolay," demişti, "iş buluruz!" demişti. "Hele bir karar ver, bizim tekstil atölyesinin işlerini kovalarsın. İstanbul'da güvenilir adam bulup iş teslim etmek zordur." demişti.

Hele hazıranda hasatla birlikte geliversindi şu teskere vakti.

Böyle düşüncelerle ardında hasta anacığını, hasadı yalnız başına bir lokma yavrusuyla karşılayacak eşini bırakıp İstanbul'daki birliğine teslim olmuştu Ali.

Hilvan, taptaze bir sabaha uyanıyordu. Minarelerden sabah ezanı yükselirken, nemli toprak kokusu baharın son demlerinde uyuyan bu şirin ilçeyi sarıp sarmalıyordu. Aylardan haziran, günlerden herhangi bir gündü. Şanlıurfa'nın Hilvan ilçesinde yaşayan yeni gelin Hanife için mevsim, bahardan çok hasretti. Hasada ramak kalan bir hasret...

Hanife, evlerinin direği kayınbabasının vefatından sonra gencecik yaşına rağmen yapılması gereken ne varsa onun karar almasını bekleyen bir sorumluluğu yüklenmek zorunda kalmıştı. **"Muhakkak ki çekebileceğimden daha fazlası yüklenmemiştir."** diyerek, yapılması gereken ne varsa üstlenmişti. Ezanla uyanır, hasta kayınvalidesinin hizmetini görür, evin temizliğini yapar, tarlada çalışacak ırgatları köy meydanından başak tarlasına güneşin ilk ışıklarıyla yollardı. Irgatlar yola koyulunca, Hanife onların arkasından, ele avuca gelmiş yavrusu Zehra'sı sırtında, öğlen yemeği çıkını elinde, testisi omzunda, orağı belinde koyulurdu başak tarlasının yoluna.

Yapılacak çok işi vardı, boş duracak vakti ise neredeyse hiç yoktu. Olsun, gençti, güçlü kuvvetliydi. Üstesinden gelebilirdi bedeni. Sonra kalbi, askerdeki eşinin sevdasıyla bedeninden daha coşkuluydu. Yeni doğmuş bebeciği Zehra'sı ömre bedel bir umuttu onun için. İşinin çokluğu kadardı, ona bahşedilen coşku, umut,

TABLOLARLA NAMAZ HİKÂYELERİ

heyecan ve sevdasının çokluğu. Bu yüzden yoktu hiç şikâyeti ve çoktu şükrü Yaradan'ına.

“Oh!” derdi Hanife, “Öf!” dediğini duyan olmazdı. Nasıl “Öf!” desindi ki? *“Her zorluk kadar bir kolaylık verilmişti”* ona.

Üstelik ne de az bir zaman kalmıştı Ali'sinin tezkeresini alıp gelmesine... Yavrusu büyüyüp serpilmişti, sağlıkları yerindeydi.

Hilvan'da bahar yazı devrilirken, Ali'sinin dönüşüyle bin bahar bir arada gelecekti. Sırtını erine yaslayıp dinlenecekti nasıl olsa.

Irgatlardan ayrı durur, lafa söze mahâl vermez, orağını sevdasıyla biler, işe koyulurdu. Toprağın kokusu, başakların rüzgârda çıkar-dıkları sesin tınısı, ardıc kuşlarının çapkın uçuşları yavrusuna ninni olurken, o, Ali'sine kavuşacağı özlem dolu zamanı başaklarla birlikte biçirdi.

Güneş yükseldiğinde, bir soluk almak için durulurdu. Testiden abdestini tazeler, serinlerdi. Sonra, ah evet, sonra en güzel sığınağa koşardı. Alnı secdeye değdiğinde güvende hissedirdi kendini. Kim-sesizliğinden eser kalmaz, kimseleniverirdi. Yalnız değildi. Rabbi onu izliyor, görüyordu.

Uçsuz bucaksız sarıya kesmiş başaklara bakar, buğdayın sapa duruş zamanındaki tarifsiz, toy yeşiline, süt olum zamanındaki dimdik duruşlarına, sarı olum zamanında benlik ile tevazu arası kavgalarını verişlerine, en sonunda hasada yakın tam olum zamanında kâmil olma hâliyle boyun büküşlerindeki hikmete hayran olur, payına düşeni almak için dua ederdi. Kara toprağın bağrından ne bilirdi de bir dane, içini sütle doldurabilirdi? Hangi birimiz topraktan proteini emebilir, yine topraktan aldığımız suyu süte çevirebiliriz? Sorulara “Hâşâ hiçbirimiz.” der, acziyetini idrak ede ede, hâlini had-dini, hududunu bile bile varırdı secdeye.

Bebeğini yılanın çıyanın ısırmasından, böcek sokmasından koru-mak için, sırtına bağlayarak, Hz. İbrahim'in duasını da hatırlayıp, *“Allah'ım, beni ve neslimi namaz kılanlardan eyle, yavrumu da*

BAŞAKLAR RÜKÛA VARINCA...

Sana şükredenlerden, alnı secdeye değen kullarından eyle!” diyerek duasını ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden, hiç geç kalmadan, hiç idrakinden ve dilinden Yaratıcısının büyüklüğünü düşürmeden varırdı secdeye. Ne büyük bir Yaratıcısı vardı onun... Öyleyse her şey O’na kolaydı.

Babası “Büyük şehirlere üniversite okumaya göndermem!” demişti de liseden sonra sınavlara girmemişti Hanife. Ama köy öğretmeni- nin ve imamlarının getirdiği kitapları her boş vaktinde okumuştı. Kâinatı okumanın marifet olduğunu ise dedesinden öğrenmişti. Bir buğday danesinin hikâyesini dinleyip öğrendiğinde, toprağın, hava- nın, suyun, ateşin, ekmeğin, emeğin, hamlığın, olgunluğun serüve- nini öğrenmişti. Evet, sadece bir buğday danesinin hikâyesi bütün bunları barındırabiliyordu. Minnacık bir daneye hayatî tüm vasıfları yükleyen, ne büyük bir Yaratıcıydı... Ve o hamdini eda etmekte ge- cikmeden, o büyüklüğün önünde eğilmeden yaşamının, insana ya- kıışmayacak kadar çirkin bir nankörlük olduğunu düşünüyordu.

Nankörlerden olmaktan hayâ eder, şükürünün çokluğunu ifade edebilmenin en güzel yolu olduğuna inandığı secdeye yeniden var- makta heyecan duyardı. Uçsuz bucaksız başak tarlasında gözlerini gezdirir, başakların sapsarı olup, danelerinden ağırlaşip boyun bü- küşlerini kâmil insan olma teşbihiyle okur, ihlâsla, şükür ve huşu ile

TABLolarLA NAMAZ HİKÂYELERİ

onların rükûa vardıklarını düşünür, başaklara eşlik ederek, rükûda çokça kalıp Azim olan Rabb'ini tesbih ederdi.

Hamdolsun hasat bitmiş, Ali'si dönmüştü. Sendelediğinde tutunacağı bir kol, yorulduğunda yaslanacağı bir beden vardı yanı başında. Bir aradaydılar artık.

“İstanbul'a göçelim, yeniden ekmeyelim tarlayı.” diyordu Ali. Öyle de yaptılar.

Dizlerine dolaşan, beline yaklaşan başaklar kadar olmuştu kızları Zehra. Kayınvalidesinin sağlığı daha iyiydi, büyük şehrin büyük hastaneleri ona iyi gelmişti. Ali, asker arkadaşıyla çalışıyor, iyi kazanıyordu. Hanife'nin birçok komşusu vardı. Her şey yolundaydı. Sadece Hanife, köyünde şükürle secdeye varmakta acele eden komşuları ile şehirde namaz kılamamanın birçok mazeretini üreten komşuları arasındaki farkı anlamakta zorlanıyordu. Hâlbuki şehirde hanımların işleri, köydekilerden daha azdı. En çok görüştüğü üst komşusu Hacı Fazilet Anne'ye, anlamaya teşne sorular soruyordu:

BAŞAKLAR RÜKÛA VARINCA...

– Hacı Anne! Bu büyük şehirde insanların bulaşık ve çamaşır makineleri, elektrikli süpürgeleri, hızlı giden arabaları var; ama herkes vakitsizlikten şikâyetçi! İbadet etmeye, namaz kılmaya vakit bulamıyorlar. Sence bu, tuhaf değil mi?

– Değil yavrum. Onların zamanlarını süngerin suyu emişi gibi emen televizyonlardan ve bilgisayarlardan alamadıkları gözleri olduğu için tuhaf değil.

– İyi, ama bizim de televizyonumuz, bilgisayarımız var. O makineler bizi zorla bağlayamaz ki, biz onlara arkamızı döndüğümüzde, kapattığımızda itiraz edemezler ki! İzledikleri bir sürü dizi var. Biliyorsun bizim apartmandakileri; reklam arasına sığdırmaya çalışıyorlar çoğu defa namazlarını! Nasıl diziler, namazlarından daha önemli olabiliyor? Onlara çok uzak, ekran arkasındaki rol yapan insanlara kaygılanmaları komik değil mi? Ahirette çok daha kaygı duyulacak hâle düşmekten korkmazlar mı? Hani hiç kılmasalar, hani “Ahirete iman ettim.” demeseler anlayacağım da...

– Bunu sen başarabiliyorsun, eşin başarabiliyor o yüzden. Bunu başaramadıkları için vakitsizler, tercihlerini yanlış yaptıkları için vakitsizler. Ezbere yaptıkları için, anlam aramayıp ödevleştirdikleri için böyle. Aslında Yaradan’a ibadet etmekten çok, kendi nefislerine “*Ödevini yaptın, aferin sana!*” diyebilmek için kılıyorlar belki de... İdrakle değil, atalarından dedelerinden gördüklerini alışkanlıkla devam ettirmek istedikleri için... Kendilerini iyi hissetmek için kılıyorlardır belki de... Bunun hesabı bize düşmez gerçi de, o televizyon karşısından zar zor kalkışlarını izlemek beni de üzüyor!

– Ah Hacı Anne, gerçekten üzülüyorum! Şu dizideki kıza ne olacak, o çocuğa ne olacak, kim kimi vuracak, diye soruları var. Sohbetleri de hep böyle, biliyorsun. Kendimizi değil, hiç tanımadığımız insanların bizi hiç ilgilendirmeyen hayatlarını neden dinleyelim ki? Çok acayibime gidiyor ki, böyle başkalarıyla ilgileniyorken bu çabuk çabuk kıldığımız namazların eciri ne olur? Yarın hesap gü-

TABLolarla NAMAZ HİKâYELERİ

nünde ne yaparız, diye kendi hâllerinin kaygısına nasıl düşmezler?

– Şimdi pencereden bir bak bakalım ve neler gördüğünü say bana. Bu sorunun cevabına belki bir cevap çıkarabiliriz.

– Hım, sen biliyorsun Hacı Anne neleri göreceğimi; neden bana saydırıyorsun?

– Olsun, sen say, isimlerini koy; sonrasına birlikte bakalım.

– Bir benzin istasyonu var tam karşımızda, yanında büyük market, yollarda birçok araba var. Akşam trafiği, bilirsin işte...

– Başka?

– Hımm, yol kenarında çöp konteynırı var iki tane.

– Yüksek binalar var, değil mi? Ufkunu kapatan, uzakları göremediğin...

– Ah evet, biliyorsun işte bizim caddeyi.

– Biliyorum, evet. Ufuksuz evlerin her birinde uydu antenleri, çanak antenler var, değil mi? İşte, onların ufukları insan işi televizyonlar, insan işi filmler, insan işi bilmem daha neler... Bildiğim başka bir şey daha var; ama şimdi bundan altı sene önce, yani sen buraya göçmeden evvel pencereden bakınca, sokağa çıkınca neler görürdün, onları anlat bakalım.

– Ah, ah, ah... Hacı Annem, yaramı deşme! Adımımı tek katlı evimizin kapısından atınca, yazın toprağın sıcaklığını, kışın soğuk terini, baharda toprağın kokusunu duyardım. Çok değil, bir metre ötemde zeytin ağaçları, badem ağaçları, ya meyveye ya çiçeğe durmuş olurdu. Sokağa çıktığımda, hele hele başak tarlalarına vardığımda, ufuktan yükselen güneşi kucaklayacakmışım gibi hissedirdim. Güneş devrilip de ufku yaktığında, yarın yine geleceğini bilirdim, ama benim güneşi yarın yeniden göreceğim ise en büyük ve her daim süren bir sırdı.

– Peki Hanife'm, bir bak bakalım dışarıya, ağaç görebiliyor musun?

– Maalesef Hacı Anne, çok uzaklarda bir kıpırtı var; ama bu cadde dede ne yazık ki hiç ağaç yok...

BAŞAKLAR RÜKÛA VARINCA...

– İşte yavrum, büyük şehrin insanları, kendi yaptıklarını izlemekten, kendi ürettikleriyle vakit geçirmekten sebep, farkında olmadan kendilerini hâşâ tanrı sayar olmuşlar! Sen anlam dünyanı, kâinatın tam göbeğinde iken, kâinatla iç içe iken kurduğun için, bu soruları soruyorsun; onlar ise bu hengâmenin içinde insanoğlunun ürettiği makineler arasında, insanı neredeyse kutsallaştırarak yolculuk eyliyorlar. Ve unutma: Hidayet Allah'tan; bize düşen ise, emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker (iyiliği buyurup, kötülükten men etmek). Ve nankörlerden olmamak için Allah'a sığınmak!

Susmuştu Hacı Anne. Hanife ise, zihnindeki sesleri susturmakla meşguldü. Trafik gürültüsüne karışan belli belirsiz bir ezan sesi duyuluyordu. Vakıtlı akşamdı ve güneş ile ay aynı anda gökyüzünde arz-ı endam ediyordu. Biri vedalaşırken diğeri yeni gelmenin ışıltısında... Hanife birden döndü, saf aklın ve samimi bir kalbin masum heyecanı ile soruverdi:

– Hacı Anne, gökyüzüne de bakmazlar mı? Güneşin yerini aya bırakışını, gökyüzünün yıldızlarla donatılışını da mı görmezler?

– Ah yavrum, bu ülkenin acı hikâyesi de zaten oradan başlamıyor mu? İnsanoğlunun kâinatla bağını kopararak, ibretlerden uzaklaştırdılar önce. Sonra kalplerindeki imanı, ihlâsı, tefekkürü, tevekkülü çaldılar ya zaten... Tabiatın nimetlerini dalından koparıp ibret almak

TABLolarLA NAMAZ HİKâYELERİ

varken, kutulayıp rafa dizdiler ya... Gökyüzüne bakmasınlar diye sokakları ışığa boğup, yüksek yüksek binalar dikip, insanları büyük alışveriş merkezlerine soktular ya... Bizleri kâinattan koparıp, başakların rükûsundan neredeyse mahrum kılıp eşyaya mahkûm ettiler ya...

Hanife, zihnini kemiren sorularını cevaplayan Hacı Anneye teşekkürle baktı. Evet, aynen öyleydi. Anlayamadığı, çözemediği birçok şey bu cümlede cevap buluyordu.

İnsanoğlu başını kaldırıp gökyüzünü izlemedikçe, tabiatın nimetlerine emek veremeyecek kadar uzaklaştıkça, kâinattan kendini mahrum ettikçe, eşyaya mahkûm olacaktı. Ve o eşyaların esaretinde harcadıkları zamanla daima vakitsiz kalacaklardı.

* Namaz vakitlerine kurulu saatten, Medine imamlarının aksanıyla okunan ezan sesi, evi dolduruvermişti. Hanife:

– Ya Rabbi, Sana secde eden kullarını, beni ve ailemi eşyaya mahkûm olanlardan eyleme! Bize yakışan hayat tarzından uzaklaştıkça maddenin zenginliğine, mananın yoksulluğuna düşürme! Bize acı ve bizleri bağışla! Sana yaptığımız secdelerimizi kabul buyur, diyerek ayrıldı pencereden.

Hacı Anne her daim abdestli olduğundan namaza durmuştu bile...

BAŞAKLAR RÜKÛA VARINCA...

DİPNOTLAR:

- 1) Hacc, 39.
- 2) Tebbet, 1
- 3) Nisa, 102.
- 4) Âli İmran, 124-126.
- 5) Sözler, 17. Söz, s.294.
- 6) Sözler, 19. Söz, s.319.
- 7) Bakara, 150.
- 8) Cuma, 8.
- 9) Tevbe, 72.
- 10) Duhan, 43-48.
- 11) Secde, 11.
- 12) Saffat, 23-24
- 13) Hicr, 56.
- 14) İnşikak Sûresi, 21. Bu ayet secde ayetidir.
- 15) İnşikak Sûresi, 16-25.
- 16) bk. Tarihçe-i Hayat, Sözler, Mektubat ("Said Nursî 1878-1960).
- 17) Tekvir, 1.
- 18) Tekvir, 2
- 19) İnfitar, 3.
- 20) Karia, 4.
- 21) Endonezya'nın Sumatra Adası yakınlarında Banda Aç'e'de 24 Aralık 2004 tarihinde yaşanan tsunani felâketinde resmi kayıtlara göre 130 bin ve yine Aç'e'ye bağlı 7000 nüfuslu Lampuuk köyünde 6000 kişi hayatını kaybetmiştir.
- 22) Felâk Sûresi.
- 23) Bu hikâye, Cemil Tokpınar'ın 1982 yılında yaptığı bir yolculukta bizatihi yaşadıklarından ilham alınarak yazılmıştır.
- 24) İhsan Atasoy, Hayatını Davasına Adayan Adam: Bekir Berk, Nesil Yayınları, s. 64. Mektubat, Bediüzzaman Said Nursî, 20. Mektup.
- 25) 27 Aralık 2008'de İsrail'in HAMAS'ı gerekçe göstererek başlattığı Filistin'de ağır hasar ve kayıplara neden olan "Dökme Kurşun Operasyonu." HAMAS bir bahane olup, asıl sivil halk, çocuklar ve kadınlar hedeflenmiş, Filistin'de 1300'den fazla ölü ve yüzlerce yaralı olduğu haber ajanslarında belirtilmiştir. (İsrail'in soykırım harekâtlarından biridir!)
- 26) Yusuf, 53
- 27) Said Demirtaş, Namazı Yaşayanlar, Nesil Yayınları.
- 28) Mektubat, Bediüzzaman Said Nursî, 20. Mektup.
- 29) Rika, "Ruka" kelimesinin çoğulu olup, elbise yutığına vurulan bez, yani yama anlamındadır. Ebu Musâ el-Eş'arî'den rivayetle: "Resûlullah (s.a.v.) ile bir gazaya çıktık. Sadece bir devemiz vardı. Nöbetleşe biniyorduk. Artık ayaklarımız delinmişti! Benim de iki ayağım delinmiş, turnakların dökülmüştü... Bunun için ayaklarınıza bez parçası sarıyorduk. Ayaklarınıza bu suretle bez parçası sardığımız için bu sefere 'Zâtürrika Gazası' denildi." (Buhari, 3:35.)
- 30) Nisa, 102.
- 31) İbrahim, 40.
- 32) Ahzab, 72.
- 33) İsrâ, 37.
- 34) Enbiya, 31.
- 35) Nur, 43.
- 36) Nur, 43.
- 37) Kar Leoparı: Rus Dağcılık Federasyonu'nun, beş adet 7000 metrelik dağa tırmanan dağcılara verdiği ödül.
- 38) Bakara, 45.
- 39) 25 Ağustos 2007 tarihinde; Yozgat/Akdağmadeni, aşırı yağış alarak, dere yataklarının taşmasıyla bu sel olayına şahit olmuştur.